

HARLEQUIN® *Historická romance*

*Utek
z Paříže*

Anne Ashleyová

Olejar Books

Název originálu: Beloved Virago

První vydání: Mills & Boon, 2003

Překlad: Jiří Houska

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 2003 by Anne Ashley

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2005

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Historická romance
ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 115 Kč / 145 Sk

ISBN 83-238-9786-7

Anne Ashleyová

ÚTĚK Z PAŘÍŽE

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Leden 1815

Vydat se na dlouhou a náročnou cestu uprostřed zimy bylo všeobecně považováno za nerozum. Kromě nepohodlí člověku hrozilo pořádné prochladnutí, ne-li rovnou těžký zápal plic, a to pouze v tom lepším případě. V horším mohl v nehostinné pustině i zmrznout na kost bez naděje na záchranu. Cesty byly tak zaváté sněhem, že kočár tažený dvěma páry silných valachů měl co dělat, aby vůbec projel a nezapadl někde uprostřed závějí, a zájezdní hostince byly od sebe natolik vzdálené, že ohřívací láhve nevydržely horké ani do čtvrtiny cesty k dalšímu z nich. Mráz praštl až v útrokách a cestující museli mít hodně trpělivosti, aby nedali propuknout vzteku a chmurné náladě. V zimě se zkrátka necestovalo a především od dívek se očekávalo, že budou sedět doma před krbem a vyšívat ubrusy do své výbavy Chudá dívka trmácející se přes celou Anglii za prací neměla mnoho na vybranou, protože si z pochopitelných důvodů nemohla dovolit sedět před krbem a vyšívat, ale když se na takovou cestu vydala mladá dáma z vyšších společenských kruhů pouze v doprovodu komorné, musela mít pádný důvod.

Katherine O'Malleyová takový důvod měla.

Přesněji řečeno byla na rozdíl od své komorné Bridie přesvědčená, že ho má.

Její sestřenice Caroline Wentworthová pořádala poslední pátek v lednu velký zasnubní večírek a na něm Katherine nemohla v žádném případě chybět. Pro Bridie však byly zasnuby v této roční době stejně nepřijatelné jako cestování po zavátých cestách ve sněhové bouři. Od včerejšího odpoledne, kdy se na ně právě jedna taková vichřice přihnala, a kočí musel zajet k

nejbližšímu hostinci, protože se nedalo jet dál, si neustále něco bručela pod vousy a vrhala na Katherine vyčítavé pohledy.

Katherine měla Bridie ráda, protože za normálních okolností to byla hodná a laskavá žena, ale vadila jí na ní její přespřílišná starostlivost a péče. Ii idie se od své paní nehnula ani na krok a doprovázela ji úplně všude. Když si Katherine chtěla vyjít sama na procházku, projet se na koni nebo sedět v salonku a v tichosti popíjet čaj, měla co dělat, aby se komorné zbavila. Bridie se chovala jako věrný hlídací pes, což Katherine někdy dovádělo k nepříčetnosti. Letos měla oslavit třiaadvacáté narozeniny a nepotřebovala, aby jí stál neustále někdo za zády a radil, kolik si má vzít spodniček, aby se nenastydla, nebo naopak nepřebírala. Když před sedmi lety zemřeli Katherine krátce po sobě oba rodiče, Bridie na sebe vzala úlohu věrného strážce. Čím ztřeštěnější kousky Katherine pak vyváděla, tím víc trpěla.

Katherine nebyla nijak přehnaně divoká a už vůbec ne prostopášná či snad nevázaná, ale měla tvrdou hlavu, byla velice temperamentní, odvážná, prostořeká a na všechno měla okamžitě pohotovou a vtipnou odpověď. Život se s ní moc nemazlil a ona s ním bojovala, jak se dalo. Od nikoho si nenechala nic líbit a nehodlala se stát poslušnou loutkou, která bude na slovo poslouchat svého manžela.

Ona měla jiné plány.

Její cílem nebylo vdát se, jak by se od mladé dívky čekalo. Nelovila ženichy a nevybírala si, kdo z nich je bohatší a dokáže ji lépe zajistit. Katherine chtěla žít podle svého, a to za každou cenu. Chtěla být šťastná, a ne se schovávat v náručí nemilovaného muže. Takový život si nedokázala představit. Bridie měla samozřejmě jiný názor i na toto. Kdyby záleželo na ní, Katherine by se už na prstě blýskal snubní prsten a seděla by pěkně doma.

Rozhodně v zimě.

Potíž však byla v tom, že se Katherine i přes své odvážné plány s přibývajícími lety chovala stále víc jako její staropanenská společnice Clarissa. Konvenčně a upjatě, což ji samotnou trápilo. Z bludného kruhu však neuměla vystoupit ven.

Když se Katherine probudila ve svém pokoji v zájezdním hostinci, do pokoje jí už svítilo bledé lednové slunce. Po včerejší prudké bouři nebylo ani památky. Sněhové vločky se mihotavě třpytily v paprscích a nebe mělo v některých místech dokonce až letně tyrkysový nádech. Šedivá mračna odvál vítr pryč a Katherine doufala, že je nepotkají na cestě do Hampshiru a pojedou na zasnuby včas.

Podle původního plánu měli spát v domě tety a strýce už včera, ovšem počasí si postavilo hlavu. Hrabství Hampshire bylo našťastí nadosah, a jestliže se nic nepokazí, nejenže stihnou večerní zasnuby, ale ještě budou mít dostatek času na odpočinek a toaletu.

Katherine se oblékla, učesala si nepoddajné, vlnité, tmavě rzavé vlasy, které zdědila po svém irském otci, a sešla dolů do jídelny. U stolu vedle pece už seděla Bridie a mazala si opečený chléb silnou vrstvou domácí jahodové marmelády.

Katherine se pousmála. Ráda svou služebnou škádlila a nenechala si ujít ani jednu příležitost. „Vidím, že si dopřáváš, Bridie,“ poznamenala a sedla si na lavici naproti ní.

„Je vynikající,“ zamumlala Bridie a plácla na chléb ještě jednu lžičku. „Jestliže tady v té pustině něco umí, pak zavařovat marmeládu.“

„Vím, co se říká,“ blýskla Katherine šibalsky očima. „Hodně sladkého zlepšuje povahu a projasňuje den. V tvém případě, Bridie, se marmeláda nějak minula účinkem.“

Komorná vykulila oči. „Jak to myslíte, slečinko?“ zeptala se nechápavě.

„Co jsme vyjeli, slyším od tebe jenom samé stížnosti. Je zima, člověk by ani psa nevyhnal, kam jsme se to pustili, co si počneme, až nám upadne kolo... Copak takhle se chová dobromyslný člověk? Měla by sis dát ještě jeden krajíc a pak se třeba budeš na svět usmívat o něco vlídněji,“ poradila jí Katherine a sama se pustila do ovesné kaše slazené medem, kterou jí přinesl hostinský.

„Svatá prostoto,“ skoro vykřikla Bridie. „To jsem se na stará kolena dočkala. Já, taková mírná duše, která na sobě nechá dříví lámat, a že nejsem dobromyslný člověk? Já to s vámi myslím jenom dobře,“ zdůraznila. „To pouze vy si nechcete nechat říct. Kdybychom zůstaly doma –“

„No vidíš,“ povzdychla si Katherine. „Už je to tady zase. To tvé věčné kdybychom zůstaly doma už nemůžu ani slyšet.“

„Protože moc dobře víte, že mám pravdu.“

„To tedy nemáš,“ protestovala Katherine. „Caroline se dnes večer chystá zasnoubit a já u toho chci být. Ona a její rodina jsou teď moji nejbližší příbuzní.“

„Co je to za nápad pořádat zasnuby na konci ledna,“ položila Bridie svou obligátní otázku. Kdykoli se dostaly k tomuto tématu, což se stalo během cesty mnohokrát, pokaždé zmínila nesmyslnost takového počínání.

„Bridie, proč musíme všechno opakovat pořád dokola?“ zamračila se Katherine. „Ty moc dobře víš, proč se Caroline chce zasnoubit teď. Její nastávající je armádním kapitánem a odjíždí na několik týdnů služebně do Francie. Je voják a nemůže si vybírat.“

„Copak ho nezavřeli na Elbu?“ zabručela Bridie.

„Myslíš Napoleona?“

„Ovšem.“

„Ano, ale to neznamená, že pro vojáky skončila povinnost,“ odpověděla Katherine. „Já těmto záležitostem sice moc

nerozumím, ale vím alespoň tolik, že Caroline ani kapitán Charlesworth jinou možnost neměli. Jeho odjezd by se mohl protáhnout i na měsíce, a kdyby čekali se zasnubami, museli by potom čekat i se svatbou. Když se zasnoubí teď, budou se moci příští rok na jaře vzít.“

„Stejně je to jenom večírek,“ hartusila dál Bridie. „Že se vám chce kvůli večírku podstupovat takové peripetie.“

„Mám peripetie ráda,“ odbyla služebnou Katherine. „Nemusela jsi přece jezdit se mnou.“

„Mladá dáma nemůže cestovat sama!“ vyhrkla Bridie. „Je to nebezpečné a nehodí se to. Co by si o vás pomysleli, že nemáte doprovod?“

„Mně je jedno, co si o mně ostatní myslí.“

„To by vám jedno být nemělo. S takovou povahou vás nikdo nebude chtít za ženu.“

„Když nebude, tak nebude,“ pohodila Katherine svou hustou hřívou.

„A co si pak počnete?“

„Zůstanu v Bathu a budu se celé dny až do konce života handrkovat se dvěma starými mrzoutkami,“ poznamenala Katherine kousavě.

Ve skutečnosti jí však ta představa naháněla hrůzu. Ne že by zůstala v Bathu, ale že by se musela handrkovat s Bridie a lehce hysterickou Clarissou Mountjoyovou až do smrti.

Clarissa Mountjoyová bývala společnicí její pratety Augusty, sestry jejího dědečka Colonel Fairchilda, a když Augusta zemřela a odkázala Katherine svůj dům i se všemi pozemky v Bathu, zdělila spolu s tím Katherine i Clarissu.

Nikdy nedokázala pochopit, jak tak rozdílné osoby, jako byly Augusta a Clarissa, mohlo celý život spojovat až nezvykle pevné přátelství.

Pokud si dobře vzpomínala, Augusta byla roztržitá, veselá, trochu bláznivá a výstřední stará dáma, která se nestarala ani o sousedské řeči, ani o jejich pokryteckou morálku.

Clarissa naopak dodržovala všechna pravidla tak, jak se dodržovat měla. Byla to dokonalá viktoriánská stará panna, která za celý život nedokázala vybočit ze zažitých kolejí. Po smrti Augusty převzala její úlohu jakési gardedámy a držela nad Katherine ochrannou ruku. Vzhledem k věku ji však na dlouhé cesty za nepříznivého počasí doprovázet nemohla.

Bridie nakrčila čelo zčásti schované pod čepcem. „To od vás vůbec není hezké nazývat mě mrzoutkou, slečno,“ poznamenala dotčeně.

„Tak se začni víc usmívat. Podívej se z okna, svítí sluníčko a po obědě budeme v Hampshiru. Teta Lavinia pro tebe určitě nechá připravit pokoj s měkkou postelí a obrovskými kamny, takže si po téhle náročné cestě budeš moci pořádně odpočinout.“

„Jak dlouho se v domě Wentworthových hodláte zdržet, slečno Katherine?“

„Ještě nevím úplně přesně, ale počítám s několika týdny. Už jsem je dlouho neviděla a nemůžu se dočkat.“

Lavinia Wentworthová byla sestra Katherininy matky Charlotte, která zemřela na zlomené srdce a vleklý smutek. Krátce poté, co se dozvěděla, že její manžel Liam O'Malley zemřel, když vezl s armádním loďstvem koně do Portugalska, upadla do letargie a už se z ní nikdy nevzpamatovala. Katherine tak přišla o oba rodiče najednou.

Nerada si tu dobu připomínala. Vzpomínky na smrt rodičů, které milovala, byly velmi bolestné a ona se jejich smutným osudem nedokázala smířit ani po několika letech. Když zemřeli, vzal si ji dědeček Colonel Fairchild na nějakou dobu k sobě do Dorsetu, ale jak dospívala a potřebovala gardedámu, odstěhovala se k jeho sestře Augustě a v Dorsetu trávila léto spolu se

sestřenicí Caroline. Colonel Fairchild byl otcem Charlotte a Lavinie, ovšem ani ten už bohužel nebyl naživu. Jeho smrt zasáhla Katherine stejně jako smrt rodičů.

„Jsem zvědavá, jestli si paní Lavinia ještě drží tu příšernou kuchařku, která při naší poslední návštěvě okořenila masové taštičky takovým způsobem, že se skoro nedaly pozřít,“ podotkla Bridie.

„Vždyť byly docela dobré,“ namítla Katherine. „Jenom trochu ostřejší.“

„Vašemu ostrému jazyku taková chuť možná vyhovuje, ale já jsem měla v ústech oheň a několik následujících dní mě páčila žába.“

„Myslím, že zase trochu přeháníš. V tom jsi naprosto nedostižná, to se musí nechat.“

„Jen počkejte a uvidíte, jak se vám pokazí chuť, až zase budou masové taštičky. Já bych takové služebnictvo hnala bičem.“

„Jsem si jistá, že by před tvým peskováním uteklo samo a ulehčilo ti tak práci,“ ušklíbala se Katherine.

Narážela na nedávnou příhodu ve svém domě v Bathu, kdy Bridie našla po jedné služce neutřený prach na krbu ve společenském salonku a nenechala si ujít jedinou příležitost, aby prohřešek nebohé dívky připomněla a vyčetla. Ta nakonec přijala místo u Katherininých sousedů a Bridie musela hledat někoho jiného, což nesla s velkou nelibostí.

Bridie sice také patřila ke služebnictvu, ale byla hrdá na své postavení komorné a na obyčejné služky a kuchařky se někdy dívala trochu svrchu.

„Když kuchařka neumí vařit a služka uklízet, musí se proti tomu rázně zakročit,“ prohlásila rozhodně. „Jakmile člověk povolí, hned zvlčí a udělají z domu holubník.“

„Však ty už se postaráš, aby z našeho domu holubník nebyl,“ zazubila se Katherine. „A z domu Lavinie dost možná také,“ dodala sarkasticky.

„Lavinia byla v praktických záležitostech vždycky trochu liknavá,“ opáčila Bridie suše. „Ale jak říkám, služebnictvo se musí cepovat.“

Bridie patřila k rodině Colonel Fairchilda odnepaměti a Lavinii Wentworthovou znala od dětství. Její matka byla ženou majordoma a měla na starosti veškeré služebnictvo, a když Bridie dospěla, stala se komornou Lavinie a Charlotte a později Katherine.

„To máš pravdu,“ zadívala se Katherine na Bridie s pobaveným výrazem v očích. „Služebnictvo se musí opravdu cepovat. Myslím, že je nejvyšší čas, abych s tím začala.“

„To byste měla, slečno Katherine,“ souhlasila Bridie, které nedošlo, na co její paní přesně naráží. „Jednou jste paní domu a nikdo by vám neměl odmítnout.“

„V tom případě se zvedni a zaříd', aby zapřáhli a donesli nám zavazadla ke kočáru, jestli už ses nasnídala,“ nařídila Katherine. „Budeme muset vyrazit, než se zase počasí zhorší a začne sněžit.“

„Jistě, slečno.“

„A nech také nahřát několik láhví, nerada bych na posledním úseku nastydla a zasnubní večírek strávila posmrkáváním a kašláním.“

„Ano, slečno. Za chvíli bude všechno hotové.“

„Výborně. Já mezitím vyřídím placení a pár dalších nezbytností.“

Když Bridie odešla, Katherine se vrátila nahoru do svého pokoje, oblékla si pelerínu, připravila ke dveřím zavazadla a pak seběhla po schodech zpátky dolů. Na posledním schodu se jí maličko sesmekla noha a ona padla přímo do náruče cizímu muži, který nečekanou náhodou právě procházel pod schodištěm.

Cizinec ji zachytil a držel ji okolo ramen, dokud nenašla ztracenou rovnováhu a nepostavila se na nohy.

„Au,“ vyjekla Katherine spíš překvapením než skutečnou bolestí a zvedla hlavu.

Muž byl o dobrou hlavu vyšší než ona, měl široká ramena, pevnou hrud' a voněl koňským potem. Přestože Katherine patřila k ženám s dobrou tělesnou konstitucí a pevným zdravím, které ne omdlévají na počkání, v cizincově náruči se cítila jako pápěrka.

„P... promiňte,“ vykoktala ze sebe. Tváře jí hořely rozpaky a hlava se jí trochu motala z té nečekané vlny přitažlivosti, která pro ni byla zcela nová.

Muž si ji prohlížel uhrančivýma tmavýma očima a Katherine na zlomek vteřiny napadlo, že takové oči už někdy viděla. Nedokázala si však vzpomenout, kdy a za jakých okolností by se s ním mohla setkat. Někoho takového by si musela velmi dobře pamatovat. Cizinec působil majestátně, měl na sobě dobře šitý oblek a na první pohled se dokázal chovat jako džentlmen.

„Nestalo se vám nic, slečno?“ zeptal se.

„Jenom jsem uklouzla, ale naštěstí jsem v pořádku.“

„Nemáte něco s kotníkem?“

Katherine nadzvedla nohu a několikrát zakroutila chodidlem. „Nic mu není. Ještě jednou se omlouvám, že jsem do vás tak vrazila.“

„Řekl bych, že kdybyste vrazila do země, dopadla byste hůř,“ poznamenal lakonicky.

„Takže bych vám vlastně měla poděkovat, nemám pravdu?“ zareagovala pohotově Katherine.

Přes tvář mu přelétl lehký úsměv. „Vaše díky s radostí přijímám. Přeji vám hezký den.“

„Nápodobně. Sbohem.“

Když kolem něj Katherine prošla, všimla si, že ji ode dveří Bridie nesouhlasně pozoruje.

Té neujde snad nikdy nic, blesklo Katherine hlavou. Jak chce, abych se provdala, když se kolem mě pořád motá a kontroluje, s kým se bavím?

„Vy toho muže znáte, slečno?“ zeptala se Bridie, když o chvíli později vyjely na cestu.

„Ne. Já jsem uklouzla, spadla a on mě zachytil. Byla to celé náhoda.“

„Náhoda?“ opakovala Bridie lehce nedůvěřivě.

„Ovšemže. Kdyby zrovna nešel kolem, mohly jsme mít po večírku. S vyvrtnutým kotníkem a naraženým nosem bych si asi moc nezatancovala.“

„Proč se na vás ale tak díval?“ vyzvídala Bridie. „Jako kdyby mi někoho připomínal.“

„Jak se na mě díval?“ povzdychla si Katherine.

„Až moc zaujatě.“

„Vždyť jsi mu neviděla do obličeje.“

„Viděla jsem ho ze strany, a to mi bohatě stačilo. Držel vás nějak moc dlouho za ramena. Tak se slušně vychovaný muž k dámě nechová.“

„Slušně vychovaný muž dāmu drží tak dlouho, dokud nenabude rovnováhy,“ namítla Katherine. „Jinak by se mladá dáma mohla rozplácnout na zemi.“

„Na tyhle záhadné typy si dejte pozor, slečno Katherine,“ radila Bridie. „Takovíto muži mohou být moc a moc nebezpeční.“

Katherine nedokázala skrýt pobavený úsměv. Pokud jí bylo znāmo, Bridie byla starā panna a o záhadných typech mužů nevěděla vůbec nic. „Možná bys měla číst méně ty své sladké zamilované knížky. Pak bys neviděla na úplně normální situaci nic záhadného. Já jsem uklouzla, on šel ko

lem, a když jsem padala, duchapřítomně mě zachytil. Tím bychom mohly debatu o neznámém džentlmenovi uzavřít, co říkáš? Nic jiného už k ní stejně nemohu dodat.“

Ve skutečnosti se však Katherine nechtěla o cizinci, v jehož náručí strávila několik dlouhých vteřin, bavit z jiného důvodu. Ještě teď cítila na ramenou stisk jeho silných prstů a ve tváři ji pátil jeho pronikavý pohled, který jako by se jí propaloval až do duše. Bridie totiž měla v jedné věci pravdu. On skutečně působil záhadně, nevyzpytatelně, maličko divoce a svým způsobem i nebezpečně. Když se totiž Katherine dívala do těch jeho uhrančivých očí, zdálo se jí, že by takovému muži mohlo být až nebezpečně lehké podlehnout...

Okolo třetí hodiny odpoledne byly Katherine a Bridie na místě. Počasí vydrželo, na žádnou bouři nenarazily a popolední slunce hrálo tak usilovně, že nemusely vytahovat ani ohřívací láhve.

„Katherine!“ přiběhla svou sestřenicí do haly přivítat Caroline. „No konečně! Už jsme se báli, že to nestihněš, a to by nás všechny moc mrzelo.“

„Však to také bylo o fous,“ usmála se Katherine, když se s Caroline objaly. „Včera nás zastihla ošklivá sněhová vichřice a nemohlo se jet dál. Kdyby se nevyjasnilo, trčela bych v zájezdním hostinci zřejmě ještě teď. Nakonec se na mě ale usmálo štěstí a já jsem tady.“

„Mám obrovskou radost.“

„To já také. Dlouho jsme si nepopovídaly.“

„Od smrti dědečka už bylo v Dorsetu smutno,“ přitakala Caroline. „Léto na jeho usedlosti ztratilo kouzlo.“

„A ty se teď budeš vdávat,“ zavrtěla Katherine skoro nevěřícně hlavou.

„Vdávat ještě ne,“ opravila ji Caroline. „Nejdřív zasnuby a teprve potom svatba.“

„To vyjde skoro nastejno. Z rozpustilé dívky bude vdaná paní.“

„Snad mě to tolik nezmění,“ vyděsila se Caroline. „Proto se přece nevdávám.“

„Já vím,“

„usmála se povzbudivě Katherine. „Ty Richarda miluješ. Jak se vlastně má kapitán Charlesworth?“

„Doufám, že se má báječně,“ zablýskla Caroline pomněnkově modrýma očima. „Chystám se s ním přece zasnoubit, nebo snad ne?“

Katherine horlivě pokývala hlavou. „Máš naprostou pravdu,“ zazubila se. „V tomto okamžiku musí být kapitán Charlesworth ten nejšťastnější muž na světě.“

Caroline na chvíličku zvažněla.

„Doufám, že je, Katherine,“ řekla vážně. „Opravdu moc doufám.“

„Ty ho hodně miluješ, vid’?“

„Velmi.“

„Jsem si jistá, že on tebe také. Ještě nikdy jsem neviděla muže, který by se díval na ženu s takovou láskou. Kromě tvých rodičů,“ dodala, když viděla po schodech scházet Laviniu a uvědomila si, jak hezké mají její teta a strýc manželství. A mých, dodala v duchu.

Její rodiče měli překrásný vztah. Tak silný a pevný, že bez sebe nedokázali žít. Proto Katherine jako dítě zůstala sama a musela se naučit žít bez nich.

Její otec Liam O'Malley pocházel z Irska a matka Charlotte, rozená Fairchildová, byla

Angličanka. Seznámili se v domě otce Charlottě, Colonelá Fairchilda, kam mladý Liam přijel na návštěvu. Podle toho, jak na své seznámení vzpomínali, mezi nimi okamžitě vzplála láska a krátce poté požádal Liam Colonelu o ruku-své dcery.

„A jak to bylo dál?“ ptávala se Katherine, když byla malá a matka ji ukládala na dobrou noc. Vyprávění o jejich seznámení chtěla slyšet pořád dokola. Ani sama nevěděla proč. Snad se jí pak v noci hezky snilo o tom, že se jí někdy stane něco podobného. Potká muže, který ji na první pohled okouzlí, a ona se do něj zamiluje.

„Tatínek se mi dvořil a dědeček se svatbou našťestí souhlasil.“

„A kdyby nesouhlasil?“

„Asi bych musela utéct z domova.“

„Udělala bys to, maminko?“

„Ano,“ odpovídala jí Charlottě se zasněnými očima.
„Myslím, že bych to udělala.“

Katherine se někdy zdálo, jako kdyby si její matka skoro přála, aby dědeček řekl ne a ona musela s Liamem utéct a počkat, až si to dědeček rozmyslí a zavolá je oba zpátky. Bylo by to dobrodružné a velmi romantické. Takhle to však zase bylo mnohem jednodušší a mezi Liamem a jeho tchánem panovaly přátelské vztahy.

Katherine si vzpomínala, jak matka s otcem spolu po večeři sedávali u krbu, drželi se za ruce a četli si, nebo jak jezdívali na dlouhé vyjížďky na koních, a když se pak vrátili, v matčiných očích plály veselé, rozzářené ohníčky. Nedokázala je rozdělit ani skutečnost, že Charlottě po porodu Katherine už nikdy nemohla mít děti.

Svůj porod si Katherine samozřejmě nepamatovala, ale Bridie, která u něj byla, jí o něm několikrát vyprávěla.

„Když jste bojovala, abyste se dostala na svět, slečinko Katherine, byla velmi zvláštní noc. Vpodvečer se strhl prudký liják a oblohu bičovaly blesky. Vaše matka měla obrovské bolesti. Nějak to nešlo a ona rodila dlouhé hodiny. Byly u ní dvě porodní báby a starý rodinný doktor, ale žádné léky ani bylinkové lektvary nepomáhaly. Už jsme mysleli, že bude po ní, sotva

lapala po dechu a mlela z posledního, tak ji porod, chuděrku, vyčerpával. Doktor už přemýšlel, že se půjde zeptat pana Ó'Malleyho, jestli má v případě, že se porod nepodaří, zachránit matku, nebo dítě, ale ona se vzepřela a z posledních sil porodila krásné malé děvčátko. Nakonec se uzdravila, protože měla pevnou vůli a byla v ní velká touha po životě, ale děti už mít znovu nikdy nemohla. Zabílo by ji to.“

Poprvé Katherine tuhle historku slyšela jako úplně malá holčička, ovšem tehdy ještě nebyla určena pro její uši. Služebné si o těžkém porodu paní domu povídaly v kuchyni, kam Katherine přišla tajně mlsat malinovou marmeládu a byla se sklenicí v ruce schovaná v jednom výklenku. Vyděsilo ji to, protože nabyla dojmu, že svou matku skoro zabila, a s pláčem se jí běžela zeptat. O rození dětí do té doby pochopitelně neslyšela vůbec nic.

„Ty vůbec za nic nemůžeš, miláčku,“ ujišťovala ji láskyplně překvapená matka. „Takové věci se někdy stávají. Když děti přicházejí na svět, vždycky to trochu bolí, ale není to vina těch dětí.“

„A číje to vina?“

„Ničí,“ pohladila ji matka po vláskách. „Tak to prostě je a nikdo na světě s tím nic neudělá.“

Když teď Katherine viděla matčinu mladší sestru Lavinii, cítila dojetí. Měly stejné oči a stejně krásné ruce s dlouhými prsty.

„Katherine, má drahá,“ objala Lavinia svou neteř. „Už jsme si říkali, jestli jsi někde nezapadala sněhem. Vítej u nás, zlatíčko.“

„Děkuji, teto. Zrovna jsem Caroline říkala, že včera jsme měli namále, ale našťástí se vyčásilo a teď jsem tady a těším se na večírek.“

„Škoda že jsi nemohla přijet už na Vánoce, bylo by tu s tebou veseleji.“

„Ráda bych, ale pro Clarissu by cesta z Bathu do Hampshiru byla náročná a nechtěla jsem ji nechávat samotnou. Teď má u sebe svoji neteř, a ta se o ni postará.“

„Neměla by se starat spíš ona o tebe?“ pousmála se Lavinia.

„Však ona se stará až moc,“ utrousila Katherine spiklenecky. „Stejně jako...“ Zarazila se a nenápadně se rozhlédla, jestli Bridie není na blízku. „Jako Bridie. Obě si myslí, že mi je deset a potřebuji být pod neustálou ochranou. Občas mi z toho praskají nervy.“

„Tomu věřím. Stará dobrá Clarissa musí mít všechno podle pravidel. Tím spíš bys u nás měla trávit víc času. Když se teď Caroline vdá a Peter je na univerzitě, bude tady smutno.“

„Ještě jsem se nevdala,“ připomněla Caroline.

„To přijde rychleji, než si myslíš, děvče,“ povzdychla si Lavinia.

„Kde je vlastně Peter?“

„Můj mladší bratříček se nás už nabažil a vrátil se do školy,“ odpověděla Caroline se smíchem. „Po Vánocích si nechal sbalit kufr a byl pryč. Myslím, že už se nemohl dočkat, až bude mít rodinu zase několik mil daleko. Ze všech těch vánočních večírků mu šla hlava kolem.“

„Tvůj zasnubní je ale výjimečný,“ poznamenala Katherine.

„Pro něj ne. Mně i Richardovi pogrataloval, popřál nám hodně štěstí, ale rodinné večírky a velké oslavy jsou pro něj všechny stejné. Nezlobím se na něj. Chápu, že se mu nechtělo dělat hostitele a brát do kola dívky, které zůstaly sedět.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasila Katherine. „Tenhle den je důležitý především pro tebe a pro Richarda. Kolik jste vlastně pozvali lidí?“

Lavinia si povzdychla. „Dost na to, abychom tu měli už několik dní pěknou melu. Henry před tím shonem utekl raději pryč.“

„Zrovna jsem se na strýčka Henryho chtěla zeptat.“

„Je na návštěvě u našeho souseda Gilese Osborna. Měl by se vrátit k odpolednímu čaji, aby se stihl obléknout. Hosté se začnou scházet v sedm hodin. Pojď, Katherine, ukážu tobě a Bri- die pokoje, abyste si mohly odpočinout. Musíte být po cestě hodně unavené.“

„Děkuji, to budeš moc hodná. Skoro necítím nohy, a to jsem celou dobu seděla v kočáře.“

„Kdybys potřebovala některou z mých komorných, zavolej si Tinu. Ta umí nejlépe česat vlasy.“

„Myslím, že nic takového bych nemohla Bridie udělat,“ ušklíbla se Katherine. „Vždyť ji znáš. Cestou se mě ptala, jestli máš ještě pořád tu kuchařku, která přespříliš opepřila masové taštičky.“

Lavinia se rozesmála. „Vidím, že u vás se vůbec nic nezměnilo.“

„To ne,“ potrásla Katherine hlavou. Clarissa a Bridie jsou mé dvě stálice. Někdy se mi zdá, že se ze mě stává také stará mrzutá panna.“

„Ty a stará mrzutá panna?“ zavrtila Caroline hlavou. „Ty máš ke staré panně asi tak daleko jako já k medvědovi. Ta z tebe nikdy nebude.“

„Co ty víš?“ pokrčila Katherine rameny. „Jsem o rok starší než ty a nejenže nejsem zasnoubená, ale nemám ani nikoho, s kým bych se zasnoubit chtěla.“

„Jednou ho potkáš,“ ujistila ji Caroline.

„Zatím jsem se neseznámila s jediným mužem, o kterém bych si mohla říct, že to je on. Možná žádný takový na světě ani není. Myslím pro mě,“ dodala rychle. „Ty jsi našla svého Richarda už před několika lety.“

„Třeba ho potkáš právě dnes.“

„Tady? Na večírku?“

„No ano. Pozvali jsme spoustu lidí a hodně z nich jsou mladí svobodní muži.“

„Hodně?“ zapochybovala Katherine. „Vám tady v okolí rostou mladí svobodní muži jako houby v lese? To se mi nějak nezdá.“

„No dobře, trochu jsem to přehnala, ale pár nápadníků by se tu mohlo objevit. A i kdyby ne, tak jako tak se večer rozptýlíš.“

„Už se nemůžu dočkat.“

DRUHÁ KAPITOLA

Čím se sir Giles Osborne přesně zabývá kromě spravování svého majetku, věděl jenom on sám. Jeho přátelé, známí a sousedé si mysleli, že dělá něco důležitého pro vládu, avšak co by to mohlo být, po tom už nepátrali. Beztak by nedokázali zjistit vůbec nic a Giles by byl poslední, kdo by jim o svém životě pověděl úplnou pravdu.

Pro vládu sice skutečně pracoval, a to dokonce pro ministerstvo války, ale jeho úkoly a role v tajných akcích byly příliš důležité, aby o nich mohl vyprávět každému na setkání. Giles Osborne spoustu z nich totiž sám plánoval a řídil. Byl cosi jako šedá eminence, která opatrně a obezřetně lahá za nitky, jež se pak hýbou podle toho, jak on sám chce.

Obezřetnost a opatrnost byly vlastnosti, bez kterých by svou práci vůbec nemohl vykonávat, avšak co se týká těch loutek, ty bohužel vždycky správným směrem nešly. Nepřátelé měli také plno schopných mužů a boj s nimi byl často velmi vyrovnaný. Giles musel být ještě navíc velice inteligentní, musel umět předvídat několik kroků dopředu, uměl se dobře dívat kolem sebe a ještě lépe poslouchat, musel být rozhodný, pohotový, ale také uměřený, aby se neunáhlil a neodhalil své zbraně příliš brzy. Díky tomu se mu během několika posledních let, kdy byla Anglie na kordy s Francií, podařilo odhalit spoustu zrádců z vlastních řad.

Ten největší a nej horší, kvůli kterému už přišlo o život mnoho schopných vojáků, mu však pořád unikal.

I kvůli tomu si Giles dával velmi dobrý pozor, aby nikdo neodhalil, že on je tím, kdo sbírá tajné informace a pak podle nich jedná.

V hrabství Hampshire měl venkovskou usedlost, kam jezdíval, když potřeboval zorganizovat tajnou schůzku, která by v Londýně mohla vzbudit podezření, nebo když si prostě chtěl odpočinout. Právě teď hodlal udělat obojí. Plánoval další akci, díky níž by zrádce konečně dopadl, a zároveň měl zimního Londýna zahaleného v mlze a dýmu z komínů plné zuby. Když vyšel na ulici, nebylo vidět na krok a nos mu dráždil štiplavý zápach. Tady se mu líbilo mnohem víc. A navíc ho čekal večírek, který pořádala dcera jeho blízkých sousedů a přátel, což se mu hodilo do plánů. Podle toho, co o večírku povídal Henry Wentworth, sejde se na něm spousta lidí. Když bude dobře poslouchat, až se mladí důstojníci pustí do vyprávění svých vojenských historek, možná by mohl zjistit leccos zajímavého.

Henry Wentworth, který byl odpoledne před zasnubami u Gilese na návštěvě, na to měl jiný názor.

„Já tyhle taškařice nemám moc rád,“ poznamenal a napil se vynikajícího portského, které si Giles nechal dovážet přímo z Portugalska.

„Nejste rád, že se Caroline dneska zasnoubí, příteli?“ podivil se Giles. „Když opominu tu hřmotnou a hlučnou matrónu lady Charlesworthovou, je její syn skvělá partie, nemyslíte?“

„Ovšemže ano,“ pokýval Charles hlavou. „Zásnuby mi starost nedělají, právě naopak. Co mi pije krev, je role hostitele, avšak když jsem pánem domu, nezbude mi nic jiného než se jí ujmout.“

„Mohl byste své povinnosti přenechat Peterovi,“ navrhl Giles Osborne s úsměvem.

„Mám podezření, že právě kvůli tomu Peter odjel zpátky na univerzitu. Vánoční oslavy mu stačily vrchovatě.“

„Copak se mladí lidé dnes neradi baví?“ zavrtěl Giles překvapeně hlavou.

„Mladí lidé se baví rádi, ale zřejmě mají o zábavě jinou představu. Nedělám si iluze, že Peter právě teď pilně studuje.“

Oba muži se zasmáli. Studentská léta si také zažili, a přestože ani jednomu z nich nebylo ještě padesát let, ta doba jim najednou připadala velmi vzdálená. Skoro jako kdyby se nikdy nestala.

„Ale někdo kvůli zasnubám Caroline přece jenom přijede pěknou dálku,“ vzpomněl si Henry.

Giles tázavě nadzvedl obočí. V tomto umění byl mistr. Gesto bylo nenápadné, aby nepůsobilo inoc horlivě a zvědavě, protože pak si lidé svá tajemství raději nechávali pro sebe, ale přesto bylo výmluvné a rozvazovalo jazyk.

„Svou návštěvou nás poctí Katherine, neteř mojí ženy Lavinie a sestřenice Caroline. Je to velmi inteligentní a krásná mladá dáma. Určitě se vám bude líbit.“

„Z čeho tak usuzujete, příteli?“

„Protože vím, že máte slabost pro nevšední osoby, a Katherine nevšední rozhodně je. Je živá, temperamentní a nemusíte se bát, že vás bude nudit obvyklými řečmi o počasí. Jenom měla v posledních letech smůlu. Před sedmi lety, v létě 1808, jí zemřel otec a pár měsíců nato matka, která se z té rány nemohla vzpamatovat. Ale nebudu vás obtěžovat rodinnými věcmi, příteli, nerad bych vás ukolébal ke spánku.“

Gilese rodinné historky jako takové nezajímaly, ale jak za léta své práce zjistil, na každé může být něco, co by pro něj mohlo být důležité. I zdánlivě nejnevinnější vyprávění v sobě mohla skrývat velké drama.

„Mě v žádném případě neobtěžujete, Henry,“ ujistil tedy sira Wentwortha Giles. „Ta mladá dáma mě naopak zajímá. Ve vši počestnosti, samozřejmě. Jí musí být mnohem méně, nemám pravdu?“

„Letos jí bude dvacet tři.“

„Tak vidíte. Člověk však málokdy narazí na skutečně nevšední osobu a o počasí bych se zrovna dneska bavit nerad.“

Jestliže je Katherine neterí vaší ženy, pak musí být vnučkou Colone– la Fairchilda.“

„Ano, to je,“ přisvědčil Henry.

„Podívejme se...“ zamumlal Giles. Tak tato informace mu připadala mnohem zajímavější. On sám Colonele dobře znal, a dokonce spolu pracovali na dvou akcích. Colonel však samozřejmě vzhledem ke svému věku nepatřil mezi Gilesovy špióny, kteří cestovali po Evropě, ale měl zkušenosti a spoustu neotřelých nápadů. Giles ho před jeho smrtí několikrát navštívil na jeho usedlosti v Dorsetu, ale to už bylo dávno.

„Lavinia byla sestrou Katherinininy zesnulé matky Charlottě,“ pokračoval Henry. „Chtěli jsme, aby se Katherine přestěhovala k nám, protože Caroline i Lavinia ji zbožňují, ale ona zdědila dům své prarabky Augusty i s jeho obyvateli a musí se o ně starat.“

„Znám dům Augusty Fairchildové. Takže ona žije v Bathu?“

„Přesně tak.“

„To je hezký kousek na cestování v takovém mrazu,“ odušil Giles.

„Ano, ale Katherine si s takovými věcmi nikdy nedělala hlavu. Ona říká, že trochu nepohodlí za hezké zážitky rozhodně stojí a že sedět doma jenom kvůli nečasů je hloupé.“

„Ta vaše neter bude opravdu zajímavá osůbka,“ pousmál se Giles.

„Uvidíte večer sám.“

„Povězte mi, jak vlastně zemřel její otec?“

„Liam?“ Přes Henryho tvář přelétl stín. „Liam byl za svého života jedním z nejlepších odborníků na koně v celém království. V roce 1808 si ho najala armáda, která posílala flotilu lodí se zásobami do Portugalska, a on měl na starosti právě koně. Nečekaně je napadlo francouzské loďstvo a celou flotilu potopilo. Neměli šanci. Všichni pasažéři i celá posádka se utopili. Nejspíš jste o té tragédii něco slyšel.“

Ovšemže o ní Giles slyšel. Vždyť šlo o armádní lodě se zásobami! „Jak se jmenoval celým jménem?“ zeptal se Giles nahlas.

„Liam O'Malley. Pocházel z Irska a také se tam po svatbě s Charlotte přestěhoval zpátky.“

Giles přikývl a pátral ve své skvělé paměti, jestli se náhodou s Liamem O'Malleym nesetkal před touto akcí osobně. Nakonec usoudil, že jeho jméno nejspíš zaslechl z úst Colonel Fairchilda.

Henry zatnul ruce v pěst. „Zatracená válka, Gilesi! Kde byla britská armáda, když se ty dvě lodě střetly? Proč je nechránila?“

„Protože věci nejsou dokonalé, příteli,“ odpověděl Giles Henrymu. „A válka už vůbec ne.“

„Ne,“ zabručel Henry a nechal Gilese, aby mu dolil do sklenky portské. „To tedy ne. Ale na tohle bych si měl začít dávat pozor,“ zvedl sklenku proti světlu a zálibně se zadíval na karmínově červený nápoj, který se mu rozléval v žilách. „Lavínia by mě hnala, kdybych vítal hosty byt' i jen v lehce podroušeném stavu.“

„Do večera je ještě času dost.“

„Ne zas tolik,“ ukázal Henry na velké stojací hodiny s kyvadlem. Blížila se čtvrtá, a to znamenalo, že do večírku zbývají tři hodiny. Hosté se mohli opozdit, ale Henry coby hostitel musel být připravený včas. „Naštěstí jsem tu na koni, takže mi zpáteční cesta pročistí hlavu. Pro Caroline je to velký den.“

Do salonku vstoupil Gilesův sluha a mírně se uklonil. „Je tady major Ross, pane,“ oznámil.

„Výborně!“ rozzářil se Giles. „Starého přítele vždycky rád uvidím. Uveďte ho dál.“

Major Daniel Ross a Giles Osborne byli staří známí. Ještě před několika měsíci pro Gilese Daniel pracoval, ale pak spolupráci přerušil s tím, že si musí vyřídit nějaké osobní

záležitosti a že je načase, aby se konečně začal věnovat svým pozemkům, které vlivem své služby pro stát v posledních letech hodně zanedbával. Giles však věděl, že Daniela vedly k jeho rozhodnutí i jiné důvody, ale dosud neměli příležitost, aby si o tom spolu promluvili.

Za chvíli se dveře salonku znovu otevřely a dovnitř vstoupil vysoký tmavovlasý muž s širokými rameny, majestátním držením těla a skoro černýma uhrančivýma očima. Spolu s ním jako kdyby do místnosti zavál čerstvý vzduch vonící po dobrodružství.

„Danieli, můj drahý chlapče, tak rád tě zase vidím,“ přivítal ho Giles potěšené. „Nenapadlo mě, že mě dnes čeká tak příjemná návštěva.“

„Zdravím vás, Osborne,“ srazil k sobě podpatky Daniel. „Jsem tu jenom na skok.“

Na rozdíl od Gilese Daniel tolik radostný ze shledání nebyl. Dokonce jako kdyby se tvářil trochu zamračeně. Ve skutečnosti měl Gilese rád a vždycky s ním rád pracoval, ale kdykoli si vzpomněl na poslední akci, dostal na něj vztek. Netušil, do jaké míry byl neúspěch zaviněn Gilesem, ale smrt té mladé dívky byla přece jenom příliš živá. Když o ní později přemýšlel, musel uznat, že Giles sice nebyl její přímou příčinou, ale svým způsobem za ni byl odpovědný. Giles reprezentoval stát, který vedl válku, a v té válce umírali lidé.

„Co tě přivádí?“ zajímal se Giles.

„Cestou do Londýna jsem se zastavil za Cranfordem, a ten vám posílá osobní dopis. Slíbil jsem, že ho předám.“ Daniel vytáhl ze západní zapečetěný list a podal ho Gilesovi. „Tady je.“

„Díky. Danieli, seznam se, prosím, s mým sousedem a dobrým přítelem Henrym Wentworthem,“ představil Henryho Giles. „Henry, toto je major Daniel Ross. Můj starý přítel. Kdysi jsme spolu měli co do činění ve válce.“

„Ano,“ pronesl Daniel stroze, „to jsme měli. Těší mě, sire Wentworthe.“

„Mě také. Jestli jsem dobře slyšel, říkal jste, že jedete od Cranforda.“

„Ano.“

„Myslíte tím sira Cranforda? Člena parlamentu?“ ujišťoval se Henry.

„Ano,“ kývl Daniel.

„Vy se s Cranfordem znáte, Henry?“ podivil se Giles, který si nebyl vědom toho, že by měl Henry známosti na tak vysokých místech.

„Osobně ne, ale právě sir Cranford koupil nedávno sídlo mého zesnulého tchána v Dorsetu,“ vysvětloval Henry.

„Ano, ano, máte pravdu,“ souhlasil Giles. „Vzpomínám si, že Colonelův dům byl na prodej a že ho Cranford koupil.“

Daniel zpozorněl. „Mluvíte o Colonelu Fair- childovi?“ zeptal se Henryho.

„Ovšem.“

„Zvláštní, jak je ten svět malý. Já jsem se s panem Fairchildem znal. Dokonce jsem u něj byl několikrát v Dorsetu na návštěvě.“

„Opravdu? To je ale báječná zpráva.“

Daniel se na Henryho nechápavě podíval.

„Promiňte mi mou přehnanou horlivost, ale dnes večer se v mém domě koná zásnubní večírek mé dcery. Mé ženě by udělalo velkou radost, kdyby na něj přišel i člověk, který se znal s jejím otcem. Možná si na ni pamatujete, i když bude o takových deset let starší než vy.“

„Vzpomínám si, že měl Colonel dvě dcery, ale když ještě v Dorsetu žily, byl jsem malý a ony asi měly jiné zájmy než si povídat s klukem.“

„V každém případě mé pozvání platí. Můžete přijít s Gilesem, ten cestu k nám zná.“

„Děkuji vám za pozvání, sire, ale nerad bych slíbil něco předčasně,“ odvětil Daniel. „Musím se sirem Osbornem probrat pár věcí a pak uvidíme.“

Původně jsem se ještě dnes odpoledne chtěl vrátit do Londýna.“

„Mé dveře jsou ti otevřené, chlapče. Budu rád, když se zdržíš přes noc.“

„No, já se budu muset vrátit domů,“ zvedl se Henry a lítostivě se zadíval na svou prázdnou sklenku. Další už si však přece jenom nemohl dovolit. Kdyby to ale záleželo na něm, mnohem raději by strávil večer ve společnosti přátel než všech těch poskakujících tajtrlíků. Ale co, pomyslel si, třeba to nakonec nebude zas tak špatné.

„Uvidíme se později, pánové,“ loučil se. „V sedm hodin čekáme první hosty a večere se začne podávat v osm. To všechno ale Giles ví.“

„Ovšem, Henry,“ pousmál se Giles. „Budeme se těšit.“

Když Henry Wentworth odešel, Giles nalil Danielovi sklenku, aby si připili na opětovné setkání, a usadili se do křesel před hořícím krbem. Pár minut mlčeli, sledovali plameny ohně a přemýšleli.

Giles myslel na to, jak snadno může dojít k nedorozumění a jak jsou vztahy mezi lidmi křehké. Cítil už chvíli, že se k němu Daniel chová odtážitě a že by nejradši udělal za minulostí tlustou čáru. Gilesovi nezbývalo než doufat, že ho jednou vztek pramenící z lítosti přejde. Ve skutečnosti totiž v jeho ani v Danielově minulosti nebylo nic, za co by se museli výrazně stydět. Nedělali nic špatného. Jenom se snažili odhalit /rádce a dovést svou zemi k vítězství. Za ta léta ve službě však oba moc dobře věděli, jak nejistý je pojem vítězství a že každá mince má

dvě strany. V čem byli horší než Francouzi nebo kterákoli jiná země, proti které vedli boj? Oni bojovali za své vojáky a za svůj lid a Francouzi také. Stáli každý na jiné straně, a přitom nikdo nebyl horší a nikdo nebyl lepší.

Tohle Giles věděl ve svých necelých padesáti letech až moc dobře a nedělal si žádné iluze. Situace však nedovolovala, aby ustoupil. Učinil by to, tím si byl jistý, ovšem v tom případě by museli ustoupit všichni.

Daniel byl téměř o dvacet let mladší než jeho učitel, ale iluze ztratil už dávno. Usrkával teplé portské a myslel na to, jak si vždycky Gilese vážil a jak respektoval jeho názory, inteligenci i úsudek. Pracovalo se jim spolu dobře. Giles byl velice schopný stratég a Daniel byl natolik dobrý diplomat, který dokáže skrýt své skutečné rozpoložení, že dokázal proklouznout až na samotný francouzský královský dvůr. Nebýt té osudné akce, kvůli které dodnes cítí výčitky svědomí, by byl nejspíš v Gilesových službách i v tuto chvíli. On si ale musel vzít volno. Potřeboval se rozhodnout, jak se svým životem naloží dál. Bude z něj pořád tulák na cestách, nebo by se měl usadit a žít jako jakýkoli jiný mladý anglický džentlmen?

„Tak povídej, chlapče,“ přerušil ticho Giles. „Jak ses měl od doby, kdy jsme se viděli naposledy?“

Daniel pokrčil rameny.

„Chvíli jsem si připadal jako bezruký, ale myslím, že si začínám zvykat.“

„Vážně?“ vrhl na něj Giles rychlý, pátravý pohled.

„Vám nic neujde, nemám pravdu, Osborne?“ ušklíbl se Daniel. „Ani sebemenší zachvění hlasu. Jste těžký soupeř, ale nezapomínejte, že já jsem měl dobrého učitele. Také si dokážu všimnout maličkostí.“

„O tom ani v nejmenším nepochybuji,“ pokýval Giles hlavou. „Právě proto jsem si tě vybral i proto se nám dobře spolupracovalo.“

„Ne,“ zavrtěl Daniel hlavou.

„Nerozumím.“

„Ale ano, rozumíte, Gilesi. Mé ne je odpověď na otázku, kterou jste sice nevyslovil, ale která vám běží v hlavě od chvíle, kdy jsem vkročil do dveří. Do další akce už nepůjdu.“

„Možná jsem se na to vůbec nechtěl ptát,“ nadhodil Giles. „To jen ty se snažíš sám sebe přesvědčit, že by další akce mohla skončit fiaskem.“

„Tak jako tak jsem s našimi akcemi skončil, Gilesi,“ trval na svém Daniel. „Přivezl jsem vám dopis, půjdu s vámi na večírek, ale zítra odjedu do I ondýna vyřídit si nějaké osobní věci a my dva se zase hezkou chvíli neuvidíme. Nepochybuji však o tom, že vy máte lidí dost a že mě nebudete nijak postrádat.“

„Postrádám tě velmi, Danieli,“ zdůraznil Giles a vážným pohledem se zadíval do tmavých očí svého mladého přítele. „Tak schopných lidí, jako jsi ty, mám velice málo a na výcvik a prověření není čas. Tobě jsem mohl vždycky důvěřovat.“

„Přesto je mi líto.“

„A co kdybych měl úkol tak důležitý, že by tě dokázal přesvědčit?“

„Všechny vaše úkoly jsou důležité, Osborne,“ zablýskl Daniel zuby. „My si nehrajeme na vojáky. My jsme vojáci.“

„Neuhýbej. Ty víš, jak dlouho pasu po muži, který už léta pracuje pro cizí služby.“

Přes Danielovu tvář přelétl stín a v očích se mu na okamžik objevila bolest. Ano, ovšemže věděl, jak zarputile Giles Osborne pase po zrádci z nejvyšších kruhů. Vždyť on sám mu tolikrát pomáhal ho dopadnout! A právě při poslední akci přišla o život dívka, která s nimi spolupracovala. Daniel si dodnes vyčítal, že ji

nedokázali ochránit. Ze podcenili nepřítele a jeho sílu, a to byla obrovská chyba, které se dopustili. Chyba, která stála Justine Baronovou život.

„Copak vy jste ho ještě nedopadl?“ zeptal se Daniel sarkasticky, přestože odpověď znal.

„Je slizčí než úhoř a dokáže proklouznout každou smyčkou,“ povzdychl si Giles.

„Ano. A některé smyčky sám utahuje. Nejlépe kolem krku nevinných dívek.“

„Ještě pořád ti vězí v hlavě ta malá rozkošná Francouzka Justine Baronová, nemám pravdu?“

„Divíte se?“

Giles zavrtěl hlavou.

„Musím připustit, že tato akce, ve které figurovala Justine, byla asi mým největším fiaskem. Nikdy jsem mu nebyl tak blízko. Měl jsem ho na dosah, ale podcenil jsem Justine i jeho.“

Daniel zbrunátněl. „Jak to myslíte, Osborne?“ skoro vykřikl. „Podcenil jste Justine? Dobrý bože, vždyť ji to stálo život!“

„Já vím.“

„Vy myslíte pořád jenom na své cíle. Jako fiasko vidíte skutečnost, že jste měl svého zrádce na dosah, ale nakonec jste na něj nedosáhl.“

„Ovšem, Danieli. V mém povolání to jinak nejde.“

„Ale co ona?“

„Mně je Justine velmi líto. Měla odvahu a zaslouží si úctu, ale ve válce lidské životy padají. Jeden jich mnohdy může zachránit třeba stovky. Muž, kterého hledáme, už jich stovky zničil.“

„Jenomže se vám to nepovedlo,“ procedil Giles mezi zuby. „Justine zemřela, zatímco on je stále naživu. Špatně jsme ji chránili.“

„Ne tak docela, chlapče,“ zavrtěl Giles hlavou. „Vždycky jsem si na tobě cenil, že umíš zachovat chladnou hlavu a neztrácíš

rozum. Pokus se o to i tentokrát a podívej se na celou situaci línýma očima. Jelikož jsme dosud neměli možnost o tom spolu mluvit, některé okolnosti ti zůstaly utajeny.“

„Jaké?“ vyhrkl Daniel.

Giles mu dolil víno a pak se opřel o vysoké opěradlo a zadíval se Danielovi do tváře. „Justine se nestala špiónkou z vlastní vůle,“ začal vyprávět.

Tys ji znal pouze jako sladkou koketku, ale ona měla velmi zajímavou a pohnutou minulost. Francouzský soud jejího otce nespravedlivě obvinil a zavřel do vězení, aby se nepřišlo na podvody, kterých se dopustilo několik králových úředníků za královými zády. Justine se snažila dokázat jeho nevinu, ale všechno se jí stavělo do cesty. Její otec byl nepohodlný a na svobodě by mohl mnoha lidem hodně uškodit. Nakonec proti němu vytvořili falešné důkazy a odsoudili ho k smrti.“

„Popravili ho?“

„Ano. Toho využila naše strana a spojila se s Justine. Nabídli jí spoustu peněz, když bude spolupracovat s nimi, a pohrozili, že pokud tak neučiní, mohla by dopadnout jako její otec. Když mohl být za zrádce označen on, proč by nemohla být i jeho dcera?“

„Kdo jí spolupráci nabídl? Byl jste to vy, Gilesi?“ namířil na staršího muže Daniel ukazovák.

„Ne, chlapče. Já jsem se s Justine setkal až o pár týdnů později.“

„Co bylo dál?“

„Justine se cítila ukřivděná a asi se trochu chtěla Francii pomstít za to, co jejímu otci učinila. Navíc nesmím opomenout zdůraznit, že Justine velmi milovala dvě věci. Peníze a svou sestru. Za mladší sestru byla ale na rozdíl od peněz ochotna položit i život.“

„Jak to vaše vyprávění souvisí s naší poslední akcí, při které přišla o život?“ nechápal Daniel.

„K tomu se hned dostanu. Justine se tedy stala naší špiónkou a úspěšně pro nás pracovala. Díky ní jsem usoudil, že naším zrádcem může být pouze jeden ze dvou nebo tří mužů, a to platí až dodneška.“

„Povíte mi jejich jména?“

„Zatím ne. Povím ti pouze tolik, že se jazýček vah v posledních dnech výrazně překlopil k jednomu z nich a mně teď chybí jenom důkazy, abych ho dostal. Až jméno zrádce ale uslyšíš, budeš velmi překvapený.“

„Takže jste si jistý.“

„Mám jisté pochybnosti, ale ty se zmenšují.“

„Napínáte mě, Osborne,“ netrpělivě poposedl Daniel.

„Copak, copak, chlapče,“ přimhouřil Giles oči. „Neříkal jsi, že už jsi se službou skončil a že tě žádné státní tajemství nezajímá?“

„Takto přesně jsem svá slova neformuloval,“ zazubil se Daniel, který na chvíli zapomněl, že se vlastně na Gilese zlobí. „A co se týká státních tajemství, těch není nikdy dost. Ale vraťme se k Justine.“

„Ano, vraťme se k Justine. Já jsem udělal chybu v tom, že jsem význam její sestry pro našeho zrádce výrazně podcenil. Když se s ním Justine spojila, a získala jeho důvěru, snažil se ji zapojit do svých plánů, ale to ona odmítala. Pochopitelně mu nemohla prozradit, že pracuje pro nás. On se ji rozhodl trochu vydírat. Začal se vyptávat na její sestru, a když si všiml, jak ji má Justine ráda, tvářil se, že by mu mohla pomoci i ona. Justine znejistěla. Byla nervózní a začala dělat chyby.“

„Chyby, kvůli kterým ji odhalil?“

„Nejsme si jistí, zda ji odhalil, ale rozhodně měl nějaké podezření a v noci, během níž nám ho měla vydat, se jí pro jistotu zbavil.“

„Tomu nerozumím,“ nakrčil Daniel čelo.

„Zkrátka a dobře Justine byla jenom kousíček od usvědčujících důkazů, ale protože v jejím chování zřejmě začalo být něco podezřelého, raději ji jeden z těch tří, které měla sledovat, sprovodil ze světa. Naše styky musely být přísně tajné, a proto jsem s ní i s tebou těsně před koncem akce nepřišel do kontaktu a tudíž nezjistil, kdo oním zrádcem je. Nestihla mi to povědět. Oba jste však odvedli dobrou práci.“

„Dobrou práci k ničemu,“ utrousil Daniel.

„To není pravda. Díky tobě i Justine jsem mnohem dál, než bych byl bez vás. Myslím, že se blíží doba, kdy zazpívá naposledy. Problémem však je, že k tomu budu potřebovat ty nejschopnější lidi.“

„Ne.“

„Neptal jsem se.“

„Jako kdybyste to učinil, Osborne.“

„Copak ty nechceš pomstít smrt té mladé dívky?“ vytáhl Giles na Daniela další zbraň.

„Jestliže ho najdete, pomstíte ji i beze mě, nemám pravdu?“ opáčil Daniel.

„To jsi řekl správně. *Jestliže* ho najdeme. To však není jisté.“

„Před chvílí jste se tvářil, že ho máte na dosah,“ připomněl Daniel Gilesovi jeho vlastní slova.

„Ze své bohaté zkušenosti musíš sám nejlépe vědět, že poslední krok je vždycky nejtěžší a nejriskantnější,“ odvětil vážně Giles.

„Možná právě proto u toho nechci být.“

„Možná právě proto bys u toho být měl. Jsi nejlepší a jenom dokonalá akce nám zaručí vítězství.“

Daniel si natáhl nohy před sebe a zkoumavě se na Gilese zadíval. „Nějak tomu nerozumím.“

„Čemu přesně?“

„Válka přece skončila.“

Giles zavrtěl hlavou.

„Jak pro koho, chlapče. Válka skončila oficiálně, ale v některých směrech pokračuje dál. Každý zrádce by měl být usvědčen a postaven před soud. Uvědom si, že tohle není obyčejný špiónek, který si potřebuje přivydělat. To není žádný žoldák. Je to jeden z nejvyšších představitelů parlamentu a jako takový má obrovskou moc. Kvůli němu zemřely stovky vojáků, Danieli. Ten muž je velice nebezpečný.“

„Proč vy tohle všechno vlastně děláte?“ poznamenal Daniel zamyšleně. „Proč se honíte za zrádci a pracujete v tajných službách? Mohl byste sedět celé dny tady u krbu a nehrozilo by vám žádné nebezpečí. Jste takový vlastenec, Osborne, nebo vás to prostě baví?“

Gilesovi se ústa nepatrně zvlnila ve zvláštním úsměvu! „Myslím, že jsem vlastenec, a když už moje země bojuje, snažím se jí pomoci, ať už si o tom myslím cokoli. A také myslím, že mě to prostě baví.“

„Ano,“ potřásl Daniel hlavou. „Jinou odpověď bych od vás vskutku nečekal.“

„Jistě nemusím připomínat, že všechno, co isme si tu pověděli, je přísně tajné.“

„Gilesi, pracoval jsem pro vás celá léta. Tyhle věci mi opravdu nemusíte připomínat.“

„Děkuji ti, Danieli. Abych nezapomněl, Cranford mě zve na večírek, který se bude konat u něj v Dorsetu v dubnu. Doufám, že se na něm uvidíme.“

„O svých plánech na duben jsem ještě nepřemýšlel,“ řekl suše Daniel. „Ale Dorset bych rád navštívil. Colonel Fairchilda jsem měl moc rád.“

„To já také,“ souhlasil Giles. „A nejenom proto, že jsme spolu měli společné jisté pracovní záležitosti. Byl to po všech směrech

výjimečný člověk. Škoda že neměl syna. Tradice by mohla pokračovat dál.“

„Vy nikdy nezapomenete na práci, vidíte?“

„V mém postavení to dost dobře nejde,“ přisvědčil Giles. „Ale abych řekl pravdu, Danieli, jsou chvíle, kdy bych nejraději udělal přesně totéž co ty. Nechal bych toho. Občas se cítím velmi unavený.“

„Po tolika letech v tajných službách není divu, i když jsem přesvědčený, že vy byste nečinně sedět nedokázal. Berte to jako poklonu.“

„V tom případě děkuji. Teď bychom se ale měli začít připravovat na večírek.“

„Nepočítal jsem s ním a nemám s sebou vhodné šaty,“ uvědomil si Daniel. „Možná by bylo lepší, kdybych zůstal tady. Mám za sebou dlouhou cestu a jsem unavený.“

„Slyšel jsi Henryho. Jeho ženu Lavinii by to velmi mrzelo, kdyby nepřišel host, který se znal s jejím otcem. Než jsi přišel, mluvil také o své neteři. Podle toho, co říkal, by tě mohla zajímat.“

„Odkdy si hrajete na dohazovače?“

„Nehraju si na dohazovače,“ bránil se Giles. „Jenom se v tobě snažím probudit chuť po tanci. Když jsi jezdíval do Dorsetu, mohl bys ji znát. Jmenuje se Katherine.“

Daniel zavrtěl hlavou. „To jméno mi nic neříká. Kolik jí je?“

„Henry se zmínil, že jí bude letos dvacet tři let.“

„Tak to na mě byla v té době asi moc malá a já už jsem měl povinnosti v armádě. Ale možná nevíte, že Colonel Fairchild byl můj kmotr.“

„Skutečně? V tom případě by tě Lavinia přivítala, i kdybys přišel v nočním čepci. Ta uniforma, kterou máš na sobě, se bude skvěle hodit. Teď mě omluv. Charles ti ukáže tvoje pokoje a v půl sedmé se sejdeme v hale.“

„Jistě.“

Když se Giles ve své ložnici oblékal do fraku, znovu ho napadla myšlenka, která se mu zčistajasna vynořila v hlavě, když se náhodou zmínil o Katherine. Ta dívka by mohla být zajímavá. Je odvážná, nebojí se nepohodlí, je prý inteligentní a má ostrý jazýček. Takových žen není moc a Giles navíc rád rozvíjel v lidech talent, o kterém sami ani nevěděli.

TŘETÍ KAPITOLA

„Bridie!“ zavolala Katherine na svou služebnou. „Mohla bys mi zapnout ten perlový náhrdelník?“

„Chcete si vzít perly, slečno Katherine?“ zeptala se Bridie a zkoumavě si svoji paní prohlédla od hlavy k patě. „K těmto šatům?“

„K těmto šatům jsou perly ideální,“ prohlásila Katherine, přiložila si náhrdelník ke krku a zálibně se na sebe podívala do zrcadla.

Vzala si s sebou patero večerních šatů a dnes si vybrala jedny ze svých nejoblíbenějších a neslavnostnějších. Byly šarlatově červené, atlasové a měly hluboký výstřih, ve kterém se vyjímal její plná ňadra. Na odpoledne ani ráno se právě kvůli výstřihu nehodily, ale na večer byly ideální. Bridie si o tom však myslela něco jiného. Byla přesvědčena, že se pro mladou dámu nehodí.

„Mají moc velký výstřih,“ upozornila jako obvykle naléhavým tónem. „Ten se pro mladou dámu nehodí.“

„Když ne pro mladou, pak pro jakou?“ zasmála se rozpustile Katherine a upravila si své bujné poprsí už tak zdůrazněné korzetem.

„Měla byste si vzít alespoň šál.“

„Aha,“ došlo Katherine. „Takže tobě nejde o perly, ale o šaty.“

„Však vy víte, co si o nich myslím. Páni z vás nespustí oči.“

„Alespoň poznám, který z nich je džentlmen.“

„A nastydnete.“

„Bridie, vždyť ten výstřih není zas tolik hluboký,“ uklidňovala ji Katherine. „Dnes ženy nosí mnohem hlubší, než mám já. Ty se jenom nedokážeš smířit se skutečností, že už

nejsem malá holčička s velkou růžovou mašlí. A vůbec. Ty šaty jsou překrásné a s perlovým náhrdelníkem vyniknou ještě víc.“

Bridie zapnula Katherine na krku náhrdelník a znovu si svou paní prohlédla. „Počkejte,“ napadlo ji, „ještě vám je vyleštím. Třeba upoutají pozornost.“

Katherine vstala a zatočila se dokola. „Tak co tomu říkáš? Je všechno na svém místě?“

Bridie pookřála. I přes svůj nesouhlas s hlubokými výstřihy musela uznat, že Katherine vypadá nádherně. „Jste překrásná, slečno Katherine,“ zamumlala dojatě.

„Děkuji, Bridie.“

„Budete spolu se slečnou Caroline nejhezčí na celém večírku.“

„Myslíte?“ zatvářila se Katherine pochybovačně.

„Určitě. Kdykoli se takhle vyšňoříte, jako kdybych viděla vaši matku. Barvu vlasů a zpušnou bradičku máte po otci, ale oči jste zdělila po ní. Také je měla modrozelené, velké a hluboké.“

„Maminka byla krásná žena,“ povzdychla si Katherine. „Škoda že tu nemůže být s námi. Měla by z Caroline radost.“

„Však z vás také.“

„Když jsem byla malá, slibovala mi, že na svůj první ples mě bude doprovázet ona,“ zasnila se Katherine. „Říkala, že mi koupí bleďemodré hedvábné šaty, vyšívání střevíčky a čelenku s maličkými smaragdy. Nakonec mě na první ples doprovázela Clarissa a místo bleďemodrých hedvábných šatů jsem měla zelené sametové a vypadala jsem jako umrlec. No, naštěstí si už můžu vybírat sama alespoň šaty,“ dodala Katherine s despektem.

Na dveře jejího pokoje se ozvalo klepání a vzápětí vstoupila dovnitř Lavinia Wentworthová. Když svou neteř uviděla, ve tváři se jí objevilo dojetí stejně jako před chvílí komorné Bridie.

„Ach zlatíčko,“ vzala Katherine za ruce. „Moc ti to sluší. Připomínáš mi Charlotte, když byla mladá.“

„Přesně to samé před chvílí říkala Bridie,“ pousmála se Katherine.

„A naše Bridie si pamatuje opravdu hodně,“ mrkla Lavinia pokradmu spiklenecky na Katherine. „Jsi připravená, drahoušku?“

„Ano, jsem.“

„Tak půjdeme. Caroline tě prosí, jestli by ses ještě nezastavila za ní v její ložnici.“

„Co potřebuje?“ zajímala se Katherine.

„Myslím, že je chuděrka trochu nervózní.“

„Kvůli Richardovi?“

Lavinia se do Katherine zavěsila a odváděla ji z pokoje.

„Ona ti to poví sama, má drahá. Potřebuje jenom trochu uklidnit a bude to dobré.“

„Udělám, co budu moci,“ slíbila Katherine.

Caroline seděla na toaletní židličce přes velkým zrcadlem v nadýchaných červánkových šatech a vypadala překrásně. Jen obličej měla smut

ný a Katherine se zdálo, že se musí přemáhat, aby se nerozplakala a nezničila si pudr na tvářích.

„Caroline?“ oslovila ji tiše.

Její sestřenice se zadívala na Katherinin obraz v zrcadle a pak se pomalu otočila.

„Co se děje?“ šla Katherine rovnou k věci, protože už jim nezbývalo moc času.

Caroline pokrčila rameny.

„Já nevím.“

„Nevíš, nebo se ti o tom jenom špatně mluví? Mně můžeš říct všechno. Už jako mladší jsme si povídaly úplně o všem, co nás trápilo.“

„Můžu se tě tedy na něco zeptat?“ upřela Caroline na Katherine smutné oči.

„Ovšemže. Na cokoli.“

„Milovala jsi někdy někoho tak, že ses s ním chtěla zasnoubit a strávit s ním zbytek života?“

O odpovědi nemusela Katherine vůbec přemýšlet. Až doposud nepotkala muže, který by v ní probudil hlubší city a nespoutanou vášně. Přestože se o ni ucházelo už několik nápadníků a přestože se dost snažili, aby ji zaujali, Katherine to nechávalo chladnou. S některými si ráda povídala, nebránila se společným vyjížděním, ale tím to končilo.

„Ne, Caroline,“ zavrtěla hlavou. „Nepotkala jsem muže, ke kterému bych zaplála láskou a se kterým bych chtěla strávit zbytek života.“

„Pak mi asi nebudeš rozumět,“ povzdychla si Caroline odevzdaně.

„Myslím, že se pleteš. Bude mi dvacet tři let a o životě něco vím. Tak povídej, co tě trápí? Máte s Richardem neshody?“

„Neshody s Richardem?“ pousmála se Caroline. „Ne, ne, nic takového. Richard je báječný, milý, laskavý, miluje mě a zdá se, že by mi snesl i modré z nebe. Ale...“ Caroline se zarazila.

„Ale ty ho nemiluješ?“ pokoušela se Katherine přijít na pravý důvod.

„To ne!“ vyhrkla Caroline. „Já ho... miluju ho, opravdu, jenom nevím, jestli jsem se trochu neunáhlila.“

„Chtěla bys snad své zasnoubení odložit?“ podivila se Katherine.

„Ty jsi o rok starší a také nikam nespěcháš.“

„Já ale nemám žádného Richarda, který je... Jak jsi to říkala? Milý, laskavý, báječný a který by mi snesl i modré z nebe.“

„Ale co když se pletu?“ namítla Caroline naléhavým tónem. „Co když si to všechno jenom namlouvám?“

„Bojíš se, že se objeví nějaký jiný a lepší a ty už nebudeš mít možnost své rozhodnutí změnit?“

Caroline bezradně pokrčila rameny.

Katherine ji vzala za ruce a zadívala se jí do očí. „Má milá, to ale nebudeš vědět nikdy,“ zašeptala. „I kdyby se objevil někdo jiný, nikdy nebudeš vědět, že on je ten poslední. A pokud vím, ly přece Richarda velmi miluješ, sama jsi to před chvílí říkala.“

„To ano.“

„Znáte se několik let a nemůže tě na něm mnoho překvapit,“ pokračovala Katherine.

„Ano, io je pravda.“

„Co bys chtěla víc?“

Caroline rozhodila rukama. „Já nevím, Katherine!“ vyhrkla. „Chci se zasnoubit s Richardem a chci si ho vzít, ale proč jsem najednou tolik nervózní? Co se to se mnou děje? Než jsem si oblékla šaty, těšila jsem se jako dítě, až mi navlékne zasnubní prsten, ale sotva jsem je měla na sobě, dostala jsem strach. Co když to něco znamená? Třeba si svou lásku jenom namlouvám.“

„To je normální, zlatíčko,“ usmála se Katherine. „Každá žena by před takovým velkým krokem dostala strach. Neznaená to však vůbec nic.“

„Určitě?“

„V tvém případě ne. Ty Richarda miluješ a on miluje tebe. Každý, kdo vás dva vidí spolu, to musí hned poznat!“

„Nesnažíš se mě jenom uklidnit?“

„Jistěže se tě snažím uklidnit, ovšem jenom proto, že ty a Richard k sobě patříte. Kdybych si to nemyslela, řekla bych ti to, Caroline, věř mi,“ odpověděla Katherine na otázku, kterou četla v očích své sestřenice. „Přestaň se tvářit tak smutně a začni se usmívat. Tohle je tvůj velký den. Vsadím své nové vyšívané botky, že až Richarda uvidíš, okamžitě z tebe nervozita spadne a budeš si zcela jistá, že děláš správnou věc. Když se tak nestane, budou tvoje.“

„Tak dobře,“ přistoupila Caroline na jejich starou hru z dob dospívání. Když jezdívaly k dědečkovi na léto, sázely se takhle o každou maličkost. Vyhrávaly střídavě, ale dnes by dala Caroline všechno, aby nové vyšívání botky zůstaly Katherine.

„Výborně. A teď bychom měly jít.“

„Vypadám dobře?“

„Lépe vypadat nemůžeš,“ ujistila ji Katherine. „Richard na tebe bude pyšný.“

Danielu Rossovi se na žádný večírek nechtělo, a to přesto, že ho pořádali příbuzní Colonel Fairchilda, k němuž Daniel kdysi choval bezmála synovské city. Byl unavený po dlouhé cestě a neměl náladu na společnost. Kdyby to záleželo na něm, nalil by si velkou sklenici dobré skotské whisky, seděl by v teple a pak by šel spát, avšak moc dobře věděl, že Giles Osborne ho tady nenechá.

Gilesovi se dalo jenom stěžít odmlouvat. Daniel nevěděl, čím přesně to je, ale Giles téměř vždycky dosáhl svého. Ne násilím, klidnou cestou a s úsměvem na tváři. Jeho síla vězela jinde než v silných pažích a on jí dokázal mistrně využívat.

Ale co, povzdychl si Daniel nakonec. Třeba to nebude zas až taková nuda. Půjde na večírek z úcty ke Colonelovi a zkusí si ho užít.

Colonel Fairchild byl dobrým přítelem Danielova dědečka i jeho otce, a když se Daniel narodil, šel mu za kmotra, takže je spojovalo víc než jenom porozumění dvou lidí, kteří spolu mohou mluvit o všem. Colonel nikdy neměl vlastního syna, a když Danielovi zemřel otec, Colonel do jisté míry zastával jeho úlohu.

Jenomže pak zemřel i on a Daniel zůstal sám.

Dodneška si nemohl odpustit, že v té kritické době netrávil svůj čas v jeho blízkosti. Nemohl za to, protože tou dobou pracoval na jistém tajném úkolu pro Gilese a informace z domova se k němu dostávaly jen stěží a s velkým zpožděním, avšak přesto

litoval, že ho nestihl vyprovodit na jeho poslední cestě. Měl neurčitý pocit, jako kdyby mu něco dlužil.

Třeba svůj dluh bude moci splatit, napadlo ho, když scházel v domluvenou hodinu do haly Gilesova domu. Když ne přímo jemu, pak možná jeho rodině.

Giles Osborne už na něj čekal. Seděl v lenošce, kouřil tenký doutník a sledoval Daniela, jak jde po schodech.

Nezměnil se. Byl to pořád ten urostlý, silný muž s mrštnými kočičími pohyby a bystrým uvažováním. Daniel dokázal působit netečným a uvolněným dojmem, ale Giles moc dobře věděl, že je stále ve střehu a neunikne mu žádný detail. Právě proto si ho kdysi vybral jako svého špióna a ani na okamžik svého rozhodnutí nelitoval. Daniel byl jeden z nejlepších a Giles musel vymyslet, jak ho přesvědčit, aby se s ním ještě do jedné akce pustil.

Do té nejdůležitější.

Když mu dnes Henry Wentworth vyprávěl o smrti svého švagra, Giles si okamžitě vzpomněl, jak přesně to tehdy s loděmi plnými zásob, které mířily do Portugalska, bylo. Francouzská vojska je přepadla a zpusťovala z jediného důvodu – někdo jim dal tip. Tato výprava byla tak tajná, že o ní kromě posádky, která byla svolaná narychlo, aby nemohla hloupou náhodou nic prozradit, vědělo jenom pár lidí. Giles byl přesvědčený, že Francouzi dostali echo od onoho zrádce, po kterém šel už celá léta.

Zrádce, kvůli němuž zemřela Justine, a otec té dívky, o níž se dnes Henry zmínil.

Gilese znovu napadlo, že si ji musí pořádně omrknout. Jestli je taková, jak ji Henry popsal, mohla by se mu hodit. Kývl na Daniela a nepatrně se pro sebe pousmál. Oba by se mu mohli hodit.

Oba dva...

Giles uhasil doutník, vstal a šel Danielovi v ústřety.

„Jsem rád, že půjdeš se mnou, chlapče,“ poplálal ho po ramenou. „Opravdu moc rád.“

O tom Daniel ani v nejmenším nepochyboval.

Večírek byl v plném proudu.

Předpověď Katherine se naštěstí splnila a Caroline od chvíle, kdy uviděla Richarda mezi hosty, zářila štěstím a nehnula se od něj skoro na krok.

„Měla jsi pravdu, drahá Katherine,“ zašeptala spiklenecky své sestřenici. „Jenom jsem zbytečně propadla panice, ale už jsem naprosto klidná.“

„To jsem moc ráda.“

„Co si to tam vy dvě špitáte?“ vložil se mezi ně Richard. „Stal jsem se snad terčem vašich poznámek?“

Katherine se zatvářila jako nevinátka. „Ty, Richarde?“ opáčila. „A terčem našich poznámek? Jak jsi na něco takového přišel?“

„My vojáci musíme mít šestý smysl.“

„V tom případě si ho schovej pro nějakou další válku,“ odbyla ho vesele Katherine. „S námi ho potřebovat nebudeš. Nemám pravdu, Caro?“

„Samozřejmě.“

„Stejně si na vás dám raději pozor,“ zazubil se Richard. „Anebo...“

„Copak?“ vyděsila se Katherine, když viděla v jeho očích čertovské ohníčky. „Co máš za lubem, Richarde?“

Ona a Richard se znali už několik let a Katherine si troufla tvrdit, že jsou přátelé. Richard byl několikrát na návštěvě v Dorsetu, kde se zamiloval do Caroline, a Katherine sloužila oběma jako jakási vrba. Předávali si jejím prostřednictvím zamilovaná psaníčka a posílali si dárky, a když to bylo třeba, Katherine je kryla, aby je nikdo nenačapal, jak se drží za ruce a

zamilovaně se na sebe dívají. Jejich lásce sice nikdo vyloženě nebránil, ale kdyby Lavinia věděla, že se její dcera schází s mladým poručíkem tajně v noci v zapadlém koutě zahrady, asi by jí to příliš po chuti nebylo. Mladá dívka přece jenom musí dbát na svou pověst a poručíci bývají přelétaví, řekla by. Naštěstí to nebyl Richardův případ.

„Co mám za lubem?“ opakoval Richard. „Rozhlédni se kolem sebe, drahá Katherine, co vidíš?“

„Přesně to co ty, milý Richarde. Spoustu hostů, kteří se přišli bavit.“

„Nezdá se ti, že by se mezi nimi našlo pár pohledných a zajímavých mužů?“

„Co mi naznačuješ?“

„Že bychom ti mohli najít ženicha.“

Katherine přimhouřila oči.

„Koho myslíš tím my?“

„Sebe a Caroline. Kdybys nám ukázala, který se ti líbí, půjdeme na výzvědy a usnadníme ti tak práci.“

„Ó, to je od tebe *tak* milé,“ rozplývala se Katherine. „Jsem ti moc vděčná, Richarde, ale bohužel tě budu muset zklamat. Mně se nelíbí nikdo.“

„Opravdu? Ani tamten blondák s knírkem?“ ukázal na jakéhosi muže, který se právě bavil s jejím strýcem Henrym Wentworthem.

„Ten už vůbec ne.“

„A co ten zrzavý důstojník? Znáám ho osobně a ladily by vám k sobě vlasy.“

Katherine ani Caroline už se neudržely a začaly se hlasitě smát.

„Vlasy?“ zajímala se Katherine. „Víš, že jsi docela nápaditý? Nikdy by mě nenapadlo hledat si ženicha, aby nám k sobě ladily vlasy. Myslím, že to budu muset uvážít, Díky, Richarde.“

„Rádo se stalo. Mám pokračovat?“

„Myslíš v dohazování? Ne, raději snad ani ne. Až mě někdo zaujme, ukážu ti ho, ale jsem přesvědčená, že se to nestane.“

„Ještě tu nejsou všichni.“

„Co se to s tebou děje? Rozhodl ses, že mě za každou cenu vyvdáš?“

„Musíme ti nějak s Caroline oplatit, cos pro nás před pár lety udělala.“

„No, možná byste mi oplatili lépe, kdybyste se mě za každou cenu nesnažili dostat pod čepec. Já totiž nesnáším čepec a přísně učesané vlasy.“

„Dobře, ale kdyby sis to někdy rozmyslela, v mém pluku se najde dost... Katherine, haló? Slyšíš mě?“ zavolal na ni Richard. „Vypadáš, jako kdybys zahlédla ducha.“

Katherine se přesně tak cítila. Jako kdyby viděla ducha. U všech svatých, blesklo jí hlavou, co tady dělá? Nikdy by si nebyla pomyslela, že jsou takovéhle náhody možné.

Vedle její tety Lavinie stál muž, kterému před pouhými několika hodinami spadla do náručí, když uklouzla na schodech v zájezdním hostinci. Muž s uhrančivýma očima černýma jako noc, který v ní vyvolal zvláštní pocity a způsobil, že se jí rozbušilo srdce a na chvíličku nemohla popadnout dech.

Co tady dělá?

Jak se dostal na zasnubní večírek její sestřenice?

A proč se s Laviníí tak přátelsky baví?

Katherine si bezděky položila dlaň na hrdlo. Už zase jí bušilo srdce a už zase sotva popadala dech.

„Katherine, drahá,“ obrátila se k ní Caroline, „jsi úplněbledá. Nechceš přinést sklenici vody?“

„Ne, ne, díky,“ odmítla Katherine. „Já jenom... Vidiš tamtoho muže?“ zeptala se tiše, aby je Richard neslyšel. Ten se však už naštěstí bavil s někým z hostů a nevěnoval jim pozornost.

„Jakého?“

Katherine nenápadně kývla směrem ke svému dnešnímu zachránci.

„Toho, co stojí s tvou matkou a ještě nějakým mužem.“

„Aha, ano! To je sir Giles Osborne, náš soused. Má nedaleko od nás sídlo, ale většinu času tráví na cestách nebo v londýnském bytě. Pracuje pro...“ Caroline se zarazila a se smíchem zavrtěla hlavou. „Jsem hlupačka. Ty určitě myslíš toho mladého s tmavými vlasy, nemám pravdu?“

„Ano. Znáš ho?“

Caroline předstírala, že se rozhlíží kolem, a při tom si ho nenápadně prohlížela. Zírat na něj přímo by pochopitelně nebylo zdvořilé.

„Tak co?“ pobídla ji Katherine.

„Já nevím,“ pokrčila Caroline rameny. „Myslím, že jsem ho nikdy neviděla, ale zároveň jako kdyby mi někoho připomínal.“

„Já jsem se s ním shodou náhod setkala dnes v zájezdním hostinci,“ vysvětlovala Katherine.

„Ale, ale,“ nakrčila Caroline čelo. „To vypadá zajímavě. Mluvili jste spolu?“

„Jen jsme prohodili pár zdvořilostních frází. Zachytil mě, když jsem uklouzla na schodech, a ptal se, jestli mi nic není. Když jsem se na něj ale podívala, měla jsem podobný pocit jako teď ty. Také jako kdyby mi někoho připomínal, jenom nevím koho.“

„To se dá snadno vysvětlit. Jestliže se zná s mou matkou, mohly jsme ho třeba zahlédnout mezi jejími hosty, když jsme byly mladší.“

„Ano, to je možné,“ souhlasila Katherine.

„Půjdeme se s ním nenápadně seznámit?“

„Jak to chceš udělat? Přijít k tetě a vnutit se jim do rozhovoru? Ne, Caroline, to je příliš okaté. Nezapomeň, že já jsem se s ním už

dneska jednou viděla. Je to jenom pár hodin, takže mě určité pozná.“

„Poprosím Richarda, ať to nějak zařídí. Ty se hlavně uklidni, máš horké ruce.“ Caroline si svou sestřenku přeměřila pátravým pohledem. „Katherine,“ poznamenala po chvíli významně. „Doufám, že mi nic netajíš.“

„Co bych ti měla tajit?“

„Že by se za všech okolností duchapřítomná, klidná a věčná Katherine O'Malleyová nechala takhle rozhodit neznámým mužem? To vidím poprvé.“

„Jsem jenom překvapená z té náhody,“ bránila se Katherine. „Odpoledne mě zachytí, abych neupadla na zem, a večer ho potkám na tvém zasnubním večírku.“

„Jak se zdá, za chvíli budeš mít příležitost mu za jeho čin poděkovat.“

„Prosím?“ vyhrkla Katherine. „Jak to myslíš?“ Stála teď k němu zády, aby náhodou nezachytil její pohled a ona měla čas na rozmyšlenou.

„Neotáčej se a dělej jakoby nic,“ zamumlala Caroline. „Matka ho k nám právě přivádí.“

Katherine se několikrát zhluboka nadechla, aby se vzpamatovala.

Nechtěla před ním vypadat nervózně, a už vůbec ne nejistě.

Caroline měla pravdu. Jak by ji, sebevědomou mladou ženu s ostrou vyřídkou a bystrým úsudkem, mohl někdo rozhodit?

„Katherine, Caroline,“ oslovila svou neteř a dceru Lavinia Wentworthová dychtivým tónem, „nebudete věřit, jak vzácného hosta k nám dnes drahý sir Osborne přivedl.“

Katherine i Caroline se k ní naoko překvapeně otočily.

„Toto je major Daniel Ross, starý přítel sira Osborna a, podržte se, vašeho dědečka Colonele Fairchilda. Můj otec a váš dědeček byl kmotrem pana Rosse a já jsem o tom vůbec netušila.

Pane Rossi, seznamte se s mou dcerou Caroline a mou neteří Katherine CMalleyovou. Katherine je dcera mé zesnulé sestry Charlottě.“

Katherine poklesla čelist a zbledla jako smrt. Když Lavinia vyslovila jméno cizince, který ji dnes zachránil před pádem na zem, okamžitě si vybavila, odkud ho zná. A nebylo to nic příjemného.

„Těší mě,“ vysoukala ze sebe poté, co se s ním přivítala Caroline, a nabídla mu ruku k políbení.

„Jsem já to ale nezdvořilá,“ pokračovala Lavinia, „Katherine, ty myslím sira Osborna neznáš, nemám pravdu, drahoušku?“

„Máš, tetičko,“ zahučela Katherine bezbarvým hlasem a podala ruku i Gilesi Osbornovi.

„Velice mě těší, slečno,“ uklonil se a během zlomku vteřiny si ji stihl zkoumavě prohlédnout. Něco se s ní dělo. A to něco souviselo s Danielem, tím si byl naprosto jistý stejně jako tím, že ti dva už se někdy setkali.

Katherine se při vzpomínce na Daniela Rosse udělalo nevolno a měla pocit, že jestli okamžitě neodejde pryč, skácí se na zem jako špalek. Potřebovala být sama. Alespoň na pár minut musela být sama.

„Katherine, jsi nějak bledá,“ všimla si Lavinia. „Neudělalo se ti zle z toho vzduchu tady?“

„Je mi dobře, tetičko,“ ujistila ji Katherine. „Bridie to asi přehnala s pudrem. Omluvíte mě? Slíbila jsem Richardovi, že mu věnuji příští tanec.“

„Ovšem, to je pravda,“ podržela ji pohotově Caroline. „Richard by byl zklamaný, kdybys na něj zapomněla. Doprovodím tě. Omluvte nás, pánové, uvidíme se později. Pane Rossi, moc ráda jsem vás poznala. Přátelé mého dědečka jsou v našem domě vždycky vítání.“

„Děkuji, slečno Wentworthová.“

Katherine si zatančila jeden povinný tanec s Richardem, který se s ní ochotně pustil do kola, aniž by ji nutil do vysvětlování. Jakmile však skladba skončila, rychle se odebrala do místnosti, která byla vyhrazena pro dámy, když si potřebovaly odpočinout a na chvíli si uvolnit korzet. Naštěstí tam kromě Katherine nikdo jiný nebyl. V tuto chvíli nestála o společnost.

Daniel Ross.

Major Daniel Ross.

Ten lump, který pletl mladičkým dívkám hlavu jen pro svou kratochvíli a pak je opustil!

Katherine se s ním osobně setkala pouze jednou. Stalo se tak na panství jejího dědečka, kam Daniel Ross přijel na návštěvu. Nešlo o oficiální návštěvu, a tak je nikdo nepředstavil, ale ona si ho všimla moc dobře. Vysoký, urostlý a ramenatý mladík s černýma očima nešel přehlédnout. Zahlédla ho však pouze letmo, a proto si dnes nemohla vzpomenout, odkud ho zná. Jí bylo tehdy asi šestnáct let a jemu mohlo být tolik, kolik jí dnes – okolo třiatdvaceti, maximálně pětadvaceti let.

Ano, zaskřípala v duchu zuby, osobně se s ním sice setkala pouze jednou, ale slyšela o něm dost často na to, aby si o něm dokázala udělat jasný obrázek. Ten obrázek nebyl vůbec hezký.

Když jezdívala k dědečkovi na léto, přátelila se s dcerou jednoho z jeho blízkých sousedů Helen Rushtonovou. A Daniel Ross zlomil Helen srdce tak, že se z toho pořádně nevzpamatovala.

Helen, pousmála se bolestně Katherine při vzpomínce na svou kamarádku z těch dob. Helen do něj byla bláznivě zamilovaná a bez přestání o něm básnila. Daniel sem, Daniel tam... Mluvila o něm skoro pořád, až to někdy Katherine pilo krev, protože se nebavily o ničem jiném. Helen, o rok starší než Katherine, vyprávěla, že za ní Daniel Ross jezdí na návštěvy k nim domů a

že se jí dvoří. Plánovala, že se jednou vezmou a budou spolu žít, a čekala jenom na to, až se její milý vysloví.

„Musí to udělat každou chvíli,“ vzpomínala si Katherine na jeden z jejich rozhovorů.

„Už ti něco naznačil?“ ptala se své kamarádky Katherine, která jí chtěla pomoci.

„Ne přímo, ale pohledem ano,“ tvrdila Helen. „Slyšela jsem, že se s ním můj otec baví o nějakých obchodech, ale Daniel k nám jezdí hlavně kvůli mně. Líbím se mu, ale kdybych si tak mohla být jistá, že mě miluje.“

„Jestliže k vám jezdí především kvůli tobě, Helen, pak tě asi miluje.“

„Myslíš?“

„Ach Katherine, já jsem tak šťastná,“ tetelila se šťastím Helen. „Kdybys ho viděla, pochopila bys, proč jsem se do něj zamilovala. On je... je báječný. Je to ten nejlepší muž, jakého bych si mohla přát. Takové štěstí mě snad ani nemohlo potkat.“

Katherine Daniela skutečně pár dní nato zahlédla v domě svého dědečka, a přestože s ním nemluvila, na první pohled vypadal skutečně impozantně. Rozuměla tomu, proč se do něj Helen zamilovala.

Jenomže pak přišla ta obrovská rána, která převrátila svět Helen vzhůru nohama. Ta nebohá dívka ho náhodou spatřila na vyjížděce s jinou ženou a na první pohled bylo zřejmé, že se nevidí poprvé. Pak se Helen doneslo, že Daniel Ross dochází za jednou mladou vdovičkou a že u ní bývá podezřele dlouho do noci. Katherine si už nevzpomínala, jak Helen ke svým informacím přišla, ale podle toho, jak se chovala, musely být pravdivé.

Když pak Daniel Ross měl odjet do ciziny a bylo zřejmé, že tohle léto Helen o ruku nepožádá, Helen se zhroutila. Strávila několik týdnů na lůžku, ale nikdo kromě Katherine netušil, v čem

vězí příčina jejího hlubokého smutku. Možná to nevěděl ani Daniel Ross, a pokud ano, bylo mu to zjevně zcela lhostejné.

Když odjel, Katherine nabyla přesvědčení, že neměl nikdy v úmyslu se s Helen oženit. Dvořil se jí, zamotal jí hlavu, způsobil, aby se do něj zamilovala, omámil ji nyvými pohledy a sladkými řečmi, potají na ní dělal oči, ale nic z toho mu nebránilo v tom, aby si užíval i s jinými. Taková vdovička se nemusela bát o svou nevinnost a počestnost jako Helen a určitě mu vyšla vstříc mno

hem víc než mladičká dívka, která věří, že potkala svou první lásku.

Chudák Helen!

Ještě dnes, po letech, cítila Katherine obrovský vztek nad tím, jak se Daniel Ross k Helen zachoval. Dobře, možná se znal s jejím dědečkem a možná byl dědeček i jeho kmotr, ale to ho neomlouvá. Takové jednání nemůže omluvit nic na světě. Vždyť Helen –

„Katherine, zlatíčko, jsi tady někde?“ ozval se za stojanem s šaty hlas Caroline.

„Ano, Caroline, tady.“

Sestřenice si sedla naproti ní a vzala ji za ruce. Ve tváři měla starostlivý výraz.

„Tak povídej,“ vyzvala ji. „Odpoledne jsi pomohla ty mně a teď jsem na řadě já. Kdo to vlastně je, ten major Ross?“

„Slyšela jsi, ne?“ opáčila Katherine. „Kmotřenec našeho dědečka.“

„Zlatíčko, na mě nemusíš nic hrát. Já jsem si všimla, jak jsi ztuhla, když jsi uslyšela jeho jméno. Ty ho znáš z dřívějšíka, nemám pravdu? Proto ti byl povědomý. Já jsem si sice na jméno nevzpomněla, ale možná jsem ho u dědečka také zahlédla.“

„Nedá se říct, že ho přímo znám, ale... něco jsem o něm slyšela,“ odpověděla Katherine.

„Asi to nebylo moc hezké.“

Katherine se zarazila. Major Ross byl na návštěvě v domě Henryho a Lavinie Wentworthových, Henry ho pozval na zásnubní večírek své dcery a ona neměla právo tady o něm šířit žádné řeči. Kdyby byla ve svém domě v Bathu, pak by to bylo jiné, ale takto musela mlčet. Rozhodně pro dnešní večer.

„Caroline, teď se mě neptej,“ poprosila svou sestřenicí.
„Snad zítra, ale dnes nemůžu. Je to váš host.“

„Napínáš mě. Tak mi alespoň něco naznač a já slibuju, že budu mlčet jako hrob.“

„Vzpomínáš si na Helen Rushtonovou? Její otec bydlel poblíž Dorsetu a občas jezdila k dědečkovi.“

„Ovšemže si na Helen vzpomínám.“

„Ona se do majora Rosse zamilovala, ale on ji jenom vodil za nos. Teď víš to hlavní, ale víc po mně nechtěj. Na podrobnosti si budeš muset počkat.“

„Helen Rushtonová a major Ross?“ vykulila Caroline nevěřičně oči.

„Ano.“

„Na to si vůbec nevzpomínám.“

„Protože to léto ses léčila z těžkého nachlazení a tetička Lavinia nechtěla, abys podstupovala cestu do Dorsetu. Pamatuju si na to, protože mě mrzelo, že nebudeme spolu, a pak k nám začala jezdit Helen. Ale nebylo to ono,“ dodala rychle Katherine s veselým zablýsknutím v očích.

„No proto,“ zahrozila Caroline žertovně prstem. „Měly bychom se ale vrátit na večírek, jinak nás začnou hledat.“

„Nejradši bych zůstala tady,“ zavrčela Katherine. „Toho chlápka nechci ani vidět.“

„Když jsi ho spatřila, tvářila ses jinak,“ připomněla Caroline.

„To jsem ještě neznala jeho jméno.“

„Kdovíjak to všechno bylo.“

„Já vím, jak to bylo. Helen čekala, že ji požádá o ruku, ale pak vyšlo najevo, že si užívá s jednou vdovou.“

„Tobě přece nic neudělal, ne?“

„Ne, ale viděla jsem, jak se Helen kvůli němu trápí. Nebylo to nic příjemného. Kdybych mohla, pověděla bych mu pěkně zostra, co si o něm myslím, jenomže jsme se spolu už nesetkali. Až dnes. Ne, neboj se,“ uklidňovala Katherine svou sestře – nici, když si všimla, jak se zalekla. „Já žádnou scénu nezpůsobím. Budu se k němu chovat, jako kdyby to byl ten nejmilejší člověk na světě.“

„Určitě?“

„Ovšem. Když se ode mě ale bude držet dál, udělá jenom dobře,“ zavrčela Katherine pod vousy, když následovala Caroline zpátky do společenského sálu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Konverzaci s majorem Rossem se však Katherine pochopitelně vyhnout nemohla. Dnes dopoledne ji držel v náruči a nedalo se čekat, že by se nepřišel otázat, jak se jí daří. Kdyby tak neučinil, mohla by ho Katherine snadno považovat za nezdvořáka.

Samozřejmě netušil, že by ho dnes večer za nezdvořáka považovala s radostí.

„Smím vás vyrušit z vašeho zadumání?“ pronesl s okouzlejícím úsměvem zrovna ve chvíli, kdy se na okamžik ocitla sama, a postavil se vedle ní.

„Prosím,“ odpověděla Katherine chladně.

„Svět je malý, slečno O'Malleyová, co říkáte? Když jsem vás dnes potkal v zájezdním hostinci, ani na okamžik by mě nenapadlo, že vás o pár hodin později uvidím znovu. Zajímavá náhoda.“

„Nevím, jestli zrovna zajímavá, ale také jsem vás tu nečekala,“ utrousila Katherine uštěpačně. „Ostatně neměla jsem k tomu žádný důvod. Zapomněla jsem na vás ve chvíli, kdy jsme se rozloučili.“

„Jistěže,“ ochladí Daniel, který nechápal, proč se k němu, Katherine O'Malleyová chová tak chladně. „Nepředpokládal jsem, že byste si mě udržela v paměti déle než několik okamžiků.“

„Skutečně?“ zeptala se Katherine úsečně.

„Pochybujete o mých slovech?“

„Jenom se mi zdá zvláštní, že muž jako vy naopak nepředpokládá, že je pro ženy nezapomenutelný a jedinečný, majore Rossi.“

„Muž jako já?“ opáčil Daniel. „Co tím myslíte?“

„Nepůsobíte zrovna skromným dojmem, majore. Jsem si jistá, že určité... řekněme typy žen vás obdivují.“

Daniel se lehce ušklíbl. Katherine O'Malleyová vůči němu měla zjevně výhrady, a přestože neměl ani tušení, čím se v jejích očích provinil, rozhodně si její ironii nemínil nechat líbit. „Zdá se, že mám co do činění s jasnovídkou. Nebo se vám více líbí výraz vědma? Jen žena nadaná nadpřirozenými schopnostmi dokáže z jediného setkání, které netrvalo ani pár minut, vyvozovat tak sáhodlouhé a radikální závěry.“

„Jste přece kmotřenec mého dědečka, nemám pravdu?“ vrátila mu Katherine jeho útok.

„Jak to souvisí s vašimi poznámkami?“

„Možná jsem toho o vás slyšela víc než dost a neusuzuji pouze z jednoho letmého setkání, majore.“

„Nevěřím, že by o mně váš dědeček, kterého jsem si mimochodem velice vážil, trousil řeči. Kromě toho, že k tomu neměl důvod, na to byl příliš čestný.“

„Netvrdila jsem, že o vás trousil řeči můj dědeček,“ naježila se Katherine.

„Takže někdo jiný?“

„O tom se s vámi bavít nebudu.“

„Vy jste si začala.“

„Nic takového. Vy jste mě oslovil. Kdyby bylo na mně, vyhnula bych se vám.“

„Možná byste si to měla napsat na čelo.“

„Možná to příště udělám.“

Daniel se na ni chvíli díval a pak se tiše zasmál. „Vy jste zábavná, slečno O'Malleyová. Čertíte se, jako kdybych vám způsobil nějakou osobní újmu, a přitom mi odmítáte povědět jakou. Víte o tom, že takhle se chovají malé děti?“

„Já nejsem malé dítě!“ procedila Katherine zlostně mezi zuby.

„V tom případě se tak nechovejte.“

„Co si to dovolujete, vy... vy...“ Katherine nenapadla žádná elegantní nadávka, a tak jen pohodila hlavou.

„Došla vám slova, slečno O'Malleyová?“

„Jste neskrupulózní muž bez špetky dobrého vychování a vkusu, majore Rossi,“ vyštěkla Katherine první, co jí přišlo na mysl.

Daniel se znovu rozesmál. „Vy mě budete nazývat člověkem bez vkusu?“ ujišťoval se.

„Ano.“

„Vy, která jste schopná obléct si šarlatově červené šaty a nevšimnete si, že se vám tlučou se zrzavými vlasy?“

Katherine zůstala stát jako opařená. „Já... já...“ koktala, „nemluvila jsem o vkusu v oblékání.“

„Ale já o něm mluvím.“

Katherine bezděky sklopila pohled ke svým červeným šatům, v jejichž výstřihu se jí zvedala plná ňadra, jak byla rozčilená a těžce se jí dýchalo, a pak na něj upřela pohled plný zloby. „Ráda bych řekla, že mě těšilo, když jste ten kmotřenec mého dědečka, ale je mi líto, majore. Doufám, že už vás nikdy v životě neuvidím.“

„Pokud vím, do Dorsetu už nejezdíte.“

„Ne.“

„V tom případě se vaše přání snad splní. Sbohem, slečno Ó'Malleyová.“

Katherine se otočila na podpatku a s hrdě vztyčenou hlavou zamířila přes celý sál ke Caroline. Snažila se vypadat klidně, aby si nikdo z přítomných ničeho nevšiml, a naštěstí se jí podařilo usmívat, jako kdyby si s majorem povídali o samých příjemných věcech.

Jednu osobu však obalamutit nedokázala.

Gilese Osbornea.

Giles si všiml napětí mezi Danielem a slečnou Katherine O'Malleyovou ve chvíli, kdy je všechny společně Lavinia Wentworthová představila. Jiskřilo to mezi nimi, především ze strany té mladé dámy, avšak ne způsobem, jaký si Giles původně představoval.

Jako kdyby Katherine O'Malleyová byla na Daniela z nějakého důvodu nabroušená. Giles byl chytrý a bystrý a okamžitě ho napadlo, že by mezi nimi mohla hrát nějakou roli minulost. Katherine totiž ztuhla v okamžiku, kdy Lavinia Wentworthová vyslovila Danielovo jméno. To by mohlo znamenat, že teprve díky jménu Daniel Ross si Katherine vybavila, s kým má vlastně tu čest.

S kým ale může mít tu čest ze svého pohledu? uvažoval Giles. Daniel je o dobrých sedm let starší. Co se mohlo stát, že nedokázala skrýt své city? Byla do něj jako mladá dívka zamilovaná, když oba jezdili do Dorsetu, a on její city neopětoval? Otázkou však bylo, jestli se vůbec v Dorsetu potkali.

Budu se na to muset zeptat přímo obou aktérů, rozhodl se Giles. Daniela i té slečny se vzdorovitou bradou a tmavě zrzavými vlasy.

„Jak se bavíš, chlapče?“ zeptal se Giles Daniele, když ho mezi hosty konečně našel.

„Jako na zasnubním večíрку,“ odtušil suše Daniel. „Nebo na záhrobním? Abych řekl pravdu, téměř nikoho tady neznám a na staré časy, které bych mohl probrat s paní domu, není čas. Je hostitelka a nemůže se věnovat pouze mně.“

„Copak sis před chvílí nepovídal s tou mladou dámu?“ nadhodil Giles. „Jak že se jmenuje ta hezká sestřenice Caroline Wentworthové?“

Daniel se ušklíbl. „Vy moc dobře víte, jak se jmenuje, Gilesi,“ zdůraznil. „Lavinia Wentworthová vám ji představovala a neznám nikoho, kdo by měl tak dobrou paměť a postřeh jako vy.“

Co se týká označení mladá dáma, tady se pletete. Je to dračice, žádná dáma.“

„Vážně? Tak dračice...“ přimhouřil Giles oči. „Co ti provedla, Danieli?“

„Proč se o ni zajímáte, Osborne?“

„Teď se pleteš ty. Já se zajímám o tebe, chlapče,“ odpověděl Giles.

„Smím vědět, z jakého důvodu o mě projevujete takovou péči?“ Ironie z Danielova hlasu jenom čísla. „Máte snad strach, že bych mohl naletět nějaké hádavé ženštině, a snažíte se mě chránit před životem? Odkdy?“

„Nedělám si starosti, že by sis nedokázal poradit s hádavou ženštinou,“ odpověděl Giles. Oproti Danielovi si zachovával zdvořilost za všech okolností. „Chránit tě před životem nemusím už vůbec. Ty víš o životě dost a právě to se mi na tobě líbí.“

„Ale ne,“ hlesl Daniel, když mu došlo, o co s největší pravděpodobností Gilesovi jde. „To ne, Osborne, už jsem vám to řekl jednou.“

„Vždycky jsem tvrdil, že jsi velice inteligentní, a jsem rád, že jsi mě nezklamal.“

„Já mám jiné plány, Gilesi. Mé pozemky strádají a opravdu je načase, abych se o ně začal starat.“

„Nechceš vidět před soudem člověka, který připravil o život tolik lidí?“ nadhodil Giles. „Nebyla mezi nimi jenom nebohá Justine, ale také mnoho tvých přátel.“

„Uleví se mi, až ho dopadnete, ale to neznamená, že bych u toho musel být osobně. Jestli do toho chcete zatahnout ji, tím spíš vám říkám ne. Vzpomeňte si na Justine.“

Giles nepředstíral údiv nad tím, že Daniel prokoukl i jeho zájem o slečnu O'Malleyovou. Nemělo žádný smysl, aby si spolu hráli na schovávanou. Oni dva to rozhodně neměli zapotřebí.

„Ještě jsem se nerozhodl, jestli slečnu O'Malleyovou do svých plánů zasvětím, ale uznávám, že o tom přemýšlím. Má nesporně odvalu a jisté okolnosti by ji mohly velice zajímat.“

Daniel nadzvedl zvědavě obočí.

„Teď ne,“ zavrtěl Giles hlavou. „Budeš-li mít zájem o podrobnosti, počkej si do zítřka. Já si pro změnu půjdu nezávazně popovídat se slečnou O'Malleyovou. Mám pocit, že jde skutečně o nevšední osobu.“

„Abyste se ve svých pocitech neunáhnil, Osborne,“ zahučel Daniel. „Mohla by vás překvapit.“

„Vážně? Já mám překvapení rád.“

Katherine byla vzteky bez sebe. Navenek se usmívala, tančila, snažila se uvolněně bavit, ale uvnitř se to v ní bouřilo.

Ta drzost! Ta donebevolající drzost!

Jak si mohl něco takového dovolit? Ona byla na své šarlatové šaty tak pyšná! Patřily k jejím nejoblíbenějším a cítila se v nich dobře. Ještě nikdy nikdo jí neřekl, že kdyby měla vkus, neoblékla by si ke své barvě vlasů šarlatovou. Slušely jí!

A vůbec – i kdyby měl major Ross nakrásně pravdu, džentlmen si nesmí dovolit upozorňovat dámu na nedostatek vkusu. Tím spíš, když se s ní vidí poprvé.

Katherine se ušklíbla. Major Ross, a džentlmen? Poté, co provedl Helen Rushtonové a bezesporu ještě mnoha jiným dívkám a ženám? Ten má do džentlmenství tak daleko, jako je daleko na druhý konec světa. Neměla se s ním vůbec dávat do řeči. Co ji napadlo se s ním bavit? Až se k ní příště přiblíží, okamžitě se sebere a půjde pryč. Dá mu tak najevo, že člověka, jako je on, si neváží.

Jestli se k ní ovšem přiblíží...

„Smím vás požádat o tanec, slečno O'Malleyová?“ vyrušil Katherine z myšlenek muž, s kterým ji dnes seznámila teta Lavinia.

„Ráda půjdu tančit, sire Osborne,“ kývla Katherine a přijala nabízené rámě.

Během tance mlčeli, ale když hudba dohrála, Giles Osborne doprovodil Katherine ke stolu a poznamenal: „Jsem rád, že jsem mohl poznat další vnučku svého přítele Colonel Fairchilda, slečno O'Malleyová.“

Katherine se na něj podívala. „Zdá se, že všichni, co tady dnes jsou, znali mého dědečka,“ poznamenala bez špetky překvapení či jásavého údivu.

„Zřejmě to byl významný muž.“

„Zřejmě,“ odtušila Katherine. Sir Giles Osborne byl muž, s jakým by se za jiných okolností i vcelku ráda bavila, ale ona právě teď neměla na řeči náladu. Pořád jí nešel z hlavy Daniel Ross, jeho svádění Helen Rushtonové a jeho poznámka o šarlatových šatech.

„Jezdílal jsem za ním občas i do Dorsetu, ale to už je dávno. Vás si z té doby nepamatuji.“

„Ani já vás ne, sire Osborne. V Dorsetu jsem však trávila pouze letní měsíce, a to ještě ne pravidelně. Vlastně jsem za dědečkem začala jezdit až...“ Odmlčela se. „Až po smrti rodičů,“ dodala po chvíli tiše. „Předtím jsme nějakou dobu žili v Irsku a odtud je do Dorsetu přece jenom poněkud daleko.“

„Slyšel jsem, že vlastníte dům s pozemky v Bathu.“

„Ano.“

„Hezké místo,“ pousmál se Giles a vytáhl svoji největší zbraň. „Jak se má Clarissa Mountjoyová?“

Katherine vytřeštila oči údivem.

„Vy ji znáte?“ vydechla nevěřícně. „Vy znáte Clarissu?“

„Ano. Znal jsem Colonelovu sestru Augustu, a když jsem měl několikrát cestu okolo, stavil jsem se na čaj. Augusta byla svérázná žena. Připomínala mi vlastní babičku.“

„Však ona je Clarissa Mountjoyová také dost svérázná,“ zasmála se pobaveně Katherine. „Jenomže naprosto opačným způsobem.“

„Mám ji v paměti jako přísnou ženu s pevnými zásadami, kterými nemůže nic na světě hnout. Na všechny muže se dívala káravým pohledem, aby jejich hříšné myšlenky stačila zaplašit, než vůbec vyjdou najevo.“

„Máte velmi dobrou paměť, sire Osborne.“

A jestli jste se v Bathu zastavoval pouze na čaj, pak máte také skvělý postřeh.“

Ano, odpověděl Giles v duchu. To vskutku mám. Jak se zdá, milá slečno Katherine, vy na tom nebudete o moc hůř. Výborně. Opravdu, velmi dobře.

„Rád si všímám maličkostí,“ řekl Giles nahlas. „Detaily vždycky dokáží o člověku povědět mnohem více, než se dá zjistit podle šatů.“

„Jaké maličkosti jste si všiml na mně?“ šla Katherine rovnou věci.

„Například že se dokážete ptát přímo, bez oklik a nechodíte okolo horké kaše. To je u mladé ženy vychované k přitakávání vcelku nečekané.“

„Jak můžete vědět, že jsem byla vychována k přitakávání?“ namítla Katherine.

„A nebyla jste?“

Katherine se nedokázala ubránit úsměvu. Sir Giles Osborne ji začínal zajímat. Nedvořil se jí jako mladší muži, ale ani se k ní nechoval jako k naivní husičce. Mluvil s ní, jako kdyby ho její názory opravdu zajímaly. To se jí líbilo.

„Svým způsobem opravdu byla,“ musela připustit. „Ale můj otec byl Ir a v žilách mi koluje irská krev. Navíc jsem byla jediné dítě, takže jsem se neučila pouze vyšívat, ale také jezdit na koni a střílet z kuše.“

Ještě lépe, pomyslel si Giles. Mrštnost a obratnost by se mohly hodit.

„Váš otec se jmenoval Liam O'Malley?“

„Ano. Znal jste i jeho?“

„Jenom velice letmo. Slyšel jsem o něm, že se vyznal v koních.“

„Koně byly otcovou velkou láskou,“ zasnila se Katherine. „Nikdo je neuměl posoudit tak dobře jako on. Vzpomínám si, že mě vzal jednou na koňský trh a tam jsme v ohradě uviděli zubožené hříbě s hnisající tržnou rankou na boku a očima plnými boláků. Trásl se na svých dlouhých nohách, jako kdyby čekalo na porážku. Na první pohled se ani k ničemu jinému nehodilo, i Vůbec jsem nechápala, jak za něj ten špinavý handlíř může vůbec něco chtít. Otec si ho ale nechal předvést, a nejenže ho koupil, ale ještě přidal pár pencí navíc.“

„Předpokládám, že udělal skvělou koupi,“ poznamenal Giles. „Jinak byste mi ten příběh asi nevyprávěla, nemám pravdu, slečno O'Malleyová?“

„Ovšemže udělal skvělou koupi,“ zazubila se Katherine. „Lepšího koně jsme snad nikdy neměli. Stačilo, aby dostal pořádně nažrat, a všechny jeho potíže zmizely. Ten handlíř vůbec netušil, jaký poklad má. Mnohem častěji se ale stávalo, že se handlíři snažili kupce podfouknout. Staré herky vyčistili, vyleštili jim srst vepřovou kůží, aby se leskla jako mladá a zdravá a nasadili jim nejlepší ohlávku. Na mého otce si ale nepřišli. Stejně jako vy si všímál maličkostí.“

„Smím se zeptat, jak zemřel?“ přešel Giles Osborne k choulostivějšímu tématu. Nebyla to sice nejvhodnější konverzace na zasnubní večírek, ale on neměl mnoho času, aby mohl pro něj tak důležitý rozhovor odkládat. O smrti Liama O'Malleyho sice věděl od Henryho Wentwortha, ale chtěl o ní slyšet právě od Katherine O'Malleyové.

„Možná jste o tom slyšel od dědečka,“ odpověděla Katherine. „Byl na lodi, která vezla zásoby a čerstvé koně pro vojáky do Portugalska, když je přepadla nepřátelská vojska. Všechny naše lodě skončily na dně moře. I se všemi jejich pasažéry,“ dodala sklesle.

„To je mi líto,“ vyjádřil Giles soucit, který opravdu cítil. Vedle soucitu jím však také zacloumal vztek. Ten však před Katherine dát najevo nehodlal.

„Mně také. Má matka se z té rány nikdy nevzpamatovala. Prokletá válka!“

„Snad to jednou všechno skončí.“

„Ano,“ zamumlala Katherine. „Snad ano. Nevinní lidé by měli přestat umírat kvůli cizím rozmarům.“

Giles s ní okolnosti války nehodlal probírat. Na to byla Katherine příliš mladá a o příčinách i důsledcích věděla velmi málo. Jeho zajímala jiná věc. Potřeboval vědět, jak vychází s Danielelem, proč se na sebe tak mračili a jestli by spolu vůbec dokázali pracovat.

„Všiml jsem si, že se bavíte s majorem Rossem,“ poznamenal ledabyle.

Přes tvář Katherine přelétl stín. „Oslovil mě, a tak jsem mu odpověděla.“

„Vidím, že vás můj přítel nijak nenadchl.“

Katherine vrhla na Gilese udivený pohled. „Major Ross je váš přítel?“ ujišťovala se.

„Ano, známe se mnoho let.“

„Jistě,“ došlo jí, „zřejmě jste se potkali v Dorsetu, když jste se oba znali s mým dědečkem.“

„Vlastně jsme se seznámili za trochu jiných okolností. Během války.“

„Opravdu?“ opáčila Katherine. „No, v každém případě mě překvapuje, že považujete majora Rosse za svého přítele, sire Osborne.“

„Z jakého důvodu, slečno, CMalleyová? Víte o něm snad něco, co by ho v mých očích mohlo zdiskreditovat?“

„Neroznáším drby, sire. A pak, vy nejste mladá dívka ani pohledná žena, takže...“ Zarazila se, chvíli mlčela a pak mávla rukou. „Ale, nechrne toho. Jak jsem řekla, neroznáším drby, a už vůbec ne na zásnubním večíрку, na kterém jsem hostem stejně jako major Ross.“

„Pochopil jsem dobře, že se s ním znáte z minulosti?“ nevzdával se Giles svého záměru.

„Ne tak docela,“ zavrtěla Katherine hlavou. „Osobně se s ním neznám.“

„Takže jste o něm něco slyšela.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Jistěže na panství vašeho dědečka,“ spíš konstatoval, než se ptal Giles.

„Ano, trefil jste se, sire Osborne. Smím se zeptat na oplátku na něco já vás?“

„Jistěže.“

„Čím se zabýváte vy, sire Osborne? Jezdíte mezi Londýnem a Hampshirem a užíváte si svého bohatství?“

„Jak víte, že jsem bohatý?“

„A nejste?“

„Záleží na tom, s čím byste můj majetek srovnala. Ale abych odpověděl na vaši otázku, pracuji pro vládu.“

„Zajímavé,“ protáhla Katherine.

„Ano,“ přisvědčil Giles s významným pohledem. „Občas je to velmi zajímavé a rozhodně dobrodružné.“

„O tom mi musíte někdy vyprávět.“

„Rád.“

„Dobře,“ podala mu Katherine ruku k políbení. „Tak až se zase příště setkáme?“

„Ano. Až se zase příště setkáme.“

„Těšilo mě, sire Osborne.“

„Ne víc než mě, slečno O'Malleyová.“

„Až budete mít cestu kolem Bathu, přijed'te si zavzpomínat na staré časy. Clarissa vás jistě ráda uvidí.“

„Děkuji za pozvání. Až pojedu kolem Bathu, určitě ho využiji.“ Giles se uklonil a díval se, jak Katherine mizí mezi ostatními hosty. Nedalo se říct, že by byl překvapen, protože podle toho, co o ní slyšel, bylo otevřené chování slečně O'Malleyové vlastní, ale rozhodně nebyl nikterak zklamán.

Ta mladá dáma ho zaujala.

Víc než to. Byl nadšen!

Dokonce se mu matně začalo rýsovat, co se událo mezi ní a Danielem. Přesněji řečeno, co Daniel provedl, že ji to tolik rozzlobilo. Její narážka na mladé dívky a pohledné ženy byla výmluvná. Že by ho tajně milovala a on její city neopětoval? Nebo se snad doslechla o nějakém jeho nevhodném chování ke křehkému pohlaví?

Nevraživé jiskření mezi Katherine a Danielem ale v tomto okamžiku rozhodně nebylo na škodu. Vlastně se mu to možná bude hodit mnohem více, než kdyby po sobě vrhali vášnivé pohledy a cloumala jimi touha a láska. Takto totiž budou působit mnohem věrohodněji.

Ano, pomyslel si s uspokojením Giles. To by mohlo vyjít. Počká pár dní a pozve ji k sobě na návštěvu. Tou dobou už bude mít připravený plán do všech podrobností. Lavinia Wentworthová se zmínila, že se u nich slečna Katherine zdrží možná až do jara, takže mu nikam neujede. Jenom si bude muset pospíšet s přesvědčením Daniela. Ten má namířeno do Londýna

už zítra po obědě a hned tak se do Hampshiru nevrátí. Pokud mu ovšem Giles nedá pádný důvod, aby tak učinil.

Daniel Ross postával stranou od ostatních, pomalu usrkával šampaňské a nenápadně sledoval svého starého známého Gilese Osborne a tu malou dračici Katherine O'Malleyovou, jak se spolu baví. Když k ní Giles přišel, netvářila se zrovna moc vstřícně, ale teď se usmívala, v očích jí svítily ohníčky a dychtivě mu cosi vykládala.

O čem si můžou povídat? vrtalo Danielovi hlavou. O Gilesových akcích určitě ne, to by se netvářila tak bezstarostně. Proč se na něj tolik směje? Na Daniela vyjela jako fúrie a s Gilesem snad dokonce flirtuje! Vždyť je o víc než dvacet let starší než ona!

Daniel cítil zlost, ale ve skutečnosti nedokázal přesně říct, co mu vlastně vadí. Že s ním si tak uvolněně a ochotně nepovídala? Že s ním si nepovídala vůbec? Že na něj naopak syčela jako kočka chycená do pastí? Že nedokázal přijít na důvod, proč se k němu chovala odtažitě a nabroušeně? Nebo snad že necítila žádnou vděčnost za to, jak ji dnes dopoledne zachránil od pádu?

Neměl tušení. Dost možná mu ze všeho nejvíc vadilo, že se v ní zklamal.

Opravdu, když se na ni teď tak pokradmu díval, cítil zklamání.

Ráno se mu na okamžik zdálo, že mu v náruči přistála víla. Tvář měla pokrytou půvabným ruměncem, oči jí zelenomodře zářily a vlnité zrzavé vlasy jí dodávaly vzezření mořské panny, která právě vystoupila z moře na břeh a hledá na něm své místo.

Připadala mu neskutečně krásná.

Měl nutkání podržet si ji v náruči, jak nejdéle to půjde. Nejraději ze všeho na světě by ji zvedl, posadil k sobě do kočáru a odvezl by si ji s sebou. Bohužel to však nešlo. Když ji pak uviděl na večírku a zjistil, že je vnučkou jeho kmotra a dobrého přítele,

jeho pocity z rána se mu vrátily. Katherine O'Malleyová mu připadala jako nevšední žena. A to Daniel nebyl žádný nezkušený mladíček, který se při pohledu na každou alespoň trochu pohlednou ženu zamiluje a ztratí hlavu. Za svůj život potkal sličných žen dost, ale na první pohled mu snad žádná nezamotala hlavu tak, jak se to dnes podařilo právě Katherine.

Kromě Julie.

Jenomže Julia patřila k té nejdávnější historii a on na ni teď nechtěl myslet. Jako ženu svých snů ji přestal brát ve chvíli, kdy před ním zavřela vrátka a provdala se za jiného muže.

V tuto chvíli zaměstnávala všechny jeho myšlenky zrzka s ostrým jazykem, která o něm prohlásila, že není džentlmen, aniž by ho znala. Nebo že by jí Giles stačil něco napovídat, než ji Daniel oslovil? Ne, toho by si všiml. Giles s ní o samotě vůbec nemluvil.

Tak co se jí stalo?

Co jí to přelétlo přes nos?

Neplete si ho náhodou s někým, koho jí třeba připomíná?

Ať si Daniel lámal hlavu, jak chtěl, nedokázal přijít na žádnou odpověď. Ale snad by mohl víc vědět Giles, napadlo ho. Kromě toho, že má skvělý postřeh, umí číst mezi řádky a slyší i to, co ten druhý neřekne. Třeba před ním Katherine utrousila nějakou navenek nevinnou poznámku, která

Danielovi otevře oči. Giles by ji určitě nepřehlédl. A pokud chce, aby s ním Daniel pracoval na další akci, bude muset s pravdou ven.

Daniel se zarazil. Dobrý bože, co má tohle znamenat? O čem to tady přemýšlí? On se přece rozhodl už před několika měsíci. S prací špiona skončil a Gilesovi to také několikrát jasně řekl. Proč si vůbec pohrává s myšlenkou, že by se s ním mohl pustit do další akce? Zešílel? Ztratil poslední zbytky rozumu?

Jen si přiznej, co za tím stojí, ozval se v něm hlásek, který nedokázal přehlúšit. Zaujal tě nápad, že bys na akci mohl pracovat právě s ní. S Katherine. Otázkou je, co všechno jí Giles o akci pověděl a jestli ona s jeho plány bude souhlasit. Asi by se ho měl jít vážně zeptat a bude nejlépe, když to nebude odkládat. Zítřka po obědě odjíždí a moc času jim nezbývá.

Daniel na nic nečekal a zamířil přímo ke Gilesovi.

„Už se bavíš lépe?“ zablýskl Giles zuby, které Danielovi někdy připomínaly zuby šelmy.

„Jak se to vezme.“

„Nezaujala tě ani slečna O'Malleyová?“

„Ta?“ opáčil Daniel. „Copak jsem o ní neříkal, že je dračice? Ne, ne, Osborne, já se takovým ženám vyhýbám na sto honů.“

„Vskutku?“

„Nevěříte?“

„Jakým ženám se tedy nevyhýbáš, jestliže slečna O'Malleyová není tvůj typ, chlapče?“

„Těm, které nemají jazyk posypaný pepřem,“ ušklíbl se Daniel sarkasticky.

„Půvabným mladým dívkám, které poslušně kývají svými naondulovanými hlavinkami?“

„Pořád lepší než jedna nevyzpytatelná dračice. Co si o ní myslíte vy?“

„Já jsem z Katherine O'Malleyové nadšen,“ odpověděl Giles po pravdě.

„Vy ale na rozdíl ode mě berete v potaz především svou práci, Osborne.“

„To není jediný důvod, kvůli kterému mě zaujala, věřte mi,“ zatvářil se Giles záhadně a čekal, až mu Daniel položí další otázku. Bylo mu jasné, proč ho jeho mladý přítel znovu vyhledal. Chtěl slyšet, jestli se během rozhovoru náhodou nezmínila o Danielovi a jestli si Giles nevšiml, co proti němu může mít.

Daniel však mlčel.

Jemu bylo totiž zase jasné, že Giles ho prokoukl ve chvíli, kdy za ním přišel, a nechtěl svému staršímu příteli udělat tu radost, že by ho v jeho domněnkách skutečně utvrdil.

„Asi si teď myslíš, že s tebou soupeřím, nemám pravdu, Danieli?“ zeptal se po chvíli Giles. „Udělal bych ti radost, ale na tuhle vyčkávací taktiku, kdo povolí dřív, nemá ani jeden z nás dost času a ty to víš.“

Daniel se rozpačitě ošil.

„Tak se zeptej. Nebo mám spustit jako první a povědět ti, čeho jsem si všiml?“

„Dobře,“ kývl Daniel. „Máte zase pravdu, Gilesi. Na slečně O'Malleyové je něco, čemu nerozumím. Nevzpomínám si, že bychom se někdy setkali, ale ona se chová, jako kdyby tomu tak bylo a jako kdybych provedl něco strašlivého. Alespoň to tak na mě působí.“

„Ano, všiml jsem si, že je na tebe nabroušená. Dokonce jí v tom nebrání ani skutečnost, že jsi kmotřencem jejího dědečka.“

„Předpokládám, že jste se jí zeptal. Plánujete přece, že bychom my dva spolu mohli pracovat, ne?“

„Něco jsem naznačil a něco jsem se dozvěděl,“ podotkl Giles. „Ovšem spíš z náznaků. Dala mi jasně najevo, že nebude roznášet drby a už vůbec ne na večírku, kde je stejně jako ty hostem.“

„Řekla drby?“ ujišťoval se Daniel.

„Ano.“

„A dál? Měl bych si ji pamatovat?“

„Nejspíš ne. Osobně se s vámi prý nikdy nebavila.“ Giles se krátce zasmál. „Abych řekl pravdu, samotného by mě zajímalo, čím jsi ji mohl tak rozzlobit. Nevzpomínáš si náhodou na nějaký kousek, který jsi provedl, když jsi jezdil na návštěvy do Dorsetu?“

„Třeba jí vadí, že jsem si jí tam nikdy nevšiml,“ plácl Daniel první věc, která ho napadla.

„Ano,“ odvětil Giles vážně. „To by mohla být docela klidně pravda, ale ruku na srdce, chlapče, Katherine O'Malleyová nepůsobí jako žena, která se zhroutlí z neopětované dívčí lásky. Tím spíš, když se svým vyvoleným ani nikdy osobně nemluvila. Ne, ne,“ zavrtěl Giles zamyšleně hlavou. „To není její styl. Katherine má kuráž a dokáže se obdivuhodně vyrovnávat s životními překážkami.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“ zatvářil se Daniel pochybovačně.

„Lehce. Poznal jsem za svůj život spousty lidí a troufám si tvrdit, že se nemýlím. Jen se na ni podívej,“ kývl Giles nenápadně k postavě v šarlatově rudých šatech. „To není žena, která by po tolika letech plakala nad tím, co nikdy neměla. V tom muselo být něco jiného.“

„Jenomže co?“

„Na to bys mi měl odpovědět ty.“

„Ale já nemám ani nejmenší tušení, kde se její zášť vůči mně vzala.“

„Co takhle jiné ženy?“

Daniel se zamračil. „Co tím myslíte, Osborne?“ nechápal. „Jaké jiné ženy?“

„Nešťastné lásky, zlomená srdce, zpustošené křehké ženské duše...“

Mluví o Julii? pomyslel si Giles. Když ale on byl zamilovaný do Julie, byl mladíček a Katherine v té době musela být pouhé dítě.

„Neodpověděl jsi mi, chlapče.“

„Protože nevím, co bych odpovědět měl. Jistěže jsem potkal pár žen, ale o žádných zlomených srdcích ani zpustošených duších nic nevím.“

„A právě v tom by mohl být ten problém,“ zamumlal si Giles Osborne pod vousy.

„Prosím?“

„Jen uvažuji nahlas.“

„Aha...“

V tom okamžiku dostal Giles nápad, díky němuž by mohl Daniela přesvědčit, aby s ním ještě jednou spolupracoval. Báječný nápad! Když v Danielovi vzbudí zvědavost týkající se jeho záhadné minulosti, bude s Katherine pracovat už jenom z toho důvodu, aby zjistil víc. A Gilesovi se tak konečně splní sen.

Dopadne zrádce.

„Víš, Danieli,“ začal tiše a naschvál se tvářil, že je nikdo jiný nesmí slyšet. „Ona naznačila cosi o jisté dívce nebo snad dívkách, ale bohužel nebyla konkrétní. Jsem si jistý, že já z ní už víc nedostanu, ale vím o někom, ke komu by mohla být sdílnější. Tedy pokud tě to zajímá.“

„Ke komu?“

„K tobě,“ řekl Giles prostě.

„Se mnou odmítá mluvit. A poté, co jsem jí pohanil šaty, už mi nejspíš nepoví jediné slovo.“

Giles se na Daniela chvíli překvapeně díval a pak se tlumeně rozesmál.

„Tys jí pohanil šaty?“

„Přesně tak.“

„Ty dokonalé červené šaty?“

„Mluvila o nevkusném chování, tak jsem poukázal, že zrzka, která si vezme šarlatově červenou, by o vkusu moc mluvit neměla.“

Giles potěšené pokýval hlavou. „Vynikající,“ zabručel. „Nádherné.“

„Smím vědět, co si tak pochvalujete, Osborne?“

„Z vás dvou bude skvělá dvojice. Nejlepší, jakou jsem kdy měl. Tedy...“ opravil se, aby svým slovům dodal váhu, „byla by, kdybys netrval zatvrzele na svém a začal se mnou zase pracovat.“

„Gilesi –“

„Nech si to do zítřka projít hlavou, chlapče. Jde o poslední akci.“

„To vaše poslední znám. Až zrádce dopadneme, objeví se nějaká další poslední.“

„Křivdíš mi. Nikdy jsem ti před žádnou akcí nesliboval, že je poslední, a ty ses mě na to nikdy neptal.“

To byla pravda. Daniel musel uznat, že Giles Osborne nepatří mezi muže, kteří dávají plané sliby. Giles měl sice dlouhé prsty, ale Daniel nemohl s čistým svědomím prohlásit, že by mu někdy lhal. Samozřejmě že mu vždycky nemohl poskytnout všechny dostupné informace, ovšem to k práci špiona patřilo, jestliže měla být úspěšná.

„Promiňte, Gilesi,“ omlouval se. „Trochu jsem se unáhlil. Povězte mi ale, jak víte, že Katherine O'Malleyová bude souhlasit?“

„Vím něco, co jí nedá spát.“

„Mluvte. Jestli s vámi mám pracovat, musím znát všechny potřebné informace.“

„Vzpomínáš si, jak před sedmi lety plula celá flotila lodí se zásobami do Portugalska?“

„Mluvíte o tom masakru v Atlantiku?“

„Ano. Všechny lodě nepřítel potopil a skoro nikdo z posádky nepřežil. Zahynulo nejen mnoho vojáků, ale také civilistů, kteří s armádou jenom spolupracovali. Původně se zdálo, že střet s nepřítelem byl výsledkem velmi nešťastné shody náhod, ale ty víš stejně dobře jako já, kdo za tím masakrem stál.“

„Náš nepolapitelný zrádce.“

„Doufám, že není nepolapitelný,“ zvažněl Giles. „Snad je zatím jenom nepolapený.“

„Snad, ale jak s tím souvisí ona?“

„Chtěl jsem si to nechat na zítřejší dopoledne, až budeme v klidu a sami, ale když už jsme se k tomu dostali, povím ti to teď. Alespoň budeš mít do zítřka čas si všechno promyslet.“

„Poslouchám.“

„Na jedné z lodí se plavil také její otec Liam O'Malley. Platil za jednoho z nejlepších znalců koní v rodném Irsku i Anglii a armáda s ním spolupracovala jako s odborníkem na slovo vzatým. Jeho dcera je stejně jako všichni nezasvěcení přesvědčená, že posádka měla prostě smůlu. Až zjistí, že nešlo o smůlu, ale o dokonale vypracovaný plán jednoho z našich mužů, bude překvapená.“

„To ovšem zcela mění situaci. Jenom aby vám ale neodpověděla, že minulost by se měla nechat spát.“

„Ne, Danieli, jestliže tobě nemůže zapomenout prohřešek z mládí, o kterém sám nevíš, určitě nedovolí, aby zrádce, kvůli kterému její otec zemřel, běhal na svobodě.“

„Možná máte pravdu, Osborne,“ souhlasil Daniel, když se podíval na ženu v šarlatových šatech, která se právě čemusi smála.

„Takže o mém návrhu budeš přemýšlet?“

„Uvidíme.“

PÁTÁ KAPITOLA

Týden po zasnubním večíрку seděly Katherine, Caroline a Lavinia Wentworthová v červeném salonku a popíjely vespolek odpolední čaj. Lavinia kuchařka Patsy, o které mluvila Bridie s takovým despektem, k němu upekla máslové sušenky sypané kokosem a sekanými mandlemi. Katherine škodolibě napadlo, že bude muset Bridie nějaké přinést, aby si opravila názor na její umění.

I když, ušklíbla se Katherine v duchu, Bridie by určitě řekla, že jedny povedené máslové sušenky nic neznamenaají a že kuchařské umění se pozná podle masových taštiček. Ty jim Patsy ještě připravit nestihla, avšak když se zdrží dostatečně dlouho, určitě přijdou na řadu. Dušené skopové s hráškem už Bridie ostatně zkritizovat stihla, stejně jako podle jejího názoru rozbředlý pudink s mdlou švestkovou polevou.

„Na co myslíš, Katherine?“ zeptala se Caroline zvědavě, když si všimla výrazu své sestřenice.

„Lavinia nemá žádný rozum, když té neschopné a ukřourané Patsy nepřidělí jinou práci,“ parodovala Katherine svoji komornou. „No, jedla jste to dušené skopové, slečno Katherine? Vždyť to chutnalo jako podešev. Naše Betty by pro královský dvůr také vařit nemohla, ale oproti Patsy je to hotová kouzelnice.“

Všechny tři ženy se pobaveně rozesmály.

„Máš skutečně pořád jazyk jako břitvu, má nejmilejší sestřenko,“ chichotala se Caroline. „Kdyby tě slyšela Bridie, proplakala by celou noc. Copak nevíš, jak je citlivá?“

„Já vím především to, že by nejrady mluvila do všeho, do čeho se mluvit dá. Ale jinak máš pravdu, Caro, jsou chvíle, kdy je

Bridie nadmíru citlivá. Především pokud se kritika týká její maličkosti.“

„Copak naše malá Bridie,“ vložila se do rozhovoru Lavinia, která si pamatovala komornou od nejútlejšího dětství. „Někdy se trochu durdí, občas se chová přespříliš upjatě, tu a tam by potřebovala maličko nadhledu, ale jinak je opravdu laskavost sama.“

„Ano,“ souhlasila Katherine poněkud kousavě. „Jinak je opravdu laskavost sama.“

Nemyslela to zle.

Vůbec to nemyslela zle.

Měla Bridie ráda, vcelku ji považovala za laskavou a dobromyslnou osobu, která by přes všechny své připomínky neublížila ani mouše, ale to nic neměnilo na tom, že někdy stačily její věčné připomínky k tomu, aby Katherine neudržela svůj temperament na uzdě. Nestála o neustálé peskování a upozorňování, co by jako správná dáma měla dělat. Nebo co by naopak dělat neměla. Nechtěla být pod věčnou palbou káravých pohledů ani čelit výčitkám. Katherine O'Malleyová byla napůl Irka a měla tvrdou hlavu a horkou krev.

I to jí Bridie často vyčítala.

Tvrdila, že její matka byla nejněžnější stvoření, jaké kdy potkala, a že kdyby po ní zdělila jenom špetku její pokory a úcty, byla by Katherine tou nejlepší partií pro mladé džentlmeny široko daleko. Podle Bridie však Katherine podělila svéhla—vost po svém otci a irských předcích. A do značné míry měla pravdu.

Katherine však nedokázala svůj temperament ani britký jazyk zkrotit. Raději byla označována za divokou Irku bez anglické zjemnělosti, než aby přijala středostavovskou morálku a nezmohla se ani na slovo odporu, když se jí něco nelíbilo. Nesnášela pokrytectví.

„Musíš si uvědomit, drahoušku,“ obrátila se Lavinia na Katherine, „že Bridie se v naší rodině narodila. Ona ví, kam patří, ale zároveň se pokládá za jejího člena. Není divu, že pak má sklony peskovat kuchařky a vůbec všechno služebnictvo, které se takovým vztahem k naší rodině pochlubit nemůže. Vůči nim se cítí jako na koni a svým způsobem má pravdu.“

„Já vím, že má,“ povzdychla si Katherine. „Nijak jí také nezazlívám její nespokojenost s dušeným skopovým a masovými taštičkami. Ale když má člověk z jedné strany Bridie a z druhé Clarissu Mountjoyovou, připadá si jako mezi dvěma honícími psy. A co hůř, vždyť já se v poslední době chovám jako ony!“

„No ano,“ povzdychla si Lavinia. „Naše stará dobrá Clarissa Mountjoyová se svou dokonalou morálkou a začínající roztržitostí a hysterií.“

„Podle mě bys měla konečně přistoupit na náš návrh a nastěhovat se sem k nám,“ podotkla Caroline důrazně. „Už jsme ti to nabízeli několikrát, Katherine, vždyť víš. Byli bychom všichni opravdu šťastní, kdybychom tě měli vedle sebe.“

„Já vím, máte mé velké díky, ale to bych vám nemohla udělat.“

„Jak to myslíš?“ zatvářila se Lavinia nechápavě.

„Nerozumím,“ přidala se Caroline. „Co bys nám nemohla udělat?“

„Jenom se na mou situaci podívejte. Po matce jsem zdělila jako komornou Bridie a po prasetě Augustě dům i s její společnicí Clarissou. Copak bych je mohla ponechat jejich osudu?“

„Zlatíčko,“ zavrtěla hlavou Lavinia. „Nikdo po tobě nechce, abys je ponechávala jejich osudu. Copak jim je v Bathu špatně?“

„V tom vězí ten háček. Já bych je nemohla nechat v Bathu, kdybych se přestěhovala sem. Musela bych je vzít s sebou. V případě Bridie by to snad nebyl až takový problém, protože je má komorná, ale Clarissa není žádná služka. Musela by s vámi

stolovat a účastnit se všech čajů a odpoledních dýchánek. Nejsem si jistá, jestli byste si na její peskování a roztržitou hysterii zvykli. Já alespoň můžu čas od času někam odjet na návštěvu, ale pro vás by to tak jednoduché nebylo.“

Caroline blýskla světle modrýma očima. „Vzhledem k tomu, že tu máme už nějakou dobu pečenou vařenou Richardovu matku lady Dowager Charlesworthovou, jsme zvyklé na ledacos, Katherine.“

„To je pravda,“ souhlasila Lavinia s úsměvem. „Lady Charlesworthová je velmi... velmi svérázná osoba. Řekla bych, že by si s Clarissou mohla konkurovat, ba ji dokonce v mnohém předčí.“

„Je jako velká voda,“ pokračovala Caroline. „Nebo spíš jako potopa, jen si vzpomeň, jak se na tebe vrhla na večírku a nutila tě do seznámení se svým synovcem. Ještěže Richard netrvá na tom, abychom bydleli v těsném sousedství, až se jednou vezmeme.“

„Lady Charlesworthovou tu ale nemáte každý den,“ namítla Katherine. „Nesedí s vámi u každého jídla a neposloucháte její názory v jednom kuse. Jakmile by se sem nastěhovala Clarissa, začali byste se cítit jako cizinci ve vlastním domě. Ona by třeba ani neřekla nic nahlas, ale ty její pohledy jsou tak výmluvné! Ne, ne, to bych vám opravdu nemohla udělat. Já už jsem si zvykla a naučila jsem se je nevnímat, ale nebudu vám narušovat soukromí a zaběhnuté zvyky. Navíc to už s Clarissou docela dobře umím. Tedy... občas.“

„Opravdu?“ opáčila Caroline zvědavě. „A jak to děláš?“

„Jednoduše si jejích poznámek nevšímám. Zkrátka a dobře je neberu na zřetel a nechám ji, ať si mluví a mluví. Když už si se mnou neví rady, prohlásí, že jsem jako otec, a je to vyřízené. Já horlivě přikyvuju, protože za irskou tvrdohlavost se dá docela dobře schovat. Na co byste se ale vymluvili vy a strýček Henry?“

„Dobře, nebudeme tě přemlouvat,“ uzavřela rozhovor o Clarisse a stěhování Lavinia. „Sama víš nejlépe, co děláš a co je pro tebe nejlepší. Musíš nám ale slíbit, že k nám budeš jezdit co nejčastěji.“

„To vám docela dobře slíbit můžu,“ odpověděla Katherine pohotově. „Budu k vám jezdit co nejčastěji, jak jenom to půjde.“

„To jsem si mohla myslet,“ poznamenala Lavinia. „Typická diplomatická odpověď.“

„Jinou vám dát nemůžu,“ bránila se Katherine. „Bath není za rohem, vždyť víš, Lavinie.“

„Co kdybychom trochu změnily téma?“ navrhla Caroline s významným úsměvem na tváři.

„Beze všeho,“ zaradovala se Katherine, kterou hned napadlo, o čem by se mohly bavit. „Co takhle pustit se do plánování tvé svatby, Caro?“

„A co takhle pustit se do plánování tvé?“

„Prosím?“ vydechla Katherine překvapeně.

„Co ty a svatba?“ opakovala Caroline bezelstně.

„Jak můžeš mluvit o mé svatbě, když nemám žádného snoubence?“

„Přesně tak. Když nebudeš mít žádného snoubence, nebudeš mít ani žádnou svatbu.“

Lavinia se střídavě dívala z jedné na druhou a zatím se mezi Katherine a Caroline nevměšovala. Jejich náznaky patrné z tónu hlasu nechápala.

„Třeba ani žádnou nechci.“

„Třeba jsi zapomněla, co jsme si slíbily.“

Katherine dlouze zasténala. „Dobrý bože, Caroline, byly jsme děti!“

„Ne tak docela,“ protestovala Caroline. „Nebyly jsme děti. Bylo nám patnáct šestnáct let.“

„Vždyť to říkám. Jenom jsme tak hloupě plácaly a plánovaly věci, o kterých jsme neměly ani ponětí. Život ale člověka zanesl jinam, než si v dětství myslel. Nemůžu za to, že nás láska nepotkala společně.“

„Protože se jí vyhýbáš.“

„To není pravda!“ vyhrkla Katherine. „Když zemřeli rodiče a pak dědeček a prarodička Augusta, měla jsem co dělat, abych se s tím vším vyrovnala a nějak si uspořádala život. Bylo to náročné.“

Jistě, to všechno se stalo, v hloubi duše však Katherine věděla, že Caroline do jisté míry trefila hřebíček na hlavičku. Ne že by se lásce vyloženě vyhýbala, ale rozhodně ji nevyhledávala. Nepotkala prostě nikoho, kdo by ji okouznil, a vdávat se jenom proto, aby byla vdaná, neměla v úmyslu.

Caroline se ke své sestřenici natáhla, vzala ji za ruku a zadívala se jí do očí. „Katherine, já vím, že to bylo těžké, ale v poslední době mám pocit, že utíkáš před životem. Jako kdyby ses bála, že když otevřeš své srdce, přijde další rána a zase ztratíš blízkého člověka. Ale takhle nesmíš uvažovat, má drahá.“

Katherine zbledla. S Caroline si byly vždycky blízké, měly se odmalička rády, ale že do ní sestřenice vidí tak hluboko, to Katherine netušila. Caroline to vyjádřila přesně. Ona opravdu utíkala před životem. Kdykoli se k někomu přiblížila, přišla o něho. A ona už o dalšího člověka přijít nechtěla.

„Smím vědět, mé drahé, o čem se to tady přesně bavíte?“ zeptala se Lavinia.

Katherine se na svou tetu podívala. „Jistěže, tetičko, promiň. Když jsme s Caroline jezdily na léto do Dorsetu, slíbily jsme si, že jednou budeme mít společnou svatbu. Velkou svatbu s družičkami, hostinou a především těmi nejbáječnějšími ženichy.“ Katherine se usmála. „No a nějak se nemůžeme sejít. Caroline už báječného ženicha našla, ale já trochu zaostávám. Samozřejmě že po ní nemůžu chtít, aby na mě čekala.“

„Zaostáváš, protože nehledáš,“ zabručela Caroline.

„Jsem toho názoru, že štěstí člověk neuspěchá ani si ho nevydupe. Až přijde, přijde. A když nepřijde, nedá se s tím nic dělat.“

„Odkdy ty, žena činu, jsi taková fatalistka?“ namířila na ni Caroline ukazovák.

„Možná od chvíle, kdy se stávají věci, které nemohu nijak ovlivnit,“ odvětila lakonicky Katherine. „A pojd'te se raději bavit o něčem jiném.“

Kdyby si Katherine všimla, jaký výraz uspokojení přelétl přes tvář Caroline, rychle by svůj návrh stáhla zpátky. Anebo by začala s něčím sama a nečekala, co nadhodí Caroline. Rozhodně by ji nenapadlo bavit se o muži, který ji v myšlenkách pronásledoval už celý týden.

O majoru Danielu Rossovi.

„Co je vůbec přesně zač, ten kmotřenec našeho dědečka?“ zeptala se Caroline s co nejnevinnějším pohledem. „Mám za to, že jsem ho snad i někdy zahlédla a zaslechla jeho jméno, ale nemůžu si vybavit, kdy přesně to mohlo být. Rozhodně bych ho nečekala tady u nás.“

„Já také ne,“ zavrtěla Lavinia horlivě hlavou. „Henry ho odpoledne před večírkem potkal u sira Osbornea a pozval ho k nám. Jsem moc ráda, že přijal. Nepoznala jsem ho, protože jsem ho viděla jako chlapce a od té doby uběhlo mnoho let a on se dost změnil, ale když mi Giles řekl jeho jméno, postupně se mi pár věcí vybavilo.“

„Že byl dědeček jeho kmotr, jsem netušila,“ zasmála se Caroline. „Svět je malý.“

„Katherine,“ obrátila se Lavinia na svou neteř. „Ty ses s majorem Rossem nikdy nesetkala?“

„J... já?“ vykoktala Katherine celá červená rozpaky a vrhla krátký pohled na Caroline, se kterou se o něm bavily v šatně. „P... proč já?“

„Protože jsi také jezdila do Dorsetu, a když zemřeli můj švagr a po něm drahá Charlotte, bý– valas tam docela často, nemám pravdu?“

Katherine pokrčila rameny. „Ani nevím,“ zamumlala. „Vzala si mě na starost prateta Augusta.“

„Ano,“ přitakala Lavinia. „To je pravda. Pokud vím, major Ross se dal záhy k armádě a hodně cestoval. Na svých pozemcích se prý často nezdržuje, ale tvrdil, že to hodlá napravit.“

Katherine by se na jednu stranu hovoru o majoru Rossovi nejraději vyhnula, ale na druhé v ní hlodala zvědavost.

Zdálo se, že Lavinia o něm něco věděla, a to ji velmi zajímalo. Jestli se to však chce dozvědět, bude muset s pravdou ven. No co, když už o Helen Rushtonové pověděla Caroline, proč by o ní nemohla vědět i Lavinia. Její teta dokáže udržet tajemství.

„Tak dobře,“ povzdychla si Katherine. „Jednou jsem ho v Dorsetu letmo zahlédla. Stalo se to toho léta, kdy se Caroline vzpomínávala z těžkého nachlazení a nepřijela. Aby mi nebylo tolik smutno, zval k nám dědeček dceru svých sousedů Helen Rushtonovou.“

„Na Rushtonovy si velmi dobře vzpomínám!“ vyhrkla Lavinia. „S matkou Helen jsme se jeden čas přátelily, ale pak se naše cesty rozdělily. Slyšela jsem...“ Lavinia posmutněla. „Doslechla jsem se, že obě zemřely, ale to už je mnoho let. Tak pět nebo šest.“

„Ano,“ hlesla Katherine. „Obě před několika lety zemřely. Helen i její matka.“

„Copak, má drahá?“ všimla si Lavinia, že se v očích Katherine zatřpytily slzy. „Musela jsi mít Helen moc ráda, vid’?“

Katherine znovu vrhla na Caroline zoufalý pohled, jako kdyby ji žádala o pomoc. Někdo by měl konečně Lavinii vysvětlit, čeho se major Ross dopustil. Helen sice zemřela na pravé neštovice, za které major Ross nemohl, ale umírala s pocitem, že byla podvedena, a že není a ni kdy nebyla milována.

„Víš, matko,“ začala Caroline, „Katherine toho o majoru Rossovi ví hodně z vyprávění. Týká se to právě Helen Rushtonové.“

„Nechápu,“ nakrčila Lavinia drobný nosík.

„On se o Helen ucházel. Bylo to tak, Katherine? Tvrdila jsi, že se jí dvořil, nemám pravdu?“

„Ano. Helen o něm celé léto básnila. Byla zamilovaná až po uši a nemluvila o ničem jiném než o své velké lásce k Danielu Rossovi a o jeho lásce k sobě. Přiznávám, že občas bylo únavné ji poslouchat, ale vcelku jsem ji měla ráda. Jak se blížil konec prázdnin, Helen každým dnem čekala, že major přijde a požádá o její ruku. Bylo to tak samozřejmé, jako že po noci přijde nový den. Ona o tom nepochybovala a já také ne.“

„Co bylo dál?“ neskrývala Lavinia svůj zájem. „Dle tvého tragického tónu soudím, že se něco nepovedlo.“

„Řekla bych to jinak,“ ušklíbla se Katherine. „Nepovedlo se vůbec nic.“

„Nepřišel?“

„Ne, tetičko. Nepřišel. Ale bylo to ještě mnohem horší, než si myslíš.“

„Nenapínej mě, má drahá. Už tak mám nervy napnuté k prasknutí.“

„Helen ho náhodou viděla, jak se projíždí s jednou mladou vdovou. Měli se náramně k sobě a pak se ukázalo, že za tou vdovou chodí už pěkně dlouho. Asi nemusím dodávat, že nevinné jeho návštěvy nebyly.“

„Jak to víš?“ zeptala se Lavinia.

„Tvrdila to Helen a vůbec se to tak špitalo. Pro mě za mě ať si major Ross navštěvuje, koho chce, na pletky s vdovou má určitě právo, ale nesmí tím ubližovat ostatním. Je to bastard. Jedné ženě se dvoří a slibuje jí lásku, a s druhou si užívá. Copak ho nenapadlo, že Helen je křehká dívka? Neviděl, jak bezelstně ho miluje?“

„Já s tebou souhlasím,“ přidala se Caroline. „Je hrozné, jak se k Helen zachoval.“

Lavinia však svraстила čelo a zavrtěla hlavou. „Mně se na tom něco nezdá,“ pronesla po chvíli zamyšleně.

Katherine s Caroline se na ni překvapeně podívaly.

„Opravdu se mi na tom něco nezdá,“ opakovala Lavinia. „Nevěřím, že by se major Ross k Helen tak zachoval.“

„Nevěříš, tetičko?“ vykulila Katherine zelenomodré oči. „Ale já jsem u toho byla!“

„Bylas u toho, když ti dva spolu mluvili?“ opáčila Lavinia klidně.

„To ne.“

„Bylas u toho, když major Ross sliboval nebohé Helen lásku?“

„Ne.“

„Slyšelas ho říkat, že ji miluje a že už brzy požádá o její ruku?“

Katherine zavrtěla hlavou.

„Všimla sis vůbec nějakého projevu, který by jednoznačně naznačoval, že Daniel Ross a Helen plánují společnou budoucnost?“

„Ne, tetičko, ale –“

„A právě o tom mluvím,“ přerušila Lavinia jemně svou neteř. „Nikdo je neviděl spolu, nikdo si nevšiml, že by se vodili za ruce a tajně si špitali do oušek, ale Helen o něm přesto mluvila jako o svém nastávajícím. Je to tak?“

„Co tím chceš říct, tetičko?“

„Nijak nemíním zlehčovat city Helen Rushtonové, ale nikdy tě nenapadlo, že by je mohla přehánět?“

„Přehánět?“ podivila se Katherine. „Helen vypadala skutečně velice zamilovaně.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Já vím, cos chtěla říct,“ došlo Caroline. „Že si Helen lásku majora Rosse pouze vysnila ve svých představách, kterým věřila, jako kdyby byly skutečné.“

„Přesně tak, Caro,“ souhlasila Lavinia.

Katherine poklesla čelist. „Počkejte, vy chcete tvrdit, že mě Helen celé léto balamutila?“

„To ne,“ odpověděly Lavinia a Caroline unisono.

„Ale ano,“ trvala na svém Katherine. „Říkáte, že si všechno vymyslela a že na ni major Ross jako na svou nastávající manželku vůbec nepomyslel.“

„Má drahá Katherine,“ usmála se jemně Lavinia. „Já vůbec netvrdím, že by si Helen všechno vymyslela.“

„Pak tomu nerozumím.“

„Ona se mohla do majora Rosse zamilovat tak moc, že přestala rozlišovat, co je skutečné, a co je jenom její fantazie. Její matka byla také taková. Věčný snílek s hlavou v oblacích, který rád věřil snům.“

„Její matka byla snílek?“ hlesla Katherine.

„Ó ano,“ přimhouřila Lavinia oči. „Obrovský snílek žijící ve světě, kde jsou samé růžové zahrady, nad kterými poletují líbezní andělé a zpívají. Byla to velice křehká dívka, přespříliš sentimentální a naivní. Byla krásná a jemná, ale bystrý úsudek opravdu neměla. Někdy jsem z ní měla pocit, že je to taková květinka, o kterou se musí pečovat, ale nic se po ní nesmí chtít.“

„Takže ty se zastáváš majora Rosse?“ ujišťovala se Katherine. „A Helen považuješ za snílka?“

„Já si na Helen moc nevzpomínám, ale její chování mi opravdu výrazně připomíná její matku,“ přisvědčila Lavinia. „To ale neznamená, že by Helen lhala. Jsem si jistá, že opravdu čekala na to, až ji major Ross požádá o ruku. Není divu, že byla pak zklamaná, když to neudělal a když zjistila, že to ani neměl v úmyslu.“

„Dobře, řekněme, že Helen byla snílek a fantazírovala, ale major Ross v ní musel lásku nějak zažehnout! Nezamilovala se do něj přece jenom tak. Minimálně na ni musel vrhat významné pohledy, kvůli kterým ztratila hlavu. Kdyby si jí nevšímal, nestalo by se jí to.“

Lavinia pokrčila rameny. „Tady se můžeme jenom dohadovat, protože jsme u toho nebyly. Mladá dívka jako Helen však může ztratit velmi lehce hlavu, přestože na ni nikdo významné pohledy nevrhá. Stačí, aby ho zahlédla na návštěvě, prohodila s ním pár zdvořilostí, a její cit se už rozjede sám a naplno.“

Katherine se zamyslela. Čím déle Lavinia popisovala chování matky Helen, tím více si uvědomovala, že její kamarádka opravdu nikdy nepřinesla žádný konkrétní důkaz, že by se ona a major Ross chystali k zasnubám. Neměla jediný dopis, květinu, kterou by si zakládala stránky v knize, ani kapesníček. Za celé léto jedinkrát nepožádala Katherine, aby doručila majoru Rossovi vzkaz, stejně jako to dělávala Caroline s Richardem. Tehdy byla Katherine přesvědčená, že Helen a Daniel Ross se se svou láskou nemusejí skrývat, protože rodiče Helen souhlasí, ale poté, co slyšela od Lavinie, si svou teorií zdaleka tak jistá nebyla. Lavinia měla pravdu.

Něco na tom nehrálo.

Helen byla opravdu křehká a na svůj věk dost naivní. Byla o rok starší než Katherine, ale Katherine si připadala mnohem vyspělejší. Když jí však Helen vykládala o své lásce, neměla

žádný důvod jí nevěřit. Vždyť pak tolik trpěla! Onemocněla, přestala jíst a každým dnem chřadla a chřadla. Katherine později slyšela, že už se ze zlomeného srdce nikdy nevzpamatovala. Není divu, že při tak podlomeném zdraví podlehla neštovicím.

Otázkou však bylo, jestli za její podlomené zdraví skutečně mohl major Ross. Jestli byl vážně takový bastard, jak o něm Katherine od té doby smýšlela. V tuto chvíli nevěděla, čemu má věřit.

Třeba ještě někdy bude mít příležitost se s ním setkat. Jestliže skončil se službou v armádě a hodlá se věnovat práci na svém panství, možná se jejich cesty protknou. Lavinia a Henry ho s velkou pravděpodobností pozvou na svatbu své dcery Caroline, když je kmotřencem Colonele Fairchilda.

Katherine sice o nové setkání s Danielem rozhodně nestála, ale pravda ji zajímala. Ostatně, když už se tu o majoru Rossovi takovou dobu baví, snad ví Lavinia ještě něco dalšího z jeho minulosti. Jinak by se ho přece tolik nezastávala, nebo ano?

„Docela ráda bych věděla, co by se stalo, kdyby ten hezký vysoký muž, který před týdnem přišel na můj zasnubní večírek, nebyl major Daniel Ross, ale někdo úplně jiný,“ podívala se nečekaně Caroline na svou sestřenici.

„O čem to mluvíš?“ zapýřila se Katherine.

„Když jsi ho uviděla, objevil se ti ve tváři překvapený, ale radostný výraz. Vsadím se, že jsi měla radost, že ho vidíš. Zklamání přišlo až poté, co jsi zjistila, jak se jmenuje.“

„O té nehodě v zájezdním hostinci jsem vám vyprávěla a radost jsem měla z jednoho prostého důvodu. Chtěla jsem mu poděkovat.“

„Líbil se ti,“ řekla Caroline přímo.

„Ne, to tedy nelíbil.“

„Teď jenom potvrzuješ, jak moc se ti líbil.“

„Muži typu majora Rosse mě nemohou okouzlit,“ procedila Katherine mezi zuby. „Jsou až moc samolibí a já nemám ráda povýšené chování.“

„Ach, drahá Katherine,“ zazubila se Caroline, „o čem všem jsme si kdysi povídaly? Mě nemusíš přesvědčovat o něčem, co je tak zjevné. Já ti vidím až na dno duše. A vůbec, jestli je pravda, že Helen si všechno vysnila, já osobně názor na majora Rosse ráda změním. Podle mě je moc sympatický. Dokonce bych řekla, že má v sobě něco záhadného. Nějakou bolest. Mohlo by to souviset s tím, že není ženatý. Kdoví, možná se mu kdysi stalo něco ošklivého. Možná mu někdo zlomil srdce.“

„Teď zase fantazíruješ ty,“ odbyla Katherine svou sestřenicí.

„Ne tak docela,“ podotkla svým klidným, sladkým hlasem Lavinia.

Caroline na Katherine spiklenecky mrkla a pak se otočila na matku.

„Vidím, že nečekaná návštěva majora Rosse v tobě vyvolala staré vzpomínky.“

„To ano,“ potřásla Lavinia hlavou. „Staré a dávno zapomenuté vzpomínky, které jsem před lety uzavřela do nejspodnějšího koutku své duše.“

Všechno je to tak daleko. Ale byly to krásné časy, kdy jsme s Charlotte plánovaly stejně jako vy dvě, jak jednou budeme žít a koho si vezmeme.“

„Jak s tím souvisí major Ross?“ zatvářila se netrpělivě Caroline.

„Jeho rodina žila v sousedství a jeho otec k nám jezdíval na návštěvu.“

„No ale co on? Měla jsem pravdu, když jsem zmiňovala v jeho souvislosti zlomené srdce?“

„Ach ano,“ vrátila se Lavinia k tématu, o kterém se už drahnou dobu všechny tři bavily. „Ano, myslím, že Helen

Rushtonová nebyla jediná, koho trápilo zlomené srdce. Vzpomínám si, že major Ross měl coby velmi mladý velkou lásku z dětství. Já už jsem v té době byla vdaná a žila jinde, ale znáte to. Řeči se vedou a voda teče. O události v domovském Dorsetu jsem se vždycky zajímala.“

„Opusfila ho?“ zmohla se konečně Katherine na slovo. Netušila, co se s ní děje, ale povídání a zlomeném srdci a bývalé lásce Daniela Rosse jí bylo ještě méně příjemné než vzpomínky na Helen.

„Jmenovala se Julia,“ pátrala Lavinia v paměti. „Julia Melroseová a byla to dcera jednoho z jejich nájemců. Říkalo se o ní, že je moc hezká. Její otec sice neměl žádný vysoký šlechtický titul, ale na nedostatek peněz si nemohl stěžovat. Major Ross prý miloval ji a ona zase jeho, ale všechno dopadlo jinak.“

„Jak?“ vydechly Katherine a Caroline zvědavě.

„Daniel odjel do války, a když se vrátil, Julia už byla vdaná.“

„Ona se provdala?“ vyhrkla Katherine nevěřícně. „Přestože ho milovala?“

„Vzala si jeho vlastního bratrance Simona Rosse.“

„A co on?“

„Jak se asi může cítit mladík, který se vrátí domů a jeho milá je provdaná za jiného?“ pousmála se Lavinia s lítostí. „Tohle všechno mám však pouze z doslechu, takže je nutné brát to s rezervou.“

„Tak proto se neoženil,“ poznamenala Caroline. „Nemůže zapomenout na Julii.“

Lavinia se zhluboka nadechla.

„No... ono to není tak jednoduché. Manžel Julie, Simon Ross, totiž zemřel už před několika lety. Stalo se to na lovu. Nešťastnou náhodou ho někdo zastřelil.“

„Takže ona je vdova?“ vytřeštila Katherine oči. Blesklo jí hlavou, jestli to náhodou není tatáž vdova, s níž ho viděla Helen,

ale ptát se nechtěla. Lavinia nemůže vědět, s kým měl Daniel v dospělosti milostné pletky. Těch vdov přece mohlo být víc. Vdovy jsou pro mladé důstojníky lákavé. Nemusí si chránit svoji čest a zároveň ztratily naivitu a od krátkého letmého románu nečekají žádné zázraky. A dost možná po všech svých zkušenostech ani víc nechtějí.

„Ano, Julia Rossová je vdova,“ přitakala Lavinia.

„V tom případě jí a Danielovi nic nebrání, aby se vzali,“ podotkla Caroline.

Lavinia pokrčila rameny. „O tom už nic nevím. Třeba svatbu plánují. Nebo je všechno jinak, než si myslíme. Rozhodně si to budou muset vyřešit jenom oni dva.“

„No já nevím,“ zamračila se Katherine. „Kdybych někoho milovala a on by na mě nepočkal, ale oženil se s jinou, asi bych ho pak už nechtěla.“

Myslím, kdyby mu ta jiná zemřela. Naštěstí jsem se do takové situace nedostala.“

Na to už jí Lavinia ani Caroline nestačily odpovědět, protože do salonku přišla služebná a oznámila jim, že v hale čeká lady Charlesworthová a že sluha sira Osbornea právě přinesl dopis pro slečnu O'Malleyovou.

Lavinia, Caroline a Katherine nevěděly, čemu se mají divit dříve.

„Tys pozvala Richardovu matku dnes na čaj?“ otočila se Caroline na svou matku.

„O tom nic nevím,“ zavrtěla Lavinia hlavou. „Spíš bych řekla, že jede jakoby náhodou kolem.“

„Ano,“ ušklíbla se Caroline. „Jakoby náhodou. Zdá se, Katherine, že tě čeká další přesvědčování, aby ses seznámila s jejím synovcem, až přijede na návštěvu.“

„Myslím, že se raději někam ztratím,“ zazubila se Katherine. Představa, že bude muset trávit zbytek odpoledne ve společnosti

té obrovité mat– róny, která se jí snaží dohodit svého synovce, jí naháněla hrůzu.

„A nás v tom necháš?“ zasténala Caroline.

„Zlatíčko, nerada to říkám,“ mrkla Katherine na svou sestřenicí, „ale ta dáma je tvá budoucí tchyně. Měla by sis na její přítomnost zvyknout.“

„Když ona je tak neskutečně hlučná.“

„Dívky, dívky, jsme poněkud nezdvořilé. Anno,“ podívala se na služebnou, která postávala u dveří a čekala na rozkazy, „uveďte lady Charlesworthovou k nám do salonku a přineste další šálek a talířek na sušenky. A večer prostřete o jeden talíř víc.“

„Ano, paní.“

„Můžete jít.“

„Prosím, paní.“

„A vy dvě se tvařte zdvořile,“ upozornila Lavinia Katherine s Caroline. „Katherine, co ti vlastně píše náš drahý soused sir Osborne, jestli se smím zeptat. Ale vždyť tys dopis ještě ani neotevřela!“

Katherine si uvědomila, že na zapečetěný lístek svírající v prstech úplně zapomněla. Rozlomila pečeť, rozevřela list a začala číst.

Drahá slečno O'Malleyová,

omlouvám se za takovouto formu pozvání, ale jelikož s Vámi potřebuji mluvit osobně v jisté velmi důležité záležitosti, nemohl jsem své pozvání vyřídit po sluhovi. Mám určité informace, které by Vás mohly zajímat, a zároveň bych Vám rád učinil, řekněme, pracovní nabídku. Vzhledem k přísně tajným okolnostem nemohu být konkrétnější a prosím Vás, abyste si obsah tohoto listu nechala pro sebe. Přijďte ke mně dnes na večeři a já Vám povím víc. Srdečně Vás zvů a těším se na Vaši návštěvu.

Se vší úctou

Giles Osborne

Katherine se musela několikrát zhluboka nadechnout, aby se vzpamatovala. Pozvání sira Osborna v sobě mělo něco záhadného a rozhodně napínavého. Nevěděla, co si o tom má myslet, a svých společníků se naneštěstí zeptat nemohla. Giles Osborne ji jasně žádal, aby o obsahu dopisu pomlčela. Ale co teď? Má za ním jít?

Ovšemže půjde, rozhodla se hned. Taková nabídka se neodmítá a Katherine navíc cloumala zvědavost. Jaké informace může mít?

„Děje se něco?“ zajímala se Lavinia. „Jsi pobledlá.“

„Sir Osborne mě k sobě zve dnes na večeři,“ odpověděla Katherine popravdě.

„Jenom tak?“

„Také tomu moc nerozumím, ale myslím, že jeho pozvání přijmu. Povím Anně, že talíře budou stačit.“

Lavinia mlaskla jazykem. „Musela jsi našeho souseda hodně zaujmout, když tě zve k sobě na večeři. Máš tušení, proč to dělá?“

„Ne, ale jedno vím jistě,“ zasmála se Katherine. „O ruku mě určitě žádat nehodlá.“

„Abys nebyla překvapená.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Když Katherine mířila v kočáře k panství sira Osbornea, už si nebyla tak jistá, že ji nebude chtít požádat o ruku. Go jiného by po ní mohl chtít? Proč píše v dopise mladé ženě, že má informace, které by ji mohly zajímat? Jaké informace? O jejím dědečkovi? Ale proč by pak k sobě nepozval i Lavinii a Caroline?

Ne, dědeček v tom určitě žádnou roli hrát nebude. Co když se mu opravdu líbí? Když nasedala do kočáru, Caroline jí spiklenecky zašeptala do ucha, že Giles Osborne před několika lety ovdověl a od té doby žije jen se svou staropanenskou sestrou. Je sice o dost starší než Katherine, ale pořád to není žádný stařec. Je to muž v nejlepších letech, dokonce vypadá poměrně při síle a snad by se dalo říct, že je svým způsobem přitažlivý. Má v sobě určitou životní moudrost, která vrstevníkům Katherine povětšinou chybí.

Katherine se tiše rozesmála. Dobrý bože, o čem to tady přemýšlí? Caroline utrousila nevinnou poznámku a ona se jí hned chytí. Jistěže ji Giles Osborne nebude chtít požádat o ruku. Takovýmto způsobem se ženy o ruku nežádají a on si toho jako džentlmen znalý dobrých mravů musí být rozhodně vědom. Navíc si spolu povídali jenom chvíli. Ptal se jí na dědečka, prohodili pár slov o majoru Rossovi –

Katherine se zarazila.

Major Ross!

Už je to tady zase!

Copak ji bude pronásledovat na každém kroku?

Lavinia Wentworthová mu sice dnes odpoledne poněkud napravila reputaci, avšak v Katherine pořád hlodaly pochybnosti. Lavinia vyslovila pouze svoji domněnku, nic víc. To Katherine poslouchala Helen celé jedno léto! To ona byla svědkem jejího

pláče a její bolesti! Helen možná byla naivní a snílek, ale nebyla hloupá!

A to srdce jí zlomil!

I kdyby nechtěl, výsledek vyšel nastejno!

Zlomil, pošlapal a dál se o něj nestaral.

„Vítejte v Osborne House, slečno O'Malleyová— vá,“ přerušil tok jejích myšlenek majordomus sira Osborna, který otevřel dvířka a pomohl jí vystoupit. „Prosím, pojd'te za mnou. Sir Osborne vás očekává.“

Katherine muže v livreji mlčky následovala. Tak se zabrala do svých úvah, že úplně zapomněla pátrat po důvodu, kvůli kterému ji Giles Osborne pozval do svého domu. Nestačila si ani připravit odpověď na jeho případnou žádost o ruku, přestože, jak kráčela po schodech k hlavním dveřím, jí ta myšlenka připadala stále směšnější.

Majordomus ji uvedl do haly a tam si ji převzala jakási služebná, která ji vedla dál, do salonu s velkým krbem, před nímž stála dvě křesla a stolek s karafou. „Sir Osborne tu bude hned, slečno,“ oznámila skřípavým hlasem služebná a odešla pryč.

„Vítám vás, slečno O'Malleyová,“ uslyšela sotva za pár vteřin hluboký hlas. Byl to Giles Osborne. „Dáte si před večeří trochu portského vína?“

„Děkuji, ráda,“ nabídla mu Katherine ruku k políbení. „Bylo od vás moc milé, že jste mě pozval.“

„Měla jste dobrou cestu?“

„Ano, vcelku ano.“

„Doufám, že vám nevadí cestovat ve tmě, ale v zimním období nemá člověk mnoho na výběr,“ poznamenal Giles.

„Ne, ale mně to nevadí,“ zavrtěla Katherine hlavou. „Já mám soumrak ráda stejně jako svítání. Každá denní doba může mít své kouzlo.“

„Jste velmi rozumná mladá dáma.“

„Děkuji.“ Katherine si vzala víno a napila se. „Je vynikající.“

„Ano, jedno z mých nejlepších portských. Jak už jméno naznačuje, pochází z Portugalska.“

„Jistě. Sire Osborne, nerada bych byla nezdvořilá, ale možná bychom měli přejít rovnou k věci, kvůli které jste mě pozval do svého domu,“ nadhodila Katherine, která umírala zvědavostí. Navíc chtěla mít tuhle záležitost za sebou, kdyby snad šlo o něco nepříjemného. Nerada odkládala řešení problémů na neurčito. To ji naučil otec. Říkával, že před problémy se člověk nikdy neschová.

„Máte pravdu,“ souhlasil Giles. „Jsem rád, že jste s tím přišla právě vy, protože mě vaše přímost jenom utvrzuje v názoru, že jsem se rozhodl správně. Zdvořilostní fráze jsou navíc pouze pro ty, kteří si nemají co říct, nemám pravdu?“

„Jsem s vámi zajedno.“

„Výborně. Povím vám, proč jste tady, a pak půjdeme k večeři. Alespoň nám vy tráví a bude nám víc chutnat. Ale snad se na to raději posadíme.“

Giles podržel Katherine křeslo, počkal, až si sedne, a pak zaujal místo naproti ní. Chvilí se díval do plamenů ohně, jako kdyby hledal ta nej– vhodnější slova. Katherine se nevyptávala. Čekala, až začne sám.

„Vzpomínáte si, slečno O'Malleyová, jak jsme se bavili na zasnubním večírku vaší sestřenice?“

„Ovšemže. Byl to příjemný rozhovor, který mi připomněl staré časy. Staré dobré časy,“ opravila se Katherine s lehkou nostalgií v hlase.

„Ano, mluvili jsme o vašem otci a o tom, jak se vyznal v koních.“

„O zuboženém hříběti, ze kterého se vyklubal nejlepší kůň, jakého jsme měli,“ doplnila Katherine se smíchem. V očích ji však navzdory úsměvu lehoučce zaštíply slzy. Giles nebyl jako

její otec, chyběl mu irský temperament, ale přestó v sobě měl něco otcovského. Něco, co Katherine už tolik let postrádala. Co zemřel otec, matka i dědeček, cítila se neskutečně sama.

„Staré dobré časy ale mohou mít i ošklivé stránky,“ pokračoval Giles opatrně. „Velmi ošklivé.“

„Jak to myslíte?“ podívala se na něj Katherine se strachem v očích.

„Ta cesta, na kterou se váš otec vydal, byla tajná. Navenek se vydávala za běžnou obchodní záležitost, ale ve skutečnosti vezla flotila lodí zásoby do Portugalska pro armádu. To vy ale už víte, sama jste se o tom zmínila na večítku.“

„Ano, vím to. Nejdřív mi sice řekli, že otec jel koupit koně a jeho loď ztroskotala v bouři, ale když dědeček umíral, pověděl mi, že šlo o důležitý úkol.“

„Nic víc?“

„Copak nestačí, že spolupracoval s armádou? Asi si přál, abych svého otce viděla jako hrdinu, ale tak bych ho viděla stejně.“

„Takhle jsem to nemyslel. Ptal jsem se, jestli mluvil o okolnostech přepadení nepřátelskými vojsky.“

„Byla přece válka.“

„Jistě, ale když selže přísně tajný úkol, a tento byl opravdu velmi důkladně střežený, znamená to pouze jedinou věc.“

Katherine povytáhla obočí.

„Někdo akci prozradil nepřátelům. A kvůli tomu někomu přišlo o život mnoho nevinných lidí.“

„Chcete říct, že vás někdo zradil?“

„Jsem si tím jistý,“ přisvědčil Giles. „Tohle nebyla jeho první záškodnická akce. Má toho na svědomí dost na to, aby ho během válečného soudu odsoudili k smrti. Bohužel chybějí důkazy, které by ho usvědčily.“

„Můj otec zemřel kvůli nějakému zrádci?“ opakovala Katherine nevěřícně. Tohle bylo zcela něco jiného.

Giles Osborne pokýval hlavou a čekal, až Katherine tu informaci vstřebá.

„Kdo to je? Ráda bych znala jeho jméno, sire Osborne. Vy to víte, nemám pravdu?“

„Ne tak docela. Mé podezření se zúžilo na dva tři muže a jedním jsem si skoro jistý. Je to však pouze *skoro* a já ho potřebuji chytit při akci.“

„Myslela jsem, že válka skončila,“ namítla Katherine. „Že je Napoleon na Elbě.“

„Pro mě neskončila. Válka neskončí, dokud lidi, jako je tenhle zrádce, budou chodit po světě a tvářit se jako nevinátka. Žádná válka navíc nebude spát navěky, takový idealista nejsem, abych se konejšil sny. Může vypuknout a pak s ním budeme muset zase bojovat.“

„Koho podezíráte?“ vyhrkla Katherine. „Chci znát jméno muže, kvůli kterému mi zemřeli oba rodiče!“

„Protože mám jenom podezření, nemohou vám ho prozradit, slečno CTMalleyová. Je mi líto. Prozradím vám pouze jedno. Ten muž je příslušníkem nejvyšších kruhů. Jako poslanec je zasvěcen do těch nejtajnějších plánů a sám stojí za spoustou příprav. O to je nebezpečnější a já ho chci za každou cenu dopadnout, přestože jak říkáte, válka skončila. To by však mohlo hrát pro mě. Ztratí obezřetnost.“

„Vy ho znáte osobně?“

„Obávám se, že ho znám velmi dobře.“

„A on...“ Katherine se musela napít portského, aby si svlažila vyprahlé hrdlo. „On netuší, že ho podezíráte ze zrady?“

„Dávám si velmi dobrý pozor, aby si mé podezření nevztáhl ke své osobě. Je velmi chytrý a dokáže zametat stopy, ale momentálně si připadá na koni. Neví, že se ohledně hledání

zrádce vůbec něco děje. Myslí si, že se na něj zapomnělo s koncem války, a dál si sedí v parlamentu. To se ale velmi plete. Půjdu po něm, dokud ho nedostanu.“

„Jak to chcete udělat?“ zajímala se Katherine. „Máte nějaké plány, ve kterých figuruju já, vidíte, sire Osborne? Proto jste mě pozval sem.“

„Jste velmi inteligentní a já mám inteligentní ženy rád,“ pousmál se Giles.

„Souhlasím,“ prohlásila Katherine bez sebemenšího zaváhání. „Udělám, co budete chtít.“

„Neměla byste si nejprve vyslechnout, co po vás budu žádat?“ zeptal se Giles.

„Jsem svolná ke všemu, jenom když dopadneme zrádce, který může za smrt otce a mnoha dalších,“ ujistila ho Katherine horlivě. „Říkala jsem vám, že má matka zemřela na zlomené srdce?“

„Zaslechl jsem něco takového.“

„Půjdu do toho s vámi, sire Osborne. Jen mi povězte, co ode mě čekáte.“

„Nejdřív ze všeho bych rád zdůraznil, že to nebude žádná zábava, slečno O'Malleyová.“

„Nečekám zábavu a nepohodlí mi nevadí. Nejsem zhýčkaná květinka, která se zlomí při slabém vánku. Jsem napůl Irka a umím bojovat.“

Giles nedokázal skrýt úsměv.

„Já vám věřím, ale celá akce může být velmi nebezpečná. Myslím obzvláště pro vás, protože především vy půjdete s kůží na trh. Před nějakou dobou jsem spolupracoval s jistou Francouzskou, díky které už jsme ho skoro měli. Odhalila jeho totožnost, ale jelikož jsme z pochopitelných důvodů nemohli být v té době vůbec v kontaktu, nestihla mi říct jeho jméno. Něco se pak pokazilo a ta dívka byla zavražděna. Nestačili jsme ji

ochránit, slečno O'Malleyová. To je asi má největší chyba v celé kariéře. Tehdy jsem jeho sílu podcenil.“

„Zavraždil ji on?“

„Bud' přímo on, nebo ji nechal zabít, aby se zbavil nepohodlného svědka. Výsledek je stejný. V každém případě vám nemohu zaručit, že pro vás tahle akce skončí dobře. Samozřejmě udělám všechno pro to, abych vás ochránil, ale vstupujeme na tenký led, který se může kdykoli probořit. Chci, abyste přesně věděla, do čeho jdete. Byl bych horší než on, kdybych vám zatajil rizika, jenom abyste souhlasila, rozumíte?“

„I tak souhlasím,“ řekla Katherine pevným hlasem a dívala se přitom Gilesovi přímo do očí. „Beru na vědomí všechna rizika, ale nemohla bych žít sama se sebou, kdybych odmítla. Nejde jenom o mé rodiče. Cítím, že tohle prostě udělat musím.“

„Děkuji vám, Katherine. Jste vzácná žena.“

„Já děkuji vám, že jste mě poctil svou důvěrou. Ted' mi povězte, co mě čeká.“

„Justine Baronová, tak se jmenovala ta Francouzka, měla sestru, kterou jsme ukryli na bezpečném místě, protože ji nechtěla do ničeho zatahovat. Nikdo kromě mě tady neví, kde se Louise nachází, a já to nikomu neprozradím. Ani vám, při vší úctě. S vaší pomocí však Louise uvedeme znovu do společnosti.“

„Budu hrát sestru Justine?“

„Do jisté míry. V každém případě vás musíme nejdříve ze všeho nenápadně dostat do Paříže. Nikdo si nesmí všimnout vašeho odjezdu. Ani vaši příbuzní a služby – musíte odjet zcela inkognito.“

Katherine se zamračila. „To půjde velmi těžko. I kdyby se mi podařilo obalamutit Clarissu a Lavinia s Caroline by si myslely, že jsem se vrátila do Bathu, je tu ještě moje komorná Bridie, která nedovolí, abych na nějakou cestu vyjela bez ní. Pokaždé s ní

bojuju a pokaždé...“ Katherine si povzdychla, „většinou prohraju.“

„Tentokrát ji s sebou vzít nemůžete. V Paříži se o vás začne starat bývalá služebná Justine, která udělá všechno, aby svou paní pomstila, a bude se nám moc hodit. Jen ona může potvrdit, že jste opravdu Louise, protože Louise zná. A náš zrádce zná zase ji.“

„Chápu. Něco vymyslím.“

„Výborně. Do Paříže se dostanete s pomocí manželského páru Arthura a Margaret Ashcroftových, s kterými vás za chvíli seznámím v jídelně. Zavezou vás do hotelu, kde na vás bude čekat služebná Marie Duboisová, a poté se dozvíte další pokyny. O naší známosti nikde nemluvte. Lavinii a Henrymu povězte, že šlo jen o přátelskou návštěvu.“

„Kdy mám odjet zpátky do Bathu?“ zeptala se Katherine.
„Když vyrazím zítra, bude to nápadné.“

„Co takhle za deset dní? Za další týden se pak vydáte do Paříže. Já mezitím zařídím další potřebné věci.“

„Jak ale poznám, že nastala vhodná chvíle k odjezdu?“

„Nebojte se. Až přijde, budete to vědět s dostatečným předstihem, abyste si stačila i zabalit věci. Všechny další informace budete dostávat postupně. Aby ale bylo jasno, budete jich mít jenom tolik, kolik bude nezbytně třeba. Všechno navíc jenom znásobuje nebezpečí. A teď už pojďte do jídelny. Představím vás manželům Ashcroftovým.“

Daniel se vracel ze svého oblíbeného pánského londýnského klubu do svého dočasně pronajatého bytu na Curzon Street v lehce rozjařeném stavu a dobré náladě. Nebyl opilý, ale dobře se najedl, pobavil se svými přáteli, dal si pár skleniček a teď se těšil na doutník před spaním a pohodlnou postel.

Byl rád, že se nakonec rozhodl v Londýně pár týdnů zůstat. Za posledních několik let se neustále kodrcal z místa na místo, byl tam, kam ho poslali, plnil samé důležité a zhusta tajné a velice

náročné úkoly, pracoval pod falešnými jmény a v přestrojení a cítil se vyčerpaný. V Londýně mezi přáteli za ty tři týdny pookřál a nabral nové síly. Na své panství se nijak nehrnul. Když pozemky mohly čekat tolik let, týdny pro ně nic znamenat nebudou.

Domů se mu nechtělo ještě z jiného důvodu, než že si chtěl odpočinout a trochu se pobavit v klubech a londýnských hospůdkách.

Tím důvodem byla jeho dávná láska.

Julia.

Žila v domě Danielova strýce Joshuy Rosse asi patnáct mil od jeho usedlosti Rosslair a bylo nad slunce jasné, že návrat se bez zdvořilostní návštěvy neobejde. Julia se sice nestala jeho ženou, ale byla jeho příbuznou po zesnulém bratranci, a to si vyžadovalo jisté ohledy.

Julia... opakoval si v duchu její jméno, jak kráčet noční ulicí. Julia byla už jako mladá dívka ztělesněním dokonalého žensství, jak si ho Daniel vždycky představoval. Julia, dokonalá hostitelka, vždy usměvavá, sladká, pokorná, tichá a pozorná, Julia, dáma každým coulem. Měla hebkou pleť, světlé vlasy, růžové rty a modré oči. Čišela z ní jakási odzbrojující prostota a něha. Tak na něj alespoň působila, než jako dvacetiletý mladík odjel plnit jeden ze svých armádních úkolů. Pár měsíců poté se mu domeček postavený z karet zhroutil.

Jak se ukázalo, Julia měla víc praktického rozumu, než si Daniel myslel. Rozhodla se, že je lepší vrabec v hrsti než holub na střeše, a nečekala, až se Daniel vrátí domů. Vdala se za jeho bratrance a Danielovi ani neposlala vzkaz. Měl tehdy obrovský vztek. Spíš než lítost cítil zklamání nad její proradností a falešností. Nedalo se říct, že by měl zlomené srdce, ale rozhodně se mu zatvrdilo. Dlouho se z té rány nemohl vzpamatovat.

Kdyby padl, kdyby Julia dostala zprávu, že je nezvěstný, pak by ji pochopil. Ale nic takového se nestalo.

Ano, byla to rána.

Rána pod pás.

Ted', po deseti letech, už však žádnou lítost ani vztek necítil. K Julii necítil vůbec nic. Nezlobil se na ni, ale ani na ni nemyslel jako na někoho, kdo je mu blízký. Byla jeho příbuzná. Tečka. Nic víc, nic méně.

Občas přemýšlel, jestli si to všechno jenom nenamlouvá, aby se netrápil, ale dnes, když na ni tak vzpomínal, si byl jistý. Julia pro něj znamenala vzpomínku na mládí, na pár hezkých chvil a na první pomatení nezkušené mysli, ale tím to končilo. Přestože byla po smrti Simona volná a on ji mohl požádat o ruku, ta představa byla tak absurdní, že se uprostřed noční ulice téměř rozesmál nahlas. On a Julia? Ne, to už ne.

Julia byla sice dokonalá žena a určitě by byla i dokonalou manželkou, to jí rozhodně upřít nemohl, ale Daniel se do minulosti vracet nechtěl. Nač křísit něco, co už dávno přestalo fungovat? Na druhé straně pořád lepší Julia než ta dračice s proříznutou pusou, napadlo Daniela nesmyslně. Katherine O'Malleyová.

Zarazil se.

Dobry boze, proč si vzpomněl zrovna na ni a zrovna v souvislosti s Julií? Ode dne, kdy odjel z domu Gilese Osborna do Londýna, se mu o ní nedonesly žádné zprávy. Netušil, jestli ji Giles nakonec zasvětil do svých plánů, protože se s ním Giles nespojil. Rozloučili se s tím, že až bude Giles vědět víc, ozve se a znovu se Daniela zeptá, jak se rozhodl. Od té doby sice uplynuly skoro čtyři týdny, ale to nic neznamenalo. Daniel nečekal, že by na něj Giles zapomněl. Právě naopak. Když tomu člověku o něco jde, nevzdá se. Buď svůj plán prozatím odložil, nebo jenom čeká na nejvhodnější okamžik.

A Daniel ani v nejmenším nepochyboval, že Giles Osborne má každý krok promyšlený do nejmenšího detailu. Kromě toho cítil v kostech, že se k něčemu schyluje. Něco zkrátka viselo ve vzduchu.

Měl samozřejmě pravdu.

Jeho šestý smysl, který mu tolikrát pomohl v nebezpečných situacích, ho nezklamal ani tentokrát. Něco skutečně viselo ve vzduchu, a to něco nebylo nic jiného než jeho veličenstvo šedá eminence, jak ho sám pro sebe Daniel někdy nazýval. Sir Giles Osborne. Jak bylo jeho dobrým zvykem, zjevil se znenadání.

„Máte návštěvu, pane,“ oznámil Danielovi sluha, když od něj vzal klobouk a hůlku.

„Ted? Tak pozdě?“ podivil se Daniel.

„Ano, pane. Čeká na vás v salonku, pane.“

„V tuto noční dobu návštěvy nepřijímám,“ zavrtěl Daniel hlavou. „Vyřiďte mu, ať se řádně ohlásí a přijde jindy, Milesi.“

„Ano, pane. Mám vás ráno vzbudit, pane?“

„Ne, budu snídat později.“

Miles se uklonil. „Dobrou noc, pane.“

Salonek, kde na něj čekal neznámý host, byl na zcela opačném konci dlouhé chodby než jeho lož –

nice, ale než do ní stačil Daniel proklouznout, rozlehl se chodbou hlas, který tak dobře znal.

„Měl bys svému sluhovi vy činit, chlapče.“

Daniel se zastavil a zůstal stát zády k návštěvě, kterou nečekal a o kterou ani nestál.

„Nevyřizuje vzkazy.“

„Miles je dobrý sluha. Právě se vám chystal oznámit, že dnes večer návštěvy nepřijímám.“

„Ale asi ti zapomněl říct, že tahle je velice důležitá a nesnese odkladu.“

„Jak pro koho,“ utrousil Daniel přes rameno. „Pro mě je v tuto chvíli nejdůležitější má postel.“

Giles došel až k němu a položil mu ruku na rameno.

„Zdravím tě, Danieli. Jak si užíváš Londýna?“

Daniel neměl jinou možnost než se otočit a podat starému příteli ruku. „Vítám vás, Osborne,“ zabručel. „Londýn je báječné město. Doufám, že si ho ještě dlouho užívat budu,“ dodal významně.

„To jistě ano.“

„Špatně jste mě pochopil, Osborne,“ poznamenal Daniel. „Chci si Londýna užívat teď.“

„Neposadíme se?“

„Mám na vybranou?“

„Vždycky je na vybranou, avšak já sázím na naše staré přátelství a tvoji zdvořilost,“ usmál se klidně Giles a následoval Daniela zpátky do salonku.

„Budete něco potřebovat, pane?“ zeptal se Miles.

„Ne, můžeš jít spát, Milesi. Víno si snad zvládneme nalít i sami.“ Když osaměli, Daniel se na Gilese zkoumavě zadíval. „Tak spust’te, Osborne. Co vás ke mně přivádí tak pozdě?“

„Jednak se dáš ve dne špatně zastihnout, ale především spolu nesmíme mluvit na veřejnosti,“ pustil se do vysvětlování Giles.

„Vzhledem k tomu, že se vaší akce nehodlám zúčastnit, by to snad nemělo vadit, ne?“

„Nebude to těžké a nemělo by to trvat dlouho,“ přešel Giles jeho poznámku bez komentáře. V hloubi duše byl totiž přesvědčen, že se Daniel rozhodne pro spolupráci. Znal ho a věděl, že mu to nakonec nedá. Nedokázal by jenom tak sedět s rukama v klíně, zatímco jiní nasazují krk. Tím spíš, když jde o krk mladé dámy. „Chci po tobě, abys odjel do Paříže a tam se s někým setkal.“

„Gilesi –“

„Nejdřív mě vyslechni,“ přerušil ho Giles. „V Paříži se setkáš s jistou ženou a doprovodíš ji zpátky do Anglie. Nebudete moc spěchat. Dáte si naopak pozor, abyste byli vidět. To znamená žádné skrývání ani cestování v noci. Chci, abyste poutali pozornost. Ne okatou, ale obyčejnou pozornost, jakou poutají dva mladí, dobře oblečení lidé s plnými měšci.“

„Nerozumím,“ zamračil se Daniel. „Proč mám u všech svatých doprovázet do Anglie nějakou ženu a chovat se, aby si nás každý všiml?“

„Nebudeš doprovázet jistou dámu, ale Louise Baronovou,“ vytáhl Giles svůj triumf.

Danielovi se rozšířily zorničky.

„A budeš se tvářit jako její manžel.“

„Gilesi, vy jste se zbláznil!“ vybuchl Daniel tlumeným hlasem. „Vy do toho chcete zatáhnout Louise? Myslím, že je dobře schovaná. Justine se ji snažila chránit, pokud si vzpomínám, a na to také doplatila.“

„Slíbil jsem Justine, že Louise do téhle hry nikdy nezatáhnu, a svůj slib dodržím,“ pronesl Giles důrazně. „Jen já vím, kde žije, a tak to zůstane. Žena, kterou budeš doprovázet, samozřejmě nebude pravá Louise Baronová. Bude se za ni jenom vydávat.“

„To nemůže projít,“ uvažoval Daniel. „Někdo by mohl vaši léčku prokouknout.“

„Věř mi, že jsem všechno dobře promyslel,“ ujistil Daniela Giles. „Louise nikdo nezná. Myslím nikdo z těch, které chceme oblafnout. Navíc s námi bude velice ochotně spolupracovat Justinina komorná Marie Duboisová, která se před lety o obě sestry starala. Nikdo tudíž nebude mít podezření. Copak by komorná nepoznala svou paní?“

„Vidím, že jste nezháležel. Kde jste sehnal Marii Duboisovou a jak jste ji přemluvil?“

„Mám na ni kontakty a přemlouvat jsem ji nemusel ani trochu. Existují lidé, pro které je spravedlnost víc než pohodlí a strach.“

Daniel se zamračil.

„To byla rána pod pás, Gilesi.“

„Já vím, že v tvém případě nehraje roli nepohodlí a že nemáš strach o vlastní život,“ pronesl Giles přísně. „Avšak na spravedlnost jako bys trochu zapomněl.“

„Dobře, dobře,“ mávl rukou Daniel, který řeči o spravedlnosti nechtěl v tuhle chvíli poslouchat. „Co bude dál?“

„Dál?“ opáčil Giles.

„Až ji doprovodím do Anglie. Tedy...“ opravil se, „až ji váš člověk doprovodí do Anglie.“

„Lapím našeho zrádce a předám ho soudu. Pro tebe a pro tu dámu tím akce skončí. Všichni zúčastnění samozřejmě dostanou částku z odměny, pokud náš plán klapne.“

„Vy víte, že peníze pro mě nikdy nebyly motivem,“ zavrčel dotčeně Daniel. „Á je to váš plán.“

„Já tě také nelákám na peníze,“ pokrčil Giles rameny. „V těchto věcech by však mělo být vždy jasno. A máš pravdu, je to můj plán. Zatím.“

„Jak té ženě chcete zajistit bezpečnost?“ zajímal se Daniel, který měl stále v paměti Justine.

„Především tvým prostřednictvím. Nemůžu za ní pustit své lidi, protože to by mohlo být nápadné. Právě proto chci, abys ji doprovázel ty. Považuji tě za svého nejschopnějšího muže a vím, že se na tebe můžu spolehnout. Navíc umíš výborně francouzsky.“

Daniel neprotestoval proti poznámce, že je Gilesovým nejschopnějším mužem. Starost mu dělalo něco jiného. „Já s ní ale nemůžu být dvacet čtyři hodin denně, Gilesi. Někdy musíme

spát. Do téhle akce nepůjdu, dokud nebude do konce dotažený každý detail. Už nechci zažít to, co se nám stalo s Justine.“

„Copak já jsem to neřekl?“ pousmál se potměšile Giles. „Vy dva spolu budete trávit dvacet čtyři hodin denně. Pocestujete totiž jako manželé.“

„Já a Louise Baronová?“

„Vy a dáma, která se bude vydávat za Louise Baronovou,“ upřesnil Giles a zálibně si Daniela prohlédl. „Bude z vás moc hezký pár a ve Francii se budete jmenovat Rosierovi. Jakmile se vrátíte do Anglie, stane se z tebe Daniel Ross a ona budou tvou vzdálenou sestřenicí. Tady bys asi s manželem neuspěl.“

„Ještě jsem nekývl.“

„Pořád doufám, že tak učiníš.“

„Povězte mi, Osborne, jaký má tahle falešná hra smysl? Čeho chcete docílit?“

„To je velmi jednoduché. Hned zítra půjdu do klubu, kde se schází smetánka a poslanci a mezi svými kolegy z válečných časů rozšířím zajímavou historku. Svěřím se jim, že se mi ozvala Louise Baronová s tím, že se v pozůstalosti její sestry objevil dopis adresovaný právě jí. V dopise se píše, že jistý anglický notář uschovává důležité dokumenty, které mají být otevřeny pouze v případě Justininy smrti a smí do nich nahlédnout jenom Louise, aby zjistila, kdo za smrtí její starší sestry stojí.“

„Jste chytřejší než liška,“ musel uznat Daniel.

„To není všechno. Pustím do oběhu i zprávu, že se Louise právě vydala na cestu do Anglie i se svým mužem. Všichni, kdo se účastnili tajných akcí, vědí, že Justine měla sestru a že já jediný na ni mám spojení. Nebude jim to připadat divné. Rozhodně ne zpočátku. Náš muž za nimi pustí své lidi a my si na něj posvítíme.“

„Jak, když do Francie jenom pošle své lidi?“

„Skřípneme ho, až se vrátíte do Anglie. Chci ho chytit při činu, protože jinak nemáme šanci ho usvědčit. Jeho prsty jsou delší než si myslíš.“

„Bude to hodně nebezpečné,“ poznamenal Daniel spíš sám pro sebe.

„Ano, to bude.“

„Zejména pro ni.“

Giles přikývl.

„Přesně z toho důvodu tolik stojím o tebe,“ opakoval znovu, „Nemažu ti med kolem pusy, Danieli, a ty to víš. Kdybych měl někoho schopnějšího, obrátil bych se na něj rovnou.“

„Chci vědět poslední věc,“ podíval se Daniel Gilesovi přímo do očí.

„Ptej se.“

„Ta dáma, kterou budu doprovázet, je to ta, co si myslím? Je to Katherine O'Malleyová?“

„Ano.“

„Takže ona vám na to skočila,“ zabručel Daniel. „Jak jste ji přesvědčil?“

„Nemusel jsem ji přesvědčovat. Jenom jsem jí pověděl; že její otec nezemřel náhodou. Souhlasila dřív, než jsem se vůbec zeptal, jak se rozhodla.“

Daniel se ušklíbl. „To je jí podobné. Jedná zbrkle a nebere si servítky. Nevím, jestli jste vybral dobře, Gilesi.“

„Jsem přesvědčený, že bude vynikající. Uvidíš sám.“

„Ona ví, že bude pracovat se mnou?“

„Zatím ne. Řekl jsem jí pouze to nejnutnější s tím, že podrobnosti se dozví, až to bude potřeba.“

„Kde je teď?“

„V Paříži. Bydlí v hotelu s Marií Duboisovou a čeká na informace. Ty pojedeš za ní a povíš jí všechno, co ses teď dozvěděl.“

„Například?“

„Například že se z vás na nějakou dobu stanou fiktivní manželé.“

Daniel se na Gilese chvíli díval a pak se hlasitě rozesmál. „Vy jste d'ábel, Osborne! Víte co? Beru to. Už jen ten její výraz, až zjistí, koho že to bude mít v noci ve svém pokoji a ve dne po boku, za to stojí. Jenom pozor, aby nevycouvala, až mě uvidí.“

„To neudělá. A já jsem nemohl dát dohromady lepší pár.“

„Lepší falešný pár.“

„Ovšemže. Budu muset jít, chlapče. Do Paříže odjedeš za tři dny, ale tvoji přátelé si musí myslet, že ses vrátil na Rosslair. Abych nezapomněl, vážím si tvého rozhodnutí. A děkuji ti.“

Daniel kývl a podal Gilesovi ruku na rozloučenou.

„Buď opatrný. Buďte oba opatrní. Co se týká dalších informací, ten, koho s nimi pošlu, bude muset mít mou pečeť. To všechno ty už ale znáš.“

Ano, to všechno Daniel znal z minulých let. Další velké dobrodružství právě začínalo.

Ve vyhlášeném klubu na Oxford Street, kam Giles zamířil hned druhý den odpoledne, bylo plno. V pohodlných křeslech posedávali význační muži a odpočívali po vydatném obědě. Giles si sedl ke svému oblíbenému stolku, objednal si whisky bez ledu a pustil se do čtení novin. S postupem dopoledne začali přítomní ožívat, a Giles se tak nenápadně vmísil do hloučku svých blízkých známých.

Nechtěl působit horlivě, a už vůbec nesměl dát najevo, že ho tlačí čas. Přijel z venkovského sídla do Londýna a zavítal do svého oblíbeného klubu mezi své přátele. Musel vzbudit dojem, že momentálně nemá na práci nic důležitějšího než zábavu, skotskou, partičku pokeru a dobrou četbu.

„Osborne!“ přivítal ho sir Waverly se snad až přehnanou srdečností, což Gilesovi samozřejmě nemohlo ujít. „Konečně zpátky v Londýně?“

Giles se lakonicky usmál.

„Ten báječný venkovský vzduch už mě začínal dusit. A moje sestra také. Řekl jsem si, že je načase zase změnit prostředí.“

„To je báječné,“ přidal se Gilesův a Danielův společný přítel sir Cranford. „Konečně budeme mít někoho, kdo se v pokeru nebojí riskovat.“

„V tom případě ale budete muset držet portmonku pevně v rukou, Cranforde,“ vmísil se mezi ně vikomt Davenham. „Kdo se nebojí riskovat, může hodně vyhrát.“

„Nebo prohrát,“ podotkl sir Waverly.

Giles se naoko pobaveně zasmál. „Vtipná poznámka, Waverly. Já ale prohrávám nerad.“

„To my všichni, troufám si tvrdit.“

„Vítejte v Londýně, Osborne,“ přidal se k nim další muž. Byl to Joshua Ross, bratr Danielova otce a tchán Danielovy dávné lásky Julie. „Jsem rád, že jsme se ještě setkali. Za pár dní se vracím na venkov.“

Giles se o Danielovi nezmínil. Joshua Ross o jejich-spolupráci nevěděl a nebylo záhodno, aby tu teď padlo Danielovo jméno. Jediný z přítomných, kdo byl zasvěcen do vztahů mezi Gilesem a Danielem, byl Danielův blízký přítel sir Cranford. Na toho se ale dalo za všech okolností spolehnout.

„Přijel jste přesně včas na velký poslanecký večírek, který se bude pořádat za čtrnáct dní v mém domě,“ poznamenal vikomt Davenham. „Doufám, že vás na něm uvidíme. Chystal jsem se vám poslat pozvánku do Hampshiru, ale když jste tady, ulehčil jste mi práci.“

Giles nakrčil zamyšleně čelo. „Za čtrnáct dní, říkáte?“ ujišťoval se.

„V pátek.“

„Díky za pozvání, avšak nejsem si jistý, jestli mi vyjde čas.“

Waverly nepatrně zpozorněl a vrhl na Gilese pátravý pohled. „Co tak důležitého máte na práci, že si neuděláte čas na takto významný večírek?“ podivil se.

„Nejde o práci, ale o návštěvu,“ odvětil Giles a ztišil přitom hlas, jako kdyby ho nikdo kromě tohoto hloučku nesměl slyšet.

„To vypadá zajímavě,“ poznamenal sir Waverly.

„Však také je. Cekám jistou dámu a už se mě, pánové, raději nevyptávejte.“

Sir Waverly objednal pro všechny další pití a připil na zdraví všech přítomných. Pak se vrátil k tématu. „Neříkejte nám, že opravdu čekáte dámskou návštěvu! Že by nám něco uteklo? Snad jste se nerozhodl zatočit se svým vdovstvím, nebo ano?“

Giles se nenápadně rozhlédl kolem. „Ta dáma je pro mě velmi důležitá, ale naneštěstí je vdaná,“ řekl tiše. „Přijede do Anglie i se svým mapželem, ovšem já na ni musím dávat pozor.“

„Nebud'te tak tajemný, Osborne, a povězte, co se děje,“ pobídl ho Cranford, který začínal tušit, že Giles čeká na to, až bude jakoby přesvědčen, aby mluvil dál. „My jsme tady všichni na jedné lodi a hodně jsme spolu zažili. Vsadím se, že ta záležitost má státní význam.“

„Vyhrál byste,“ kývl významně Giles. „Do Anglie přijede jedna francouzská dáma, o níž už možná někdo z vás slyšel. Vzpomínáte si na Justine Baronovou?“

Všichni přítomní přikývli.

„Přijede její sestra Louise, kterou jsme, jak víte, museli schovávat před nepřáteli, protože kdyby zjistili, že Justine donášela Anglii, byl by s ní konec.“

„Louise Baronová se chystá do Anglie?“ podivil se vikomt Davenham.

„Ano, ale už se nejmenuje Baronová.“

„Co tu bude dělat?“

„V pozůstalosti její sestry se našel dopis, ve kterém Justine píše, že u jednoho anglického notáře schovala důležité dokumenty, které musí dostat v případě její smrti právě Louise. No a ona si pro ně jede.“

„Už je tady?“ zeptal se sir Waverly.

„Zatím je stále ve Francii, ale za čtrnáct dní by se mohla objevit v Londýně. Jistě chápete, že na ni musím dát pozor, pánové. Snad vám nemusím připomínat, že tahle informace je tajná. Dal jsem vám ji pouze z důvodu, že jsme, jak zmínil Cranford, na jedné lodi. Budete první, kdo se dozví, co v těch dokumentech stojí, pakliže to bude mít nějaký význam pro Anglii.“

Nějakou dobu bylo ticho a pak Cranford navrhl: „Co takhle partičku pokeru? Osborne, nemůžu se dočkat, až vás trochu oškubu. Á, tamhle jde mladý Gifford, určitě se k nám rád připojí.“

Hráli asi hodinu. Když byla hromádka peněz před sirem Gilesem větší než před ostatními, vikomt Davenham se nečekaně zvedl a omluvil se s tím, že má ještě nějakou práci. Následoval ho sir Waverly, Joshua Ross a nakonec i Martin Gifford. Zůstali jenom Giles Osborne a sir Cranford.

„Zvedli se nějak rychle,“ poznamenal Giles jakoby nic a shrnul peníze do portmonky.

„Že ani nechtěli vyhrát své peníze zpátky,“ přikývl Cranford.

„Tím lépe pro mě. Dáte si se mnou ještě skleničku?“

„Velmi rád.“

Když se usadili stranou od ostatních, Cranford se na Gilese zamyšleně zadíval. „Snad to vyjde,“ podotkl.

Giles na sobě nedal znát žádné překvapení. Naopak by ho překvapilo, kdyby zrovna Cranford nepochopil, co se děje.

„Ano,“ souhlasil. „Snad to tentokrát vyjde. Jestli se něco pokazí, tak blízko už nikdy nebudeme.“

„Skoro jsem vám na to skočil, Osborne,“ zazubil se Cranford. „Byl jste přesvědčivý.“

„Díky, to jsem také chtěl být. Kde jsem udělal chybu, že jste mě prokoukl?“

„Vůbec nikde. Nezapomínejte, že se dobře známe a že máme jednoho společného přítele, který ještě včera večer plánoval, že z Londýna hned tak neodjede, a dnes ráno mi vzkázal, že se musí naléhavě vrátit domů.“

„Ovšem, rozloučit se s vámi musel.“

„Jinak bych se po něm začal ptát, a to by mohlo hned vzbudit podezření. Zejména v souvislosti s jistou mladou dámou, která se chystá do Anglie. Jenom doufejte, že na vaši léčku skočili ti, co na ui skočit měli. Jestli zjistí, že se žádná mladá dáma do Anglie nechystá, co potom?“

„Jistá mladá dáma se ale do Anglie opravdu chystá,“ zatvářil se Giles záhadně. „Dokonce se svým manželem.“

Cranford zvrátil hlavu dozadu a tlumeně se zasmál. „No ovšem, dneska jsem už trochu vypil a myslí mi to trochu pomaleji. Doufám, že se Daniel bude mít na svém panství dobře.“

„To já také. Snad ho nebude chtít jeho strýc Joshua Ross hned navštívit. Tak mě napadá, nemohl byste ho v Londýně ještě pozdržet? Byl bych rád, kdyby svůj odjezd o pár dní odložil.“

Cranford vykulil oči. „Myslíte si, že –“

„Nemyslím, ale přesto vám budu vděčný, když ho tu pozdržíte a budete ho trochu sledovat. Spoléhám na vaši invenci.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Děkuji vám, Cranforde. Mimochodem, i kdyby dotyčná osoba na moji léčku neskočila, nebo ji považovala za past, mám pořád jednu výhodu. Vzbudil jsem v ní nepokoj. Dokud si

informaci neověří, nebude klidně spát. Jak mi dokáže, že žádná listina u anglického notáře neexistuje?“

„U mě bude vaše tajemství pečlivě schované. Kdybyste potřeboval, Osborne, jsem ochoten kdykoli s vámi spolupracovat.“

„Díky, příteli. To už jste však učinil ve chvíli, kdy jste slíbil, že se pokusíte pozdržet Joshuu Rosse v Londýně. S vámi rozhodně počítám.“

Oba muži se rozloučili a Giles Osborne nasedl do drožky a odjel rovnou do svého bytu. Tam na něj čekala návštěva, která touto dobou ještě vůbec v Londýně neměla být.

Arthur Ashcroft.

„Co tady děláte, Ashcrofte?“ vyhrkl Giles, sotva svého komplice uviděl. Byl tak překvapený, že zapomněl dokonce i na zdvořilé přivítání.

„Musel jsem se vrátit dřív.“

„Stalo se něco? Přihodilo se něco slečně O'Malleyové? Pojd'te, nechám uvařit punč, vypadáte unaveně. Tak mluvte, rychle! Co se děje?“

„Slečna Katherine O'Malleyová je v Paříži v hotelu,“ odpověděl Artur Ashcroft.

„Je v pořádku?“

„Pokud vím, tak ano.“

„Neměl jste být náhodou někde poblíž, dokud se neobjeví můj člověk, kdyby něco potřebovala?“

„Sire Osborne, Napoleon utekl z Elby a Francie by mohla být pro našince velmi nebezpečná. Snažil jsem se slečně O'Malleyové domluvit, aby se vrátila se mnou, ale ona o tom nechtěla ani slyšet. Pokládal jsem si za povinnost vás informovat o posledních událostech a sám jste mi zakázal posílat jakýkoli dopis. Než jsem odjel, postaral jsem se, aby jí nic nechybělo.“

Giles ztěžkla dosedl do křesla. „Tak Napoleon utekl z Elby,“ opakoval tiše a přemýšlel, jaké důsledky by tento jeho čin mohl mít.

„Jestli chcete, aby se vrátila, budete jí muset poslat osobní list, sire,“ navrhl Ashcroft.

„Na to je příliš pozdě,“ zamumlal Giles. „Právě jsem pustil do oběhu historku, že Louise Baronová jede do Londýna pro důležité dokumenty. Napoleonův útěk snad nebude znamenat nic vážného. S tím by si měli poradit sami Francouzi. V každém případě musíme doufat, že následujících čtrnáct dní nevypuknou žádné boje, které by znemožnily návrat Katherine a Daniela.“

„Co mám dělat já, sire?“

„Vy? Vy budete čekat ve svém domě. Když bude nutné vypravit posla naproti Katherine, dozvíte se to včas, rozumíte?“

„Ano, sire.“

„Výborně. Dnešní noc ale strávíte tady, nechám vám připravit pokoj pro hosty. Kdyby vás někdo viděl vycházet v tuhle hodinu, mohl by vás sledovat. Tohle je nebezpečná hra a pro naše nepřátele není problém falešně vás obvinít a zavřít do vězení. Tam byste také mohl čekat na rozsudek několik let. Při nejlepším,“ dodal Giles s despektem.

„Jsem si nebezpečí vědom, sire Osborne,“ řekl Artur Ashcroft bez stopy strachu.

Giles mi stiskl ruku. „Jistě, příteli, já vím. Přesto by bylo pro nás oba lepší, kdybyste zůstal na svobodě a nikdo vás z ničeho nepodezíral. Margaret se vrátila s vámi do Londýna, doufám.“

„Ano, sama by v Paříži nebyla mnoho užitečná. O slečnu O'Malleyovou se stará Marie Duboisová.“

„Jak spolu ty dvě vlastně vycházejí? Klope všechno tak, jak má?“

„Ani vy byste nevěřil, že se Marie a slečna O'Malleyová sotva poznaly. Nevím, která z nich je lepší herečka, ale dohromady jim

to jde výborně. Pustily se do svých rolí, sotva se potkaly v hotelu, přestože jsem měl dojem, že to mezi nimi maličko zaskřípalo. Vzájemné antipatie ale odložily stranou. Však jsem jim také kladl na srdce, že musí působit věrohodně.“

„Velmi dobře,“ zatvářil se spokojeně Giles. „Velmi dobře. Vsadil jsem na dobré koně.“

SEDMÁ KAPITOLA

Katherine seděla před zrcadlem ve své ložnici v pařížském hotelu, kde už dva týdny bydlela spolu se svou dočasnou komornou Marií, a rozčesávala si dlouhé, tmavě zrzavé vlasy. Slušelo jí to. Březnový pařížský vzduch, o poznání teplejší než londýnský, dělal dobře její světlé pleti a Katherine vypadala zdravě a plná života.

Sluníčko jí sice vykreslilo na nose pár nepatrných pih, ale Katherine si z nich nic nedělala. Naštěstí tu nebyla Bridie, která by jí nutila na noc mléčné obklady a nepustila by ji přes poledne ven ani se slunečníkem.

A to byl teprve březen!

S Bridie měla před odjezdem do Paříže vůbec samé potíže. Trefila se, když siru Osborneovi říkala, že ji komorná nebude chtít pustit samotnou a že cesty, kdy Katherine cestovala někam bez ní, by se daly spočítat na prstech jedné ruky. Bridie byla neoblomná i tentokrát.

Katherine samozřejmě spolu s Ashcroftovými vymyslela dopředu malou lest. Oni jí měli přivést do Bathu pozdrav od sestry Margaret Ashcroftové, která měla být sestrou jedné z bývalých spolužaček Katherine z dívčího penzionátu. Tahle spolužačka zase měla Katherine pozvat na svou svatbu a Margaret Ashcroftová, která spolu se svým mužem zrovna náhodou jela kolem Bathu, se nabídla, že ji doprovodí až na sever Anglie. Sever si vybrali naschvál, protože jestli mohlo něco Bridie odradit, pak pouze blátivé počasí a nehostinná krajina. Bridie si však postavila hlavu.

„Nemohu vám cestu zakázat, slečno, ale samotnou vás nepustím,“ prohlásila kategoricky. „V žádném případě s ní ale nesouhlasím. Co je tohle za způsoby? Jedna pořádá zasnuby v

lednu a druhá se vdává na začátku března. To se nehodí. Dovedete si představit ty rozmlácené cesty plné bláta, slečno Katherine?“

„Bridie, vždyť se mnou nemusíš jezdit. Victoria pro mě poslala doprovod, takže není čeho se obávat. Margaret s Arthurem se o mě postarají.“

„A co nazpátek?“

„Nazpátek se do jižní Anglie bude vracet mnoho z pozvaných hostů. O mou bezpečnost i pověst bude opravdu skvěle postaráno.“

„To se mi vůbec nelíbí. Jedna svatba se bez vás obejde, nemyslíte?“

„Nemyslím. Victoria je moje přítelkyně a já chci na její svatbě být. Navíc mám jít za družičku.“

„Co s vámi mám dělat!“ spráskla Bridie ruce. „Budu si muset zase sbalit kufr, a to už jsem doufala, že přes jaro budeme doma.“

„Ty doma také budeš,“ musela Katherine zpřísnit hlas. „Clarissa si před pár dny stěžovala, že ji trochu pobolívá v krku, a někdo se o ni musí postarat. Nechci, aby tu zůstala sama jenom s obyčejným služebnictvem.“

Bridie, která se ráda vyvyšovala nad ostatní služebnictvo, se zapýřila, ale neodpověděla.

„Podívej se, Bridie, sama víš, jak je Clarissa poslední dobou roztržitá. Opravdu bych si přála, kdybys tu s ní zůstala.“

„Když jsme byly v Hampshiru, také to tu zvládla sama,“ protestovala Bridie.

„To ji ještě nebolelo v krku.“

„Můžeme se jí zeptat.“

„Ne, Bridie,“ zavrtěla Katherine hlavou a spiklenecky se ke své komorné naklonila. „Nechci, aby si připadala méněcenná, rozumíš? Musí to vypadat, že jsi v Bathu zůstala z vlastní vůle, rozumíš?“

„Ale musíte mi slíbit, že se od Ashcroftových nehnete na krok, slečno.“

„Ovšemže nehnu.“

„Budete na sebe dbát a nebudete vycházet na slunce bez klobouku a rukavic.“

Katherine kývla.

„Před spaním si dáte sklenici teplého mléka.“

„Jenom pokud mě bude bolet hlava.“

„A v žádném případě nepojedete nazpátek sama.“

„V žádném případě.“

Tak. Bridie měla Katherine naštěstí z krku, ale to ještě nebylo všechno. Čekal ji další rozhovor, a to s Clarissou Mountjoyovou.

„Dobrý bože, Katherine!“ zaječela hystericky a teatrálně si sevřela hrdlo kostnatými prsty. „Ted? V této roční době? Na sever Anglie?“

„Victoria na severu Anglie žije a je tedy pochopitelné, že se její svatba bude konat tam,“ namítla Katherine.

„Vždyť ses sotva vrátila!“ lamentovala Clarissa. „Drahoušku, to nemůžeš myslet vážně.“

„Mám jít za družičku.“

„Copak se bez tebe neobejdou?“

„Už jsem účast slíbila.“

„U všech svatých, mně se z tebe rozskočí hlava. Víš, že já v tuto dobu na tak dalekou cestu nemůžu.“

„Já už mám doprovod, není třeba si dělat starosti.“

„Mladá dáma by neměla jezdit bez gardedámy.“

„Když jde o svatbu, nedopustím se žádného prohřešku. A už dávno mi není sedmnáct. Ve dvaceti třech letech se na gardedámu tolik nehledí.“

„V necelých dvaceti třech,“ zamračila se Clarissa.

„To je přece stejné.“

„Není!“ dupla si Clarissa jako malé rozmarné dítě, kterému sebrali hračku.

Katherine byla unavená a nechtělo se jí debatovat dál, ale jestli měla odjet rychle a v co největší tajnosti, nesměla si Clarissu nijak rozházet ani rozzlobit. Jinak by si na ni a na její nerozvážnost stěžovala mezi sousedkami a rychle by se rozkřiklo, že je Katherine pryč.

„Bridie se také nebude líbit, že bude muset zase na cesty,“ poznamenala Clarissa skoro škodolibě. „Jsem si jistá, že ti cestu osladí samým prskáním.“

Katherine se zatvářila jako nevinátka. „Já jsem ti to ještě neříkala?“

„Copak?“ začala Clarissa tušit nějakou zradu.

„Bridie se mnou nejede. Tam mě doprovodí Victoriina sestra Margaret a nazpátek už se najde někdo, kdo bude mít společnou cestu.“

„Cooože?“ zaječela znovu Clarissa, jako kdyby ji na nože brali. „Bridie že nepojede?“

„Nechci to říkat před ní, protože všichni vědí, jak si potrpí na své pevné zdraví a chlubí se tuhým kořínkem, ale cesta z Hampshiru byla únavná, pořád střídavě přšelo a sněžilo a já jsem slyšela, jak Bridie pokašlává. Myslím, že ji trochu bolí v krku, a nemůžu ji vzít s sebou. Nechci ji mít na svědomí.“

„Bridie je nachlazená?“ zpozorněla Clarissa.

„Trochu ano. Měla by zůstat tady a pít horký čaj s medem. Nesmí se ale dozvědět, že si o ni děláme starosti, je to jasné?“

„Ale jak to mám zařídit?“ nechápala Clarissa. „Jestli je nemocná, musí do peřin a potit se. Tak je to správné. Žádné odmlouvání.“

„Ale to nejde! Na to Bridie nikdy nepřistoupí. Cítila by se velice ponížená, kdyby musela ležet v posteli. Když ale budete pít čaj s medem společně, nebude mít žádné podezření.“

„Dobře,“ pronesla nakonec přísně Clarissa. „Ale jenom kvůli tobě, drahoušku. Musíš mi však slíbit pár věcí.“

„Ovšem.“

„Budeš na sebe dávat pozor.“

Katherine kývla.

„Žádné ponocování ani bujaré večírky. Mladá dáma musí dbát na svou pověst.“

„Ano. Mladá dáma musí dbát na svou pověst.“

Když Katherine vyjela z Bathu, hned za branami svých pozemků pocítila obrovskou úlevu. Věděla, do jak velkého se vrhá nebezpečí, ale ani to jí nemohlo zkazit radost. Poprvé po dlouhé době někam vyrazela bez svých slídících psů Bridie a Clarissy. Volně se jí dýchalo, cítila se svobodná a neskutečně šťastná.

Každý kousek jejího těla křičel po dobrodružství. Jako kdyby se v ní probudila její irská povaha naplno a volala po životě plném nebezpečí a vzrušení. Těšila se na samotnou cestu i na Paříž. Nevěděla, co přesně ji čeká, ale to jí vůbec nevadilo. Milovala překvapení. Nebála se budoucnosti a poprvé po mnoha měsících nebo spíš letech nemyslela na minulost.

Jistě, na plán sira Osborna kývla především kvůli svému otci, ale teď, po více než čtrnácti dnech, jí nešlo o pomstu, ale o spravedlnost jako takovou. A když ta spravedlnost zahrne i jejího otce, tím lépe. Následující dny a týdny si hodlala užít.

Se vším všudy.

Na lodi se sice musela chovat nenápadně, ale ve Francii ji nikdo neznal. Přestože před sebou měla důležitý úkol, svou první návštěvu Paříže si nemínila ničím zkazit. Nehodlala sedět celé dny v hotelu a čekat na pokyny. Byla temperamentní a potřebovala chodit po rušných třídách a projíždět se v kočáře. Potřebovala rozruch, prostor a zajímalo ji všechno nové, s čím se v Anglii nesetkala. Osobně proti Francii ani jejím obyvatelům nic

neměla, i když se o zemi za kanálem mluvilo jako o nepřátelském území. Katherine ale neválčila s cizími lidmi. Chtěla přispět k boji proti zrádcům.

Naštěstí Marie měla pro její temperamentní povahu pochopení, a navíc se ukázala být skvělou průvodkyní. Dnes po snídani se spolu chystaly na tržiště poblíž burzy. Marie tvrdila, že jsou na něm k dostání nádherné hedvábné šátky dovážené přímo z Orientu.

Marie Duboisová byla přitom zpočátku pro Katherine pěkně tvrdý oříšek.

Vlastně spolu skoro nemohly vyjít!

Nebyla to však vina Katherine. Ona vůči Marii necítila žádnou zášť, ovšem když si všimla, jak nepříjemné pohledy po ní Marie vrhá, když si myslí, že ji Katherine nevidí, dostala vztek. Nechápala, co se to děje. To Marie byla komorná, ne ona! Marie se měla chovat uctivě a poslouchat, a ne se tvářit, jako kdyby snad Katherine mohla za smrt její bývalé paní. Katherine v téhle hře přece byla nevinně! Ona naopak přijela, aby pomohla dopadnout muže, který zavraždil Justine. Nestála proti Marii.

„Marie Duboisová svou bývalou paní velmi milovala a je zcela oddána i její sestře Louise,“ pošeptal jí Arthur Ashcroft, když si všiml jiskření mezi oběma ženami. „Ať se mfczi vámi stane cokoli, navenek musíte působit věrohodně. Povím jí, aby se držela zpátky.“

„To od vás bude velice laskavé.“

Naštěstí se napětí mezi Marií a Katherine rozplynulo za několik málo hodin. Stačil k tomu jejich první rozhovor o samotě. Katherine, jak už bylo jejím dobrým zvykem, šla rovnou k věci.

„Marie,“ začala rázně, „ráda bych věděla, s čím máš problém.“

Hezká komorná se na svou dočasnou paní překvapeně podívala velkýma tmavýma očima.

„Já jsem si moc dobře všimla tvých pohledů, a jestli spolu máme vycházet, musíme mluvit na rovinu. Já tady nejsem pro zábavu a ty také ne, pokud je mi známo. Čeká nás důležitý úkol, který nezvládneme, když na sebe budeme koukat nevraživě. Já tady hraju Louise Baronovou a ty prý máš Louise ráda.“

„Jistěže,“ zamumlala Marie. „Louise je naše zlatíčko. Škoda že se musí skrývat.“

„Když se nám povede chytit vraha tvojí bývalé paní Justine, nebude se muset skrývat,“ šla na ni Katherine chytře. „Na to nezapomínej.“

„Ano, paní.“

„Takže uzavřeme příměří?“ ,

Marie byla tak překvapená otevřeností Katherine, že se nezmohla na slovo.

„Marie,“ usmála se na komornou Katherine co nejlaskavěji, „kvůli tomu člověku, tomu zrádci, zemřely desítky lidí. Možná stovky. Byla mezi nimi tvoje paní i můj otec. Já chápu, že se ti nelíbí, že si hraji na Louise, ale jinak to nejde. Tohle je jediná možnost, jak vyhrát.“

Marie sklopila hlavu. „Asi máte pravdu, slečno. Jenom... víte... když jsem vás uviděla, jako kdybych na chvíličku znovu spatřila Justine. Ona měla podobnou barvu vlasů jako vy a stejně hebkou pleť.“

„Já ti ji přece nechci ukrást. Ani se nesnažím vypadat jako ona, protože jsem ji nikdy neviděla a sir Osborne se nezmínil, že bych jí byla podobná.“

„To ta záře okolo hlavy, když jste za sebou měla zapadající slunce,“ špitla Marie. „Ale máte pravdu. Musíme udělat všechno pro to, abychom zrádce pomohly dopadnout.“

„Jsme tedy přítelkyně?“

Marie si změřila Katherine zkoumavým pohledem a pak se pousmála. „Jenom tady za zavřenými dveřmi. Jinak jste Louise a já vaše komorná.“

„Budeš mi muset o své paní někdy vyprávět,“ stiskla Katherine Marii přátelsky ruku. „Vlastně o obou. Zajímá mě Justine i Louise.“

„Sir Osborne s vámi nemluvil?“

„Jenom zběžně. Tvrdil, že to nejdůležitější se dozvím od tebe, protože tys ji znala skoro nejlépe. A také že do odjezdu bych toho kvůli bezpečnosti měla vědět co nejméně. Kdyby mě náhodou chytlí a začali vyslýchat a já se prozradila, nemohl by místo mě poslat do Paříže nikoho jiného,“ dodala na vysvětlenou.

„Jsem ráda, že jste tu právě vy,“ spadla z Marie všechna nervozita.

„Co budeme dělat teď?“

„Čekat na další pokyny. Mezitím vám opatříme nové šaty. Tady se nosí trochu jiná móda než v Anglii. Naštěstí znám někoho, kdo nám ochotně pomůže.“

Katherine se na komornou zvědavě podívala.

„Justine občas předváděla šaty pro jeden módní pařížský salón,“ vysvětlovala Marie. „Jeho majitelka je moc milá dáma.“

„Justine předváděla šaty?“ podivila se Katherine.

„Ano. Byla velmi krásná a slušelo jí všechno, co jí oblékli,“ zatvářila se Marie pyšně.

„Zajímavé,“ poznamenala Katherine a v duchu uvažovala, co by jí asi Clarissa s Bridie řekly, kdyby jim oznámila, že bude v Londýně předvádět šaty. Určitě by si myslely, že má vysokou horečku nebo trpí halucinacemi, a násilím by ji uložily do postele. Tam by ji potom držely, dokud by nepřišla k rozumu.

Kdyby to bylo nutné, klidně až do její smrti.

4Podle těch dvou není předvádění šatů nic pro mladé dámy, a dokonce ani pro slušná děvčata, i když se počítají k nižším

kruhům. „Předvádět šaty v módním salonu můžou jenom ty... ty... no vždyť víte, jaké,“ řekla by určitě rezolutně Bridie. Clarissa, ta by ji sjela šíravým pohledem, ale poznámky o lehkých holkách by si nechala pro sebe, protože to by bylo zcela pod její úroveň. Clarisse padlé ženštiny nestály za jedinou myšlenku. Padlé ženštiny představovaly hřích a hříšné myšlenky a Clarissa se hříchu vyhýbala na sto honů.

„Já vím, o čem přemýšlíte,“ zamumlala rozpačitě Marie.

„Opravdu?“ podivila se Katherine. Copak s Marií sir Osborne mluvil o životě, jaký Katherine vede s Bridie a Clarissou? To se jí nezdálo pravděpodobné. Vzápětí jí však došlo, na co Marie naráží, a zčervenala rozpaky. Nechtěla působit jako pruderní Angličanka, která si nedokáže představit, že by šaty mohl předvádět i někdo jiný než dívka poněkud volnějších mravů.

Zřejmě ale přesně taková byla. Copak ji to nenapadlo? Myslela si o sobě, jak je moderní a nepodléhá předsudkům, byla pyšná na svou irskou krev, která se bouřila proti upjatosti a konvencím, a co si pomyslí pak, když se francouzská komorná zmíní, že její paní předváděla šaty?

Že byla lehká holka!

I kdyby ale Justine lehkou holkou byla, Katherine neměla právo ji soudit. Nic o jejím životě nevěděla.

„Divíte se, jak slušná žena může pracovat v módním salónu, nemám pravdu?“

„No...“ Katherine se rozhodla, že nebude lhát. Lež nenáviděla skoro stejně jako Clarissinu upjatost. „Vlastně ano. Víš, Marie, já nikoho takového neznám. Myslím nikoho, kdo by měl odvalu... tedy, kdo by... zkrátka a dobře v mých kruzích...“ Katherine dupla nožkou. „Zkrátka a dobře mě neposlouchej,“ zamračila se. „Plácám hlouposti. Chovám se jako Clarissa, a to je mi asi tak o sto padesát let méně. Navíc žádné *mé kruhy* neexistují. Anebo jenom nepatrně. Dobře, trochu ano,

společenské kruhy vždycky existují, ale... copak jsem nějaká princezna? Nebo královna? Má matka sice byla dcerou sira, ale můj otec, který pocházel z Irska, byl jenom..."

Katherine se zarazila a svěřila hlavu do dlaní. Nedokázala o tom mluvit. Tím spíš, když sama vůbec nevěděla, co se snaží říct. Slova se z ní řinula jako vodopád, avšak vodopád bez souvislosti.

„To je normální,“ přerušila ji jemně Marie.

„C... co je normální?“ vykoktala Katherine.

„Že vás to napadlo. Nejste sama. Moje paní ale byla mladá dáma stejně jako vy. Jenom chtěla žít naplno, a ne sedět v koutě.“

„Promiň, Marie, tvá paní si zaslouží to největší uznání. Musela být velmi statečná.“

„Ano,“ zašeptala Marie se slzami v očích. „Justine byla nevšední žena.“

Tak se ty dvě seznámily a za tu dobu, co Katherine čekala v Paříži na další pokyny, se sblížily a panovala mezi nimi důvěra. Bez té by to také v následujících dnech či spíš týdnech nešlo.

Zrovna ve chvíli, kdy si Katherine svázala rozčesané vlasy do ledabylého uzlu, vstoupila do její ložnice Marie s podnosem se snídání.

„Dobré ráno, slečno,“ pozdravila s úsměvem. „Dnes máme krásný den.“

„Ano, sluníčko mě vytáhlo z postele už před hodinou,“ přitakala Katherine a zvědavě nakoukla na podnos. Talíře však byly jako vždy zakryté poklicemi. „Co mi dnes neseš dobrého?“

„Sladké rohlíky, máslové řezy, bílý chléb a jako vždy vaše oblíbená sázená vejce po anglicku.“

Katherine se zasmála. Její oblíbená sázená vejce byla sice výtečná, ale rozhodně byla mnohem víc po francouzském způsobu než po anglicku.

V Anglii na ně nesypou bazalku ani šalvěj, neobkládají je chřestem a nepodávají k nim bílý křupavý chléb. V Anglii se

sázená vejce jenom lehoučce osolí a jí se k nim tenoučká topinka ze žitného chleba. Co se však týká kuchyně, ta Katherine ve Francii překvapovala každý den. Než přijela do Paříže, neměla ani tušení, co všechno se dá jíst a jaké úpravy jsou možné.

V její rodné zemi by spíš řekli nemožné, pousmála se v duchu.

Zpočátku měla strach cokoli, co neznala, pozřít, jenomže pak si uvědomila, že to by nejedla vůbec, a než by přišly od sira Osbornea další pokyny, nejspíš by umřela hladu. Postupně si začínala zvykat a mnohým pochoutkám dokonce přicházela na chuť.

Clarissa by samozřejmě řekla, že obkládat vejce chřestem je hřích.

„Budete snídat u stolku, nebo v posteli?“ zeptala se Marie.

„U stolku. Hned po snídani vyrazíme na tržiště s hedvábnými šátky.“

„Ano, slečno,“ kývla Marie. „Jaké šaty vám mám dnes připravit?“

„Vezmu si ty světle modré se stojáčkem a dlouhými rukávy. A ten nový klobouček.“

Marie nalila do šálku kávu, osladila ji dvěma kostkami cukru, uklonila se a odešla do šatny vedle ložnice, aby zkontrolovala šaty, které si Katherine vybrala. O hodinu později je vezl kočár směrem k tržišti.

Katherine byla nadšená. Čilý dopolední ruch na tržišti jí připomínal přístav v Doveru, kde také chodili lidé sem a tam, pokřikovali na sebe, hledali lodě, vykládali náklady nebo nakupovali čerstvé ryby. Kromě tří překrásných orientálních hedvábných šátků si koupila ještě krabičku čokoládových bonbonů, ozdobný hřebínek do vlasů vykládaný perletí, malé příruční zrcátko a červenou hedvábnou stužku, která měla stejnou barvu jako její oblíbené šarlatové šaty. Jakmile ji uviděla na pultu, vzpomněla si na muže, který ji její šaty tak pohanil.

Na majora Daniela Rosse.

Ještě teď na něj měla vztek. Červenou stužku si koupila vlastně tak trochu jemu navzdory. Jakmile se vrátí do hotelu, vetkne si ji do vlasů. Není vůbec pravda, že se červená barva k jejím vlasům nehodí. A i kdyby ano, jí se tahle barva prostě líbí a nevidí jediný důvod, proč by se jí měla vzdávat.

Když se s Marií odpoledne vrátily do hotelu, nechala si Katherine přinést lehký oběd, najedla se a vzala si knihu, že si bude číst. Nedokázala se však na písmenka soustředit. Převracela jednu stránku za druhou, ale její myšlenky byly na míle vzdálené milostnému příběhu, který se na stránkách odehrával. Kroužily kolem jejího dětství, jejích rodičů, dospívání, prazvláštního setkání s Gilesem Osbornem a úkolu, který ji čeká.

Kdyby alespoň věděla, co přesně má dělat! Trčela v Paříži, ale žádné další pokyny se k ní zatím nedostaly. Je tohle také součástí Osborneova plánu? uvažovala. Myslí si, že takhle bude její pobyt v cizím městě vypadat nenápadně a neškodně?

Nejspíš ano, odpověděla si Katherine vzápětí. Jinak by ji tu tak dlouho nenechával. Kromě toho – Giles Osborne působil jako člověk, který ví, co dělá, a má promyšlený každičkový detail.

Pokud se s ním ovšem něco nestalo, vzpomněla si Katherine, jak ji před několika dny Arthur Ashcroft přemlouval k návratu do Anglie, protože Napoleon utekl z Elby. Jestli by někde mohl nastat problém, pak jedině tady. I tak si ale byla jistá, že by ji sir Osborne nevystavil většímu nebezpečí, než na jaké sama přistoupila.

Otázkou bylo, jestli se mu nevystavila sama, když trvala na tom, že zůstane v Paříži. Přesto však nehodlala ustoupit a stáhnout se do ústraní. Jednou se rozhodla, že pomůže dopadnout muže, který zapříčinil smrt tolika lidí, a také to hodlala udělat. Připadala by si sama jako zrádce, kdyby utekla.

Na zlomek vteřiny jí tělem projelo jakési mrazivé chvění, jakoby předtucha něčeho hrozného a děsivého, co ji v nejbližších dnech čeká a co už v této chvíli nemůže nijak ovlivnit. Měla strach, lhala by, kdyby tvrdila, že se nebojí, ale také ji na celém plánu něco přitahovalo. Snad to neznámo, které měla před sebou. Katherine vždycky chtěla mít věci pod kontrolou, ale tentokrát netušila, kam bude směřovat její další krok. Za provázky tahal někdo jiný a ona musela poslouchat...

Ne, tyhle úvahy nejsou k ničemu, blesklo jí hlavou. Musí co nejvíc odpočívat, dokud to jde. Sklopila hlavu a pokusila se znovu pustit do čtení, když do pokoje vpadla Marie. Tváře jí hořely ruměncem, který muselo způsobit nějaké velké pohnutí mysli.

„Slečno!“ vyhrkla Marie udýchaně.

„Co se děje, Marie?“ zpozorněla Katherine.

„Slečno, už je to tady!“

„Marie, prosím tě, vydýchej se a pověz mi, co se stalo,“ pokoušela se Katherine uklidnit svou dočasnou komornou. „Co je tady?“

„Máte návštěvu, slečno,“ ztišila Marie hlas a pozorně se rozhlédla kolem sebe. „Přijela z Anglie.“

V Katherine se zastavil dech. Marie měla pravdu. Bylo to tady. Návštěva z Anglie mohla znamenat pouze jedinou věc – další pokyny.

„D... dobře, Marie,“ vykoktala, vstala a uhladila si šaty. „Ať jde dál.“

O malou chvíli později si musela znovu sednout, protože jinak by snad omdlela. Návštěva z Anglie nebyl nikdo jiný než muž, který ji urazil a na kterého měla tak špatné vzpomínky.

Daniel Ross!

OSMÁ KAPITOLA

„To je ale milé překvapení, slečno O'Malleyo— vá,“ poznamenal Daniel se svým obvyklým lehce ironickým úsměvem, nonšalantně zamířil přímo ke Katherine, vzal ji za ruku, kterou mu zapomněla nastavit, a políbil ji na konečky prstů.

Katherine na něj zírala jako ve snách. Seděla strnule na židli a nedokázala se vůbec hnout. Když pustil její prsty, ruka jí bezvládně sklesla dolů.

„Ztratila jste řeč?“ zeptal se, jako kdyby mu její překvapení dělalo radost.

Katherine neodpovídala. Dál si ho měřila nevěřicným pohledem a v duchu uvažovala, co má tohle všechno znamenat. Co tady dělá právě *on*?

„Smím?“ ukázal Daniel na židli naproti. Na odpověď nečekal. Posadil se a pobaveně se na Katherine zadíval. „Kam se poděla vaše prudká povaha a váš temperament, slečno O'Malleyová?“

„C... co prosím?“ zmohla se Katherine konečně alespoň na dvě slova.

„Ptám se, kam se poděl váš temperament,“ opakoval Daniel. „Čekal jsem, že se na mě hned vrhnete, zavalíte mě množstvím jedovatých slůvek, jak je vaším zvykem, ale vy tu sedíte jako hromádka neštěstí.“

To Katherine popudilo. Do tváře se jí vlila temně rudá barva, oči jí zaplály zlostným leskem a slova se z ní začala řinout.

„Co si to dovoluujete, majore?“ vyštěkla rozezleně. „S kým si vůbec myslíte, že mluvíte? Co to tady vykládáte o mých zvycích? Co vy, právě vy, můžete vědět o mých zvycích? Nepoužívám jedovatá slůvka a nesedím tu jako žádná hromádka neštěstí, rozumíte? Už mám těch vašich nehorázností právě tak akorát.“

„No konečně,“ ušklíbl se Daniel a dál ji pobaveně pozoroval. Na rozdíl od Katherine na sobě nedával znát žádné pohnutí. Mluvil lakonicky a klidně, jako kdyby se ho její slova nemohla dotknout.

Katherine zaťala ruce v pěst. „Jste ještě horší, než jsem si o vás myslela, a že jsem o vás nikdy neměla žádné valné mínění,“ procedila mezi zuby. „Tetička Lavinia se vás sice zastávala, ale to jenom proto, že jste ji ovlivnil těma svýma černýma očima.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíte, slečno O'Malleyová,“ pokrčil Daniel rameny.

„Ne,“ ohrnula Katherine rty. „Jak byste také mohl, majore? Vy se přece neohlížíte. Zanecháváte za sebou jen krev a slzy, ale protože je nechcete vidět, jdete pořád dopředu. Přes mrtvoly.“

„Zvláštní úvaha. Víte snad něco, co mně zůstává skryto?“ zeptal se nevzrušeně. Samozřejmě tušil, že Katherine má ke své zášti nějaký důvod, ale jelikož ještě nezjistil jaký, nemínil se nechat jejími poznámkami vyvést z rovnováhy. Byl si jistý, že jednou neudrží jazyk za zuby a vyklopí, s čím má tak velký problém.

Katherine našpulila ústa, ale neodpověděla.

„Dobře, tak jinak. Proč se mě vaše teta Lavinia Wentworthová zastávala?“

„O tom se s vámi nehodlám bavit.“

„Ne? A proč o tom tedy začínáte? Nezdá se vám, že si poněkud odporujete? Ale to je vaším zvykem, jak už jsem si stačil všimnout,“ pokračoval Daniel, aniž by čekal na její reakci. „Vy si odporujete i v jiných věcech.“

„Co to vykládáte?“ vybuchla Katherine.

Daniel ukázal na šarlatově červenou stužku v jejích zrzavých vlasech, „yaše oblíbená barva, že?“ zatvářil se posměšně. „Škoda že na sobě nemáte ty šaty, výsledek by byl dokonalý. Mám na mysli dokonalý vrchol nevkusy, aby nedošlo k mýlce,“ dodal.

Katherine měla pocit, že každou chvíli praskne vzteky. Všechno se v ní bouřilo a ona nedokázala držet svůj temperament na uzdě. V tomto okamžiku se v ní snad víc než kdy jindy v minulosti projevovala její divoká povaha, kterou zdělila po irských předcích.

„Viděli jsme se pouze dvakrát, v zájezdním hostinci a pak na večírku mé sestřenice Caroline, a vy nemáte žádné právo se mnou mluvit tímto vrcholně urážlivým tónem. Jestli je zde někdo z nás nevkusný, pak jste to vy, majore Rossi. Vy rozhodně nejste džentlmen.“

„A vy zase nejste dáma.“

„C... co...?“

Katherine byla tak rozhorlená, že vůbec nemohla mluvit. Srdce jí bušilo, hrud' sešňěrovaná v korzetu se jí prudce zvedala a zase klesala a slova se jí zadržávala v hrdle. Měla sto chutí popadnout ze stolu porcelánovou vázu a mrštit jí po něm.

„Řekl jsem, že vy zase nejste dáma,“ opakoval I) aniel. „Kdybyste byla, chovala byste se docela jinak. Máte pravdu, viděli jsme se pouze dvakrát v /ivotě. Jednou jsem vás zachránil před rozbitým nosem a vyvrtnutým kotníkem a podruhé jsem vás náhodou potkal na zasnubním večírku vaší sestřenice. Troufám si tvrdit, že ani jedno vás neopravňuje k tomu, abyste se chovala jako učiněná dračice.“

„Já že se chovám jako dračice?“ vykřikla Kat-lierine.

„Přímo jako devítihlavá saň.“

Katherine pohodila hlavou. „Možná k tomu mám dobrý důvod, majore.“

„Možná. V tom případě byste mi ho měla povědět, abych věděl, co tak strašného jsem provedl.“

„Co když se mi nechce?“

„Pak bude naše spolupráce asi váznout.“

„Naše spolupráce?“ vytřeštila Katherine zelenomodré oči.
„Jaká naše...“

Zarazila se. Dobrý bože, jak mohla zapomenout na důvod, proč je v Paříži? Když vpadla do pokoje Marie a oznámila jí, že za ní přišla návštěva a že už je to tady, byla připravená na cokoli. Byla ochotna sebrat se a okamžitě odjet jinam, pustit se do špionážní práce, trmácet se po nocích v nepohodlném kočáře, spát v těch nejhorších zájezdních hostincích se špatnou pověstí, vystavovat svou maličkost nebezpečí a nepohodlí... Byla vážně připravená na cokoli.

Kromě jediné věci.

Spolupráce s Danielem Rossem.

Jakmile vstoupil do dveří a ona se podívala do jeho černých uhrančivých očí, na svůj úkol okamžitě zapomněla. Musela bojovat s jeho podmanivostí i sarkasmem a nějak jí nedošlo, že on je tím, kdo má další pokyny od Gilese Osbornea a s kým bude zřejmě do jisté míry nucena spolupracovat. Daniel jí však účel své návštěvy rychle připomněl.

A ona teď nevěděla, co má dělat.

Odmítnout ho nemohla. Co by uvedla jako důvod? Že kdysi sváděl její přítelkyni z dětství a zlomil jí srdce? Vždyť ani nevěděla, co se tehdy skutečně stalo. Nebo že jí pohaněl červené šaty a stužku ve vlasech? To by jako důvod neobstálo.

Navíc jí Daniel pohaněl šaty a vkus až poté, co se k němu chovala jako ke zločinci. To ona si začala. Jí Daniel Ross nic neudělal. Možná sváděl Helen, ale Katherine neprovedl nikdy nic, za co by si zasloužil z její strany takové chování.

„Naše spolupráce,“ opakoval Daniel. „Proč myslíte, že jsem tady, slečno O'Malleyová? Domníváte se snad, že jsem přijel do Paříže jenom tak pro vlastní potěšení? Nebo že jsem vás tolik toužil znovu vidět? Popravdě řečeno, v této chvíli bych byl nejšťastnějším člověkem na světě, kdybych mohl doma popíjet

odpolední čaj. Tato akce mi nedělá žádnou radost, tím si buďte jistá.“

Katherine zvedla bradu. „Vy se tváříte, jako kdybych ji snad naplánovala já, majore.“

„Nic takového nedělám,“ protestoval Daniel. „Jenom jsem vám chtěl připomenout, že ani vy tu nejste pro potěšení. V té euforii jste na to možná zapomněla.“

„V jaké euforii?“ nechápala Katherine.

„Když jste mě znovu uviděla,“ popíchl ji Daniel a čekal, co to s ní udělá. Katherine se však tentokrát ovládnout dokázala.

„Ovšemže, majore Rossi,“ změřila si ho opovrhlivým pohledem, „když jsem vás uviděla, pocítila jsem obrovské štěstí. Ještě že jste mě vrátil zpátky na zem a ukázal mi, jak se věci skutečně mají. Děkuji vám, nikdy vám nebudu moct být dostatečně vděčná.“

„Obvykle ženy vašeho typu nemůžu vystát, ale s vámi je docela zábava,“ zasmál se Daniel. „Když mi Giles Osborne oznámil, co mě čeká a s kým budu pracovat, chtěl jsem odmítnout, ale teď jsem docela rád, že jsem na jedné lodi právě s vámi. My dva si ještě užijeme, jen počkejte. Rozhodně se nebudeme nudit.“

Samozřejmě nebyla pravda, že chtěl Daniel odmítnout spolupráci kvůli Katherine. Katherine byla naopak jedním z důvodů, proč ji nakonec přijal. Jednak ho zajímalo, co proti němu má, a zároveň si nepřál, aby dopadla jako nebohá Justine. Proto se rozhodl, že se ji pokusí chránit, co bude v jeho silách.

A byl tu ještě jeden důvod.

Ta zrzka s bujným poprsím a ostrým jazykem ho něčím přitahovala. Do něhy a bezbrannosti Julie měla daleko, ale její divokost ho svým způsobem poutala. Ne, zavrtěl v duchu hlavou, když se díval, jak přemýšlí, čím mu vrátit jeho kousavou

poznámku. S touto ženou se opravdu nudit nebude. Právě naopak. Těšil se na každé její slovo, které mu vmete do tváře.

Katherine ho nezklamala. „Tak vy ženy mého typu nemůžete vystát?“ papouškovala po něm.

Daniel nadzvedl obočí na znamení, že je mu líto, ale že si skutečně nemůže pomoci.

„To znamená co?“

„Vy nevíte, co znamená, když někdo někoho nemůže vystát?“ špičkoval ji Daniel.

„Vím to zcela přesně, majore Rossi,“ pronesla Katherine významně. „Jedna taková osoba se momentálně nachází docela blízko. Spíš mě zajímá, koho vystát můžete.“

„Ženy, které se chovají za všech okolností jako dámy, ale o tom jsme před chvílí mluvili,“ nenechal se Daniel vyvést ze svého klidu.

„Když mě nemůžete vystát, měl jste zůstat v Anglii.“

„Kdo by se o vás postaral?“

„Nepotřebuju, aby se o mě někdo staral!“

„V tom se ale velmi mýlíte, slečno O'Malleyová,“ zvažněl Daniel.

Katherine vycítila okamžitě příležitost, jak se pro změnu do toho náfučky zase pustit. „Chcete si tady hrát na hrdinu, majore?“ ušklíbala se.

„Katherine –“

„Myslíte si, že jste nejlepší ochránce žen?“ nenechala ho domluvit.

„Vlastně ano,“ přikývl Daniel.

U horoucích pekel, zasténala Katherine v duchu. Copak je na něj opravdu krátká?

„Giles Osborne je o tom alespoň přesvědčený a prosil mě, abych jel do Paříže právě já,“ vychutnával si Daniel další triumf. „Nakonec jsem souhlasil.“

„Kdybych věděla, že mě budete chránit vy, odmítla bych!“ vybuchla Katherine. „Nikdy bych na tenhle zpropadený úkol nepřistoupila.“

„Ale, ale,“ tvářil se Daniel, jako kdyby netušil, že tuto informaci Giles Katherine nesdělil. „Vy jste snad čekala někoho jiného?“

„Ne, nečekala jsem nikoho, protože jsem dostala jedinou instrukci,“ zavrčela Katherine. „Jeďte do Paříže a tam čekejte na další pokyny.“

Kdybych ale měla jenom nepatrné podezření, že nuly pokyny přivezete vy, majore, nebo že mě budete rovnou chránit, poradila bych siru Osborneovi, ať si najde jinou oběť.“

„Giles si vás nevybral náhodou.“

„Prosím?“

„Potřeboval někoho schopného, kdo je osobně zainteresovaný. A to vy jste.“

„Jak to myslíte?“

„Zapomněla jste na svého otce?“

Katherine zalapala po dechu. „Vy o něm víte?“ vydechla nevěřícně. „Víte, co se stalo?“

„Já tady mám důležitý úkol, slečno O'Malleyo– vá. Musím znát podrobnosti.“

„Asi ano,“ hlesla. „Asi máte pravdu.“ Poznámka týkající se jejího otce ji vyvedla z rovnováhy. Jako kdyby se najednou cítila s Danielem spřízněná.

„Jsem rád, že jste konečně s něčím souhlasila.“

„V čem má spočívat ta vaše ochrana?“ zeptala se tiše. „Budete se držet poblíž mě?“

„Ano, to jste vystihla úplně přesně,“ zazubil se Daniel. „Budu se držet poblíž vás. Budu tak blízko, jak to jenom půjde. Vlastně... budu úplně nejbliž.“

„Co si pod tím mám představit?“ nechápala. „Mám se začít bát?“

„Záleží na tom, jaké věci vám nahánějí strach,“ poznamenal záhadně.

„Nemohl byste být trochu konkrétnější? Už mám dost té hry na kočku a na myš.“

„Dobře. Předpokládám, že vám Osborne vyprávěl o sestře Justine, která se jmenuje Louise.“

Katherine kývla.

„A že si budete na Louise nějakou dobu hrát.“

„Ano.“

„No a já si budu hrát také. Než akce skončí, budeme předstírat, že jsme manželé.“

Katherine se na něj dlouhou dobu mlčky dívala a pak se pobaveně rozesmála. „Bod pro vás, majore Rossi. Vypadá to, že s vámi bude také zábava. Mám ráda muže, kteří mají smysl pro humor, i když ve skutečnosti i já dávám přednost jiným typům.“

„Vážně?“ opáčil Daniel.

Katherine se zdálo, že v tónu jeho hlasu zaslechla cosi zvláštního, ale nevěnovala tomu pozornost.

„Jsem rád, že jste mě konečně dokázala ocenit,“ pronesl Daniel uznale.

Až moc uznale, blesklo jí hlavou, ale pořád se jeho tónem nijak neznepokojovala. Dokonce se

cítila trochu potěšena, protože byla přesvědčená, že ho konečně dostala. Major Daniel Ross je v úzkých!

„Vtip já dokážu ocenit vždycky,“ chytla se Katherine na vějičku. „Na rozdíl od hulvátství.“

„A od nevkusu.“

„Podle toho, jaký máte na mysli. Co se týká červené barvy, tu mám ráda.“

„A co takhle upřímnost?“

„Co je s ní?“

„Dokážete ocenit upřímnost?“

„Samozřejmě!“ vyhrkla Katherine, aniž by si uvědomila, že je to ona, kdo se zase chytil do pasti.

„Máte-li ráda upřímnost, proč vás pak tolik rozzlobila moje poznámka, že se vaše šaty a vlasy navzájem barevně nesnášejí?“ zajímal se Daniel.

„Protože byla nezdvořilá!“ odsekla Katherine.

„Ach tak, upřímnost ano, ale pouze tehdy, pokud je zdvořilá?“

„Překrucujete má slova,“ zamračila se Katherine.

„Vůbec ne, vy si jenom nerozumíte. Jednou leknete to, podruhé ono, a kdo z toho má být moudrý? Ale kvůli barvám jsem o upřímnosti nemluvil.“

„Proč tedy?“

„Protože já jsem nevtipkoval, slečno O'Malleyová. Vlastně bych měl říkat paní, i když ne pani Rossová. Vy coby Francouzka nemůžete mít anglického manžela.“

„Co to tady povídáte? Co to má u všech svatých znamenat, majore?“

„Kdybyste hrála Justine, ještě by to mohlo prolit, ale v případě Louise, která nevystrčila paty z Francie a celé měsíce se schovává, by anglický manžel působil dosti nevěrohodně,“ pokračoval Daniel. „Takže budeme pan a paní Rosierovi. Daniel a Louise Rosierovi,“ opakoval, jako kdyby mu ta slova působila nějaké zvláštní potěšení.

„To je vtip, že? Jestli si ze mě zase utahujete, majore, nedaruju vám to.“

„Škoda že si z vás neutahuju,“ protáhl Daniel obličej. „Moc rád bych zjistil, jak mi to nedarujete.“

Katherine zavrtěla hlavou. „To ne, já vám nevěřím. Giles by mi řekl –“

„Giles by vám neřekl vůbec nic, co by mohlo ohrozit akci,“ přerušil ji Daniel. „Nezapomínejte, ze jste nováček. Nemá s vámi zkušenosti a musí být opatrný.“

„Hlavně že vy nováček nejste.“

„Ne, já nejsem. Já s Gilesem Osbornem pracu– ju už celá léta. Byl jsem i v akci, při které zemřela Justine Baronová.“

Katherine zavřela pevně oči. Tohle byl sen. Zlý sen. Ten nejhorší sen, jaký se jí mohl zdát.

Až na to, že se jí nezdál.

Daniel Ross byl skutečný.

Vlastně... Rosier.

Daniel Rosier.

Katherine se štípla do ruky, aby se ujistila, že se jí to nezdá. Že nespí. Že ty hlouposti, které jí Daniel Ross vykládá, jsou pravdivé.

Dobrý bože! zasténala v duchu. Dobrý bože, stůj při mně. On nemůže být můj manžel ani naoko!

„Není vám nic, slečno O'Malleyová?“ zeptal se Daniel. Tentokrát se netvářil posměšně ani sarkasticky, ale starostlivě.

Katherine zavrtěla hlavou.

„Jste bledá a třesete se. Zavolám Marii a poprosím ji, aby přinesla trochu portského.“

Nečekal na odpověď a za chvíli před nimi na stolku stála karafa s vínem, dvě skleničky a lahvička s čichací solí, kdyby se o Katherine pokoušely mdloby.

„Napijte se,“ podal jí Daniel sklenku. „Pořádně, tohle srkání je k ničemu.“

„Jste muž činu,“ hlesla. „Čichací sůl, to by každého nenapadlo.“

„Neříkal jsem, že patřím k Gilesovým nejlepším špiónům?“ usmál se Daniel.

„Nějak si nemůžu vzpomenout,“ zamumlala Katherine ve snaze udržet si vtip, co to půjde.

„V tom případě se seznámte s nejlepším anglickým špiónem. Daniel Ross Rosier k vašim službám.“

Katherine byla z toho všeho v takovém šoku, že se na něj zapomněla zlobit. Zaklonila hlavu a hlasitě, skoro až hystericky, se začala smát.

„Je vám lépe?“

„A... ano,“ zalykala se. „Katherine O'Malleyova, vlastně Louise Rosierová k těm vašim. To je... ne, není, to není možné,“ opravila se. „Kam jsem se to dostala? Přijela jsem na docela nevinný zá- nubní večírek a ocitla jsem se v Paříži coby pomyslná francouzská manželka pomyslného francouzského manžela.“

„Katherine, opravdu vám nic není?“

„To bude dobré. Jen si na tu myšlenku musím /vyknout a půjde to. S Marií jsme se také naučily vycházet, proč bych se neměla naučit vycházet s vámi? Až bude po všem, půjdeme si zase po svých.“

„Jste si jistá, že to zvládnete?“

„Být vaší manželkou?“

„Ano.“

„Budu muset. Copak máme na vybranou?“

„Ne,“ potřásl Daniel hlavou. „Teď už bohužel nemáme. Na změny je pozdě.“

„Co přesně si pod tím mám představit?“ napila se Katherine znovu portského. „Mám se začít bát? Nebo mě tím svým vážným tónem jenom strašíte?“

„Asi bychom si měli nalít čistého vína,“ povzdychl si Daniel. „Přestože s vámi mnohem raději žertuju, teď budeme chvíli vážní, souhlasíte?“

„Už bylo načase.“

„Dobře. Touto chvílí počínaje se k sobě budeme chovat jako manželé, a to se vším všudy. Tedy skoro se vším,“ dodal rychle, když viděl, že se jí v očích znovu objevil vyděšený výraz. „Budeme k sobě na veřejnosti důvěrní a já vás budu oslovovat Louise. Musíme se k sobě chovat jako dvě hrdličky.“

„Byla bych radši, kdybyste mi v soukromí říkal mým vlastním jménem. Nebylo by dobré, kdybychom našim rolím propadli až do takové hloubky.“

„Dobře, v soukromí vám budu říkat vašim pravým jménem. Co se týká důvěrných projevů, snažte se. Já nejsem jediný špión na světě. Naši nepřátelé mohou být v tuto dobu už velmi blízko. Stačí jediná chybička, a mají nás v hrsti. Nechci to opakovat pořád dokola, ale jde nám o život. Hlavně vám, Katherine, a já bych nerad, abyste o něj přišla.“

Měl v hlase něhu, nebo se jí zase pouze něco zdálo?

„Rozumíte?“ naléhal Daniel. „Musím si být jistý, že si uvědomujete rizika a že se nebudete do ničeho pouštět bezhlavě.“

„Ano, rozumím,“ špitla.

„Výborně. Pak je tu ještě další věc. Nebude se vám líbit, ale jinak to nejde. Manželé obvykle mívají společné apartmány.“

„Chcete... chcete se mnou bydlet v jednom apartmánu?“ vyjekla Katherine.

„Nejde o to, jestli chci,“ vyhnul se Daniel přímé odpovědi, „ale prostě musím.“

„Proč?“

„Protože jsme teď manželé.“

„No co,“ pokusila se Katherine o bezstarostný tón. „Hotelové apartmány jsou tak velké, že se v nich nemusíme vůbec potkat. A jelikož Marie pracuje s námi, nebude vynášet žádné soukromé informace.“

„My ale nezůstaneme tady,“ zavrtěl Daniel hlavou. „Už jen pár nocí a pak se vydáme zpátky do Anglie. Cestou nás čekají samé zájezdní hostince,

kde si velké apartmány nemohou dovolit. V nich budeme mít pokoj jediný. Nechci vás strašit, ale měla byste znát celou pravdu.“

„To ale –“

„Než něco řeknete, uvědomte si, že jste se jednou dala do služeb Gilese Osbornea a že se z vás stala špiónka,“ upozornil ji Daniel.

„Ano, já vím,“ musela uznat Katherine. „Sir Osborne mě upozorňoval, že musím počítat s nepohodlím, a trávit noci ve vaší společnosti takovým nepohodlím bezesporu je.“

„Záleží na tom, jak se na to díváte,“ podotkl Daniel s šibalsky přimhouřenýma očima.

„Spoléhám na vaši počestnost a slušné vychování,“ zdůraznila Katherine.

„Neříkala jste, že nejsem džentlmen?“

„Určitě jsem přeháněla. Jsem si jistá, že v každém je někdy kousek džentlmena.“

„To se teprve uvidí,“ poznamenal Daniel dvojsmyslně. „Jsou chvíle, kdy nemám džentlmeny rád.“

„Raději mi povězte, proč musíme hrát tuhle frašku? Proč předstíráme, že jsme manželé?“

„Protože v bezpečí budete pouze tehdy, když se od vás nehnu ani na krok,“ vysvětloval Daniel. „Musím s vámi být ve dne v noci. Nemyslete si, drahá Katherine, oni vědí, jak se člověku dostat pod kůži.“

„Stejně jako vy a Giles Osborne?“

„Ano, stejně jako my.“

„V čem jste potom lepší?“

„My nechceme nikoho zabít. Chceme zrádce dostat před soud. A nemáme na svědomí nevinné lidské životy.“

Katherine si vzpomněla na otce a přes tvář jí přelétl stín. Daniel má pravdu, uvědomila si. Jednou se rozhodla, že se stane špiónkou, a tak teď nesmí uhnout jenom proto, že bude muset trávit dny a noci právě s ním. Však ona už se mu dokáže ubránit, kdyby se o něco pokoušel. Katherine si však byla jistá, že by za ní Giles Osborne neposlal člověka, kterého by se musela bát.

„Dobře,“ povzdychla si. „Udělám, co bude v mých silách. Ještě jste mi ale neřekl, co nás dva čeká v nejbližších dnech.“

„Dva nebo tři dny se zdržíme v Paříži a pak se vydáme do Anglie. Pocestujeme jako pár, který sice chce někam dojet, ale nijak výrazně nespěchá. Nebudeme se chovat nijak nápadně, ale rozhodně se nebudeme skrývat. Bude dobré, když si nás všimnou, protože náš člověk určitě bude zjišťovat, jestli Louise Baronová opravdu cestuje do Anglie.“

„On to ví?“ podivila se Katherine.

„Jistěže. Giles Osborne sám pustil do oběhu historku, že Louise, sestra nebohé Justine, jede do Anglie, aby si vyzvedla u notáře jisté důležité dokumenty, které u něj uschovala Justine. Samozřejmě jí v tom bude chtít zabránit všemi možnými prostředky. Udělá cokoli, jen aby se Louise Baronová do Anglie k notáři nedostala.“

„Takže po nás půjde,“ spíš konstatovala, než se ptala Katherine.

„O tom vůbec nepochybujte. Podle mých propočtů by neměl být tak rychlý a měli bychom mít náskok, ale u lidí, jako je on, není nic jisté. Bude mít tady ve Francii spousty špehů, kteří pro něj pracují. A jestliže já nejsem džentlmen, oni jsou horší než ti nejsprostší hrdlořezové. Neokouzlíte je svými očima ani záplavou rusých vlasů. Vůči vašim půvabům budou zcela imunní. Katherine, musíte mi slíbit, že budete opatrná.“

„Copak jsem vám to už neslíbila?“

„Ne.“

„Dobře, slibuji, že budu opatrná. Stačí?“ Daniel zavrtěl hlavou. „Ještě ne, má drahá ženo. Pořád jste mi neprozradila, co mezi námi dvěma stojí. Musím vědět, co proti mně máte.“

DEVATA KAPITOLA

„Helen,“ vyslovila Katherine jméno, které je spojovalo s minulostí.

Už neseděli v salonku jejího hotelového apartmá, ale v hotelové restauraci, kde si dopřávali bohatou večeří. Příjezd manžela Louise Rosierové bylo nutné pořádně oslavit, aby nikomu jeho přítomnost neunikla. Až se nepřátelé přijdou zeptat, jestli zde nebyla ubytována jistá Francouzka se svým mužem, celému personálu musí být jasné, o koho že to vlastně jde.

„Helen?“ pátral Daniel v paměti, ale nic si pod tím jménem nedokázal vybavit.

Katherine se ušklíbla. „To je přesně ono. Ani jsem nečekala, že si vzpomenete.“

„Když budete mluvit tiše, říkejte si, co chcete,“ upozornil ji Daniel. „Za všech okolností se však nezapomeňte usmívat. My dva jsme šťastný pár, nedávno jsme se vzali a problémy k nám ještě nestačily dojít. Jsme do sebe bláznivě zamilovaní.“

„To je tedy paradox,“ pronesla Katherine znechuceně, ale zářivě se u toho na Daniela usmívala. „Nevím, jak dlouho tohle vydržím.“

„Doufám, že co nejdéle. Pozor, jde k nám obsluha, chovejte se přirozeně.“

„Copak se nechovám?“

Daniel nestačil odpovědět. Místo toho vzal Katherine za ruku a políbil ji na zápěstí. Katherine se zachvěla. Polibek na zápěstí měl v sobě tolik intimity a důvěrnosti, že se jí tělem rozlil zvláštní, palčivý žár.

„Má nejdražší Louise,“ políbil ji znovu Daniel. „Ještě si dáte šampaňské?“

„Velmi ráda, drahý. Mohl byste mi podat kaviár?“

„Měl bych tady pro vás jednu vynikající specialitu,“ poznamenal diskrétně číšník.

„Na vynikající speciality si s mou chotí potrpíme,“ přikývl Daniel.

„Smím vám nabídnout pečené šneky a lanýže v hořčičném nálevu?“

Daniel nečekal, až Katherine typicky francouzské lahůdky odmítne, což by v případě francouzského páru vypadalo podezřele, a odpověděl sám: „Má žena miluje pečené šneky. Nebo byste raději lanýže, Louise?“ obrátil se galantně na Katherine.

„Co takhle okusit obojí?“ pochopila Katherine, co tím Daniel sleduje.

„Přineste obojí.“

Číšník se uklonil a vzdálil se.

„Šneky?“ zasténala neslyšně Katherine a tvářila se při tom, jako kdyby chtěla Daniela samou láskou sníst. „Lanýže v hořčičném nálevu?“

„Copak jste je tady ještě neokusila?“ prohlížel si Daniel zamilovaně Katherine.

„Až doposud jsem se šnekům, lanýžům, žabím stehýnkům a paštikám ze všeho možného úspěšně vyhýbala,“ vysvětlovala Katherine.

„Jak se vám to povedlo? Nebo se snad mám začít strachovat, že jste nás prozradila dřív, než jsem dorazil?“

„No...“ musela připustit Katherine, „dost možná bych nás i prozradila, protože sama v hotelové restauraci bych asi nedokázala šneka pozřít, ale coby opuštěná manželka jsem obědvala a večeřela pokaždé ve svém apartmá. Sem jsem chodila pouze na snídaně a k těm se šneci naštěstí nepodávají. Marie mi samozřejmě nosila nejroztodivnější věci, které v kuchyni

připravili, ale vždycky se postarala o to, abych nemusela jíst, o co nestojím.“

„Vy jste ale nevěděla, že jste opuštěná manželka,“ připomněl jí Daniel.

Katherine na zlomek vteřiny vykulila vyděšeně oči, ale hned se zase vpravila do své role zamilované ženy. „Dobrý bože, víte vůbec, co mi tu povídáte?“

„Jenom upozorňuju na fakta.“

„Ano, ale možná jste si neuvědomil jednu důležitou věc. Vždyť já jsem nás mohla prozradit mnohem spíš kvůli své nevědomosti než kvůli nedůvěře k francouzské kuchyni! Do vašeho příjezdu jsem netušila, co mě čeká. Co kdyby se mě někdo zeptal, jestli jsem vdaná? A co kdybych já odpověděla, že nejsem?“

„Vždycky byste mohla tvrdit, že jste lhala,“ zablýskl Daniel očima.

„Proč bych to asi dělala?“

„Protože pravda by vám kupříkladu znemožnila malý flirt. Vdané ženy nemívají zdaleka tolik nápadníků jako svobodné dámy.“

„To je snad nějaká vada?“ Katherine měla co dělat, aby si udržela svůj sladký úsměv. Ve skutečnosti by Daniela Rosse nejraději sevřela pod krkem.

„Záleží na tom, koho si vzala za svého chotě,“ pokrčil Daniel rameny.

„Co to povídáte?“ zasyčela Katherine.

„Už zase se bráníte upřímnosti?“ nadhodil. „Copak to tak není? Žena nešťastně provdaná může své manželství považovat za velkou překážku.“

„Kde se ve vás bere tolik cynismu, majore?“

„Byl bych raději, kdybyste mi říkala můj drahý Alespoň na veřejnosti.“

„Vždyť tu skoro nikdo není,“ namítla Katherine.

„Ovšem obsluha vůbec nemusí být obsluha.“

„Zdá se, že myslíte na všechno. Ale neodpověděl jste mi na otázku. Můj drahý.“

„Na co že jste se to ptala, má sladká vílo?“

Daniel ji stále držel za ruku a teď ji navíc znovu políbil na zápěstí. Katherine se zachvěla.

„Je vám zima?“

„Ptala jsem se, kde se ve vás bere tolik cynismu,“ vzpamatovala se.

„Zkušenosti,“ odvětil Daniel s jistou nostalgií v hlase. „Svět není dokonalý, Ka... Louise,“ opravil se. Přesně včas, protože v dalším okamžiku před ně číšník položil talíře se šneky, la- nýži a ovocem.

„Zdá se, že zkušeností máte více než dost,“ nedokázala se Katherine ubránit ironií. „Znáte hodně nešťastně vdaných paniček?“

Narážela na Danielovy avantýry, o kterých se klevetilo, když jezdila do Dorsetu.

„Řekl bych, že jich pár znám,“ přisvědčil.

„O tom v nejmenším nepochybuju.“

„Vy snad ne, má drahá?“ nadzvedl obočí.

„Ne, já ne,“ zavrčela Katherine a nedůvěřivým pohledem si přeměřila záhadné pochutiny před sebou. Ze šnečích ulit koukaly kousky beztvaré hmoty a lanýže vypadaly neméně podivně. Alespoň pro ni.

„Podle vás jsou všechna manželství šťastná a spokojená?“ zeptal se Daniel a prohlížel si ji přitom zvláštním pohledem. Navenek se zdálo, že má v očích laskavost a něhu, ovšem to byla jenom hra pro přítomné. Katherine si všimla, že za jeho laskavostí je pohled ostrý jako nůž a tvrdý jako ocel.

„Podle mě jsou spokojená do té doby, než se najde někdo, kdo je rozdělí,“ odvětila Katherine.

„To mi musíte vysvětlit.“

„Kdyby neexistovali muži jako...“

Jako vy, dodala v duchu.

„...muži, kterým není nic svaté a manželství jiné ženy už vůbec ne, kdyby tito muži nesváděli manželky jiných a nepletli jim hlavy, pak by na světě bylo mnohem víc spokojených manželství.“

„Právě jste řekla, že žádná nespokojená neznáte,“ chytil ji na malé nesrovnalosti.

„O co vám jde?“ zasyčela Katherine, která jeho otázek i odpovědí začínala mít plné zuby. Už zase si s ní hrál jako kočka s myší, a to ona nesnášela. Nenáviděla ten pocit bezmoci, když ji zatlačil do kouta a ona se nedokázala pohnout z místa.

„Jde mi o to, že zavíráte oči před skutečností, Katherine. A vy to víte.“

„Jste snad vševědoucí?“ odsekla tiše.

„Jsem si stejně jako Giles Osborne jistý, že jste bystrá mladá dáma.“

„Neříkal jste, že nejsem dáma?“ skočila mu Katherine vítězoslavně do řeči celá šťastná, že ho konečně nachytala. Jak se vzápětí ukázalo, nos si natloukla zase ona.

„Katherine, Katherine,“ povzdychl si Daniel. „Že by vás Giles přecenil?“

„Prosím?“

„Ale nic, zapomeňte na to. Dejme tomu, že tedy nejste mladá dáma, ale bystrá mladá žena. Giles tvrdil, že máte na svůj věk a původ několik pozoruhodných vlastností. Prý jste do jisté míry imunní vůči předsudkům a dokážete nahlížet pod povrch věcí. Jestliže měl alespoň z malé části pravdu, sama nemůžete věřit tomu, co jste říkala.“

„Moji rodiče –“

„Vaši rodiče možná ano, ale vaši rodiče nejsou jediní na světě,“ přerušil ji.

„A co tetička Lavinia a strýc Henry?“

„To jsou pořád jenom dva páry.“

„Můj dědeček –“

„Katherine, já s vámi nesoutěžím. U vás v rodině měli možná všichni štěstí a já vám to přeju. Doufám, že ho jednou najdete i vy sama a budete tak pokračovat v dobře započaté tradici. Věřte mi však, že vaše rodina tvoří výjimku, pokud si ji ještě navíc neidealizujete.“

„Samozřejmě že ne!“ vyhrkla přidušeně Katherine. „Jak můžete takhle mluvit?“

„Protože já si žádné iluze už léta nedělám a dobře vím proč.“

Katherine zvedla bojovně bradičku. „A co když mám pravdu já?“

„Bylo by hezké, kdybyste měla pravdu vy, ale přece nemůžete být tak naivní, Katherine. A jestli se mýlím, pak jsem vás velmi přecenil. Tu hlavu dejte zase dolů,“ upozornil ji jemně. „Vypadáte hrůzostrašně.“

Poznámka, že ji přecenil, se jí dotkla mnohem víc než všechny předchozí, kterými ji počastoval. Cítila se hůř, než když jí vmetl do tváře, že o vkusu neví vůbec nic. To všechno byla nakonec schopna skousnout. Ale že ji přecenil? Že ji považuje za husičku, která se umí jenom chichotat! Že ji nebere jako rovnocennou partnerku ve hře na špióny! To ji bolelo.

Katherine se cítila, jako kdyby se ocitla v pasti. Přiznat chybu jí zabraňovala její hrdá irská povaha, ale slyšet, že ji major Ross přecenil, to snad bylo ještě mnohem horší. Jenomže co teď?

V dalším okamžiku si vzpomněla na manžele Andrewovy, kteří patřili k dědečkovým sousedům. Ti přece také vypadali jako

ideální pár! A Daniel by je mohl znát. Je o něco starší než Katherine, určitě si na ně bude pamatovat.

„Na co jste si vzpomněla?“ všiml si, jak se jí tváří mihl výraz úlevy.

„Na Elizabeth a Milese Andrewovy. Milovali se a s mojí rodinou nemají nic společného.“

„Myslíte Elizabeth a Milese Andrewovy z panství Strawberry Hill dvacet mil od Dorsetu?“

„Ano. Znáte je?“

„Ovšemže je znám,“ přitakal Daniel. „Už půl roku po svatbě si zařídili oddělené ložnice. On jezdil do veřejných domů do Londýna, protože paní Andrewová se před ním zamykala. Trápil se a svůj bol léčil nejen lehkými holkami, ale také alkoholem a hazardními hrami.“

Katherine vytřeštila oči. „Jak tohle všechno víte?“ zavrtěla nechápavě hlavou.

„Znal jsem jistou osobu, která moc ráda mluvila,“ odpověděl Daniel vyhyčbavě. „Ale i kdyby mlčela jako hrob, Elizabeth Andrewovou by prozradily její oči. Usmívala se, chodila zavěšená do svého manžela, ale oči měla studené a prázdné. Nikdy jsem tak prázdné oči neviděl.“

„Dobře,“ hlesla Katherine. „Možná máte pravdu. Musíte však uznat, že ne všichni muži se k vdaným ženám chovají jako džentlmeni a respektují jejich vztah.“

Danielovi se mírně zvlnily rty.

„Ano, uznávám, že některé muže láká zakázané ovoce. Ale koho ne?“ Daniel ukázal na talíř, který před notnou chvílí přinesl číšník. „Nakonec budete muset stejně ochutnat, Katherine. Nemáte kam utéct, věřte mi.“

Nebyla si jistá, jestli mluví pouze o šnecích, nebo naráží ještě na něco jiného, ale raději se v jeho slovech nebabrala. Co jí teď nahánělo hrůzu, byly šneci.

„Nemohl byste to udělat za mě?“

„Ne. A nedívejte se na ně s takovým odporem. Tohle je vynikající pochoutka.“

„Radši bych snědla kotel neslazené připálené mdlé ovesné kaše.“

„To raději neříkejte dvakrát. Jinak vám nechám ovesnou kaši objednat.“

„Byla bych vám vděčná, majore.“

„Katherine, nebojte se. Oni jsou vážně dobří. Myslím ty šneky,“ dodal s úsměvem. „Naučím vás, jak je dostat ven, ano? Dělejte to po mně a tvařte se, jako kdybyste to prováděla každý den.“

„Všichni poznají, že tyhle divné tvory mám v ruce poprvé v životě.“

„Záleží na tom, jak budete nonšalantní. Takže... do jedné ruky vezmete skořápku, do druhé vidličku, takhle ji jemně zaboříte do masa, otočíte, vytáhnete a dáte do úst. Hlavně u toho nezavírejte oči. Dívejte se na mě, ale nesmíte zavřít oči.“

Katherine dostala slizkou potvrku ven z ulity, vložila ji do úst, jazykem si rychle posunula hmotu co nejdále a bez jediného kousnutí ji spolkla.

„Jaké to je?“ zeptal se Daniel.

„Nemám tušení. Snažila jsem se, aby se to nedotklo špičky jazyka a abych to nemusela kousat.“

„Jak myslíte, připravujete se o to nejlepší. Nechutná to zdaleka tak gumově jako hovězí dršťky nebo jazyk. Tak další sousto.“

Katherine šneka vyloupla z ulity, posunula na kořen jazyka a rychle spolkla. Během té procedury se jí udělalo mírně špatně od žaludku. Naštěstí se jí nevolnost podařilo zahnat douškem vína.

„Hovězí skot ale na rozdíl od šneků vypadá k světu,“ namítla Katherine.

Daniel se zazubil.

„Kdybyste viděla jeho žaludek, ještě než ho rozsekají na kousky, nebo vnitřek jazyka, mluvila byste jinak. Jsem přesvědčen, že by se z vás stala horlivá sběračka šneků.“

„Anebo bych se vrátila k té ovesné kaši,“ ušklíbla se Katherine.

„Anebo...“

Lanýže jí připadaly o něco snesitelnější, i když ani u nich nezjistila jejich skutečnou chuť, protože je odmítla kousat. Nejlepší ze všeho bylo ovoce, přestože i v něm se našly plody, které Katherine neznala. Těch se ale zdaleka tolik nebála.

Zvláštní bylo, že se ve společnosti Daniela Rosse už necítila tolik svázaná. Choval se pořád ironicky, měřil si ji zkoumavými pohledy plnými výsměchu a sarkasmu, ale za to si tak trochu mohla ona sama. Nechala se příliš unést vztekem, který k němu cítila od jejich setkání na večírku, a úplně zapomněla, že sice je kousavá, břitký jazyk jí koneckonců vyčítali všichni její blízcí, ale zároveň že je docela příjemná společnice, s kterou je zábava. To jí říkali nejen blízcí, ale také kavalíři, kteří se jí na plesích dvořili.

Možná bychom se měli zase vrátit k Helen, pomyslela si Katherine v duchu. Daniel se sice tématu šikovně vyhnul, ale ona nedopustí, aby pověst Helen zůstala nevysvětlená. Když totiž Daniel tehdy odjel a nechal ubohou Helen na ocet i se zlomeným srdcem, začali ji všichni litovat. To pro ni bylo ještě daleko horší, než kdyby její aférku přešli bez povšimnutí. Kamkoli přijela, tam byl stín Daniela Rosse, který se na ni ze své výšky hrozivě díval a připomínal jí její neštěstí a bolest.

Ne, ne, ona ho nenechá, aby se vyhnul odpovědnosti, zavrtěla Katherine hlavou. Budou mluvit o Helen, ať major Ross chce, nebo nechce. Už už mu chtěla vmést do tváře, že má klíček a úhybných manévrů dost, ale pak se naštěstí zarazila.

Nehloupni, Katherine, okřikla se. Přestaň s tím osočováním a buď alespoň projednou spravedlivá. Copak on se debatě o Helen vyhnul? Vždyť se na ni sám ptal! Rozhovor se pak sice ubral jiným směrem, ale to vyplynulo přirozeně. Ať byl Daniel Ross jakýkoli, nikam neuhýbal. To jenom ona se nad ním snažila vyhrát za každou cenu, protože až doposud měl v ironických poznámkách navrch on.

„Copak, Katherine? Už jste se zase nechala unést myšlenkami?“

Ano, chtělo se jí odpovědět. Jak je možné, že ji vždycky dokáže tak odhadnout?

„Jen jsem si znovu vzpomněla na Helen,“ řekla nahlas. „Ptal jste se, co proti vám mám, a já jsem zmínila Helen. Vy jste tvrdil, že ji neznáte.“

„Netvrdil jsem, že ji neznám,“ opravil Katherine – ne Daniel klidně.

„Ne, ale nepotvrdil jste ani, že ji znáte.“

„Podívejte se, Katherine, za svůj život jsem potkal spousty žen a dívek. Pár z nich se zcela jistě jmenovalo Helen. Jak mám vědět, kterou myslíte?“

Z očí jí vyšlehly blesky. To je nehorázné! On přiznává, že za svůj život zlomil spousty srdcí a že mnoho z těch nešťastnic se jmenovalo Helen?

„Nepochybuji o tom, že jste za svůj život potkal spousty dívek a –“

„Ale to vy přece také,“ jemně jí skočil do řeči Daniel. „Oficiální večírky, plesy, večere, rodinné sešlosti, návštěvy...“ vypočítával. „Na každé tako vé události se sejde tolik lidí, že z nich jde člověk (ku hlava kolem a je neustále někomu představen. Majore Rossi, seznamte se, majore Rossi* toto je má drahá přítelkyně ta a ta, majore, pojd'te, musím vás s někým seznámit. Kolik lidí si vy pamatujete? Pouze ty pro vás nejdůležitější, s

kterými se ještě někdy setkáte nebo kteří mají něco společného s vaší rodinou. Nebo se pletu?“

Katherine se cítila zahanbena. „Ne, majore,“ pípla, „i mně byla představena obrovská spousta lidí, které bych ani nepoznala, kdybych je znovu potkala, natož abych si pamatovala všechna ta jména.“

„Takže už se nedivíte, že si nepamatuju tu vaši Helen?“ zazubil se.

„Moji?“ opáčila Katherine suše. „Neměla by to spíš být vaše Helen?“

Daniel zamrkal, čímž ji upozornil, že se k nim blíží obsluha s hlavním chodem, a pak se vrátil k tématu.

„To začíná vypadat zajímavě. Tak moje Helen? Že si na žádnou svoji Helen nevzpomínám. Jestliže ovšem nemyslíte tu maličkou blondýnku z přístavu v Doveru, která neměla kam jít, a tak jsem jí nabídl na jednu noc přístřeší. Předpokládám ale, že vy se s tak pochybnými živly nesetkáváte.“

Už zase, zase, zase si z ní utahoval! A zase jí to patřilo, i když s tou maličkou blondýnkou to přehnal. Čeho se snažil dosáhnout? Aby na něj žárlila? Pokud ano, měl obrovskou smůlu. Na něj ona nikdy žárlit nebude!

„Předpokládáte správně,“ zavrčela temně Katherine a ukrojila si malý plátek telecího. „Já se nezi pochybnými živly v přístavech nepohybuju. A vaše maličká blondýnka mě nezajímá, tu si Chovejte pro své kumpány, kteří tento druh humoru jistě ocení. Já bych dala přednost delikátnějšímu chování.“

„Netušil jsem, že jste jako homole cukru, která se rozpustí v mírném deštičku.“

„Vy zjevně netušíte mnoho věcí.“

„Zjevně,“ nenechal se Daniel ani tentokrát vyvést z míry. „Chutná vám to telecí s hráškem? Podle mě je vynikající. Nevím, jak to Francouzi dělají, ale ve vaření jsou mistři.“

„Hodláte se bavit o vaření?“

„Rád, jestliže vám to bude vyhovovat.“

„Myslím, že pro dnešek nám vaření stačilo. Už jsme probrali šneky, lanýže, telecí a teď bychom se mohli věnovat tomu, co je důležité.“

„Beze všeho, má drahá Katherine, jenom jsem vás chtěl ušetřit dalšího ruměnce. Když jsem se zmínil o Doveru, zdálo se, že omdlíte.“

„Možná máte dobrý postřeh, ale tentokrát jste vedle.“

„Vraťme se k *mojí* Helen. Ta maličká se tak jmenovala. Nebo to byla Ellen? V každém případě se nedá říct, že by byla moje.“

„Tato Helen bydlela se svými rodiči poblíž domu mého dědečka,“ ušklíbla se Katherine.

„Pořád nic,“ pokrčil Daniel rameny

„Jezdila k nám na návštěvu a jedno léto, bylo to léto před sedmi lety, jsme se spolu spřátelily.“

„Kolik vám tehdy bylo let, jestli se smím zeptat?“ zajímal se Daniel.

„Šestnáct.“

„A té Helen?“

„Sedmnáct. Už jste si vzpomněl?“

Daniel zavrtěl hlavou.

Katherine zapomněla, kde sedí a jak se má tvářit, a zlostně pod stolem dupla nohou. „No to je vám podobné!“ skoro vykřikla. „To je vám podobné,“ ztišila se. „Zlomíte děvčeti srdce a pustíte ji jednou provždy z hlavy. Kdybyste měl alespoň výčitky svědomí, pak by se vám dalo odpustit, ale taková nečitelnost?“

„Katherine, vy pletete jedno s druhým,“ zamračil se Daniel. „Ještě jste mi ani neřekla, jak se ta vaše přítelkyně jmenuje celým jménem.“

„Jmenovala,“ odsekla Katherine.

„Ona je... ona zemřela?“

„Ano, před několika lety Jmenovala se Helen Rushtonová a byla moc krásná a jemná. A vy jste k Rushtonům jezdil na návštěvy a dvořil se jí!“

Na jméno Rushtonová si Daniel vzpomínal moc dobře. Už nemusel pátrat v paměti. Znal se s jejími rodiči, přísným Phillipem Rushtonem i jeho éterickou, duchem věčně nepřítomnou manželkou. Vybavoval si dokonce i tvář jejich mladičké dcery. Katherine měla pravdu. Helen byla skutečně velmi krásná a jemná. Připomínala mnohem víc svou matku než otce a Daniel byl někdy na pochybách, jestli vůbec rozumí tomu, o čem se ostatní baví. Ne že by snad byla mdlejšího rozumu, ale jako kdyby žila v úplně jiném světě. Ve světě svých vlastních příběhů, fantazií a představ.

Daniel s ní mluvil o samotě snad jenom jednou. Potkal se s ní v jejich zahradě, kde seděla na lavičce se slunečníkem nad hlavou a zasněně hleděla do dálky.

„Smím, slečno Rushtonová?“ zeptal se, jestli si může přísednout.

„O jistě, bude mi potěšením.“

„Dnes je krásné počasí, že?“

„Ach, nádherné,“ vzdychla znovu Helen a kouzelně zamrkala řasami.

Daniel věděl, jak ženy mrkají řasami a hlavně proč tak činí, ale Helen byla jiný případ. Ona s ním neflirtovala. Nešlo o žádnou promyšlenou strategii, která ho měla zaujmout. Byla nevinná a naivní jako dítě.

„Neměla byste tu sedět dlouho, slunce v tuto denní dobu nebezpečně pálí.“

„Jste tak hodný, pane Rossi. Buďte si jistý, že vám to jednou vynahradím. Matka mě vždy vedla k tomu, abych byla poslušná a laskavá. Všiml jste si, jak vyvedly labutě na jezírku v jižním

konci zahrady mladé? Jsou tak rozkošné. Chodím se na ně dívat každý den. Půjдете zítra se mnou? Udělal byste mi radost.“

„Zítra jsem na celý den pozván k Williamso– vým,“ musel tehdy odmítnout.

„Ovšemže,“ usmála se Helen, jako kdyby vůbec neslyšela, co řekl. „Budu na vás čekat zase tady v tuto dobu, kdyby se snad návštěva zrušila.“

„Obávám se, že po vás nic takového nemohu chtít. Velmi pochybuji, že by se návštěva mohla zrušit.“

„Ty labutě se vám budou líbit, Danieli. Máte moc hezké jméno.“

Byla to zvláštní dívka, pomyslel si Daniel s jistou nostalgií. Ta nostalgie však nepatřila přímo Helen, ale jeho životu před sedmi lety, který se zdál mnohem bezstarostnější než ten současný. Bylo mu dvacet tři let, měl spoustu mladické, nevybouřené energie, nápadů a plánů. A ženy ho milovaly, musel trochu neskromně připustit. To léto se nezávazně scházel s mladou vdovou po jednom starém důstojníkovi, a když odjížděl zpátky do služby, ujist'ovala ho, že lepšího milence v náručí nedržela. Daniel se tomu tehdy smál. Jejímu manželovi bylo hodně přes šedesát, když zemřel na selhání srdce, a už několik let před tím postonával. Ona byla jen o dva nebo tři roky starší než Daniel a měla v sobě jiskru a touhu po životě. K nešťastnému manželství ji donutili rodiče.

Od té doby, co s ní Daniel zažil krátký letní románek, se párkrát viděli na večírku a pokaždé pro něj jejich setkání znamenalo oživení jinak nudných a stále dokola se opakujících diskuzí. Jejich flirt se však už nikdy nevrátil. Theresa se asi půl roku nato provdala a zdálo se, že tentokrát jí manželství vyšlo podstatně lépe.

Ale proč Katherine pořád mluví o Helen, a ještě k tomu o *jeho* Helen? Vrátil se v úvahách k tomu, co jeho a tu drzou rusovlásku

naproti rozdělovalo. Co on má, u všech svatých, s Helen Rush-tonovou společného? A jak vůbec přišla na to, že Helen zlomil srdce a že se jí dvořil?

Katherine na něj krátce namířila vidličku. „Takže jsem měla pravdu, že?“

„Pravdu v čem?“

„Že jste ji znal.“

„Ano,“ pokýval Daniel hlavou. „V tom jste jistě pravdu měla, nepopírám, že jsem Helen Rushtonovou znal.“

„Pak mi jistě dokážete vysvětlit, proč jste se k ní zachoval tak krutě.“

„Obávám se, že to vám právě vysvětlit nedokážu, Katherine,“ zavrtěl Daniel hlavou. „Tohle byste měla vysvětlit spíš vy mně.“

„Já vám? Vy jste... jste...“

Katherine zmlkla a měřila si Daniela zkoumavým pohledem. V duchu uslyšela slova, která krátce před jejím odjezdem vyslovila teta Lavinia.

Opravdu se mi na tom něco nezdá. Nevěřím, že by se major Ross k Helen tak zachoval. Bylas u toho, když ti dva spolu mluvili? Bylas u toho, když major Ross sliboval nebohé Helen lásku? Slyšelas ho říkat, že ji miluje a že už brzy požádá o její ruku? Všimla sis vůbec nějakého projevu, který by jednoznačně naznačoval, že Daniel Ross a Helen plánují společnou budoucnost?

Na všechny tyto otázky musela Katherine odpovědět ne. Nebyla, neslyšela, nevšimla.

Lavinia pokračovala dál.

Nikdo je nikdy neviděl spolu, nikdo si nevšiml, že by se vodili za ruce a tajně si špitáli do oušek, ale Helen o něm přesto mluvila jako o svém nastávajícím. Nijak nemíním zlehčovat city Helen Rushtonové, ale nikdy tě nenapadlo, že by je mohla přehánět?

Ke své matce se přidala také Caroline.

Já vím, co jsi chtěla říct. Ze si Helen lásku majora Rosse pouze vysnila ve svých představách, kterým věřila, jako kdyby byly skutečné.

Katherine nevěděla, na čem vlastně je. Buď je Daniel Ross tak zdatný lhář, nebo Lavinia s Caroline viděly do Helen mnohem lépe než ona. Na druhé straně – Daniel coby špión zdatným lhářem být musel.

„Co jsem?“ pobídl ji, když stále nic neříkala. „Nemůžete najít vhodné slovo?“

„Jestli si vymýšlíte, pak to děláte skutečně mistrovsky, to se musí nechat.“

„Já si ale nevymýšlím. Co jsem měl Helen Rushtonové provést tak hrozného, že ke mně kvůli tomu cítíte tak velkou nevraživost? Ano, vím,“ odpověděl rychle, „zlomil jsem jí srdce a dvořil jsem se jí. Jsem to ale bezohledný nezdvořák.“

„Přesně tak.“

„Ano, přesně tak. A teď vážně, Katherine. Co to s tou Helen bylo? Byla nemocná? Trpěla horkou nemocí?“

„Majore, mluvíte o mé přítelkyni,“ připomněla Katherine. „Volte lépe slova.“

„Volím slova, jak nejlépe umím. Vzhledem k tomu, že mě tu osočujete z nekalých úmyslů a špatného chování, jsem ještě velmi zdvořilý a slušný.“

„Takže vy popíráte, že byste se o Helen ucházel?“

„Drahá Katherine, já tvrdím, že jsem s tou vaší Helen Rushtonovou neměl nic společného. Ne mojím, ale vaším,“ opakoval důrazně.

„Neucházel jste se o ni?“

„Jak jste na tohle přišla? Copak my dva jsme se někdy setkali?“

„Vlastně ano,“ zamumlala. „Jednou jsem vás zahlédla u dědečka, ale vy jste mě asi neviděl. Rozhodně jste mě vůbec nevzal na vědomí.“

„Z čeho jste tedy usoudila, že se Helen dvořím a že se o ni ucházím?“

Katherine polkla.

„Tvrдила to Helen. Říkala, že ji do konce prázdnin požádáte o ruku a že... že...“

„Pokračujte.“

„Že ji milujete.“

„Smál bych se, jenomže ono to nějak není směšné,“ podotkl Daniel. „Tak Helen tvrdila, že ji miluju.“

„Ano.“

„A neřekla vám také náhodou, jak k tomu dospěla?“

„Usoudila tak z vašich pohledů, řečí, náznaků a letmých doteků.“

„Nikdy v životě jsem se jí nedotkl. Vždyť já jsem s ní ani neflirtoval, natož abych se jí dvořil! Ta vaše Helen musela mít hodně bohatou fantazii.“

Katherine mu začínala věřit. Helen byla opravdu svým způsobem zvláštní. A skutečně žila víc ve snech než v běžném světě.

„Když jsem jí zlomil srdce, jak říkáte, jak se to projevilo?“

„Ona vás viděla s jinou ženou,“ téměř zašeptala Katherine, které bylo nevýslovně trapně. „S jednou vdovou. Později zjistila, že se s tou vdo

vou scházíte celé léto. To pro ni byla obrovská rána. Myslela si, že jste ji vodil za nos a dělal si z ní legraci. Ona vás velmi milovala. Možná si všechno vysnila, ale milovala vás.“

Daniel si dlouze povzdychl. „To je mi moc líto. Věřte mi, Katherine, kdybych měl jenom tušení, jaké city ke mně Helen Rushtonová chová, udělal bych všechno pro to, abych jí její

strádání ulehčil. Pokusil bych se vše vysvětlit a uvést věci na pravou míru.“

„To byste udělal?“ zatvářila se Katherine nedůvěřivě.

„Samozřejmě. Už zase mi nevěříte?“

„Já nevím,“ hlesla. „Asi ano. Asi vám věřím. Tehdy mi ale bylo Helen moc líto.“

„Znal jsem její rodiče,“ poznamenal Daniel. „Její matka byla také taková. Věčný snílek, který o životě za branami své zahrady nevěděl vůbec nic. Bezesporu ale obě byly velmi krásné.“

„Promiňte,“ omlouvala se Katherine zkroušeně. „Myslím, že jsem vám poněkud křivdila.“

„Myslím, že jste mi velmi křivdila,“ opravil ji Daniel. „Místo abyste se mě zeptala, častovala jste mě jednou jedovatou poznámkou za druhou.“

„Však vy také nejste zrovna... zrovna...“ Katherine nemohla přijít na to správné slovo.

„Já jsem vám jenom oplácel stejnou mincí,“ pokrčil Daniel rameny.

„Dobře, dobře, zasloužila jsem si to, ale omluvila jsem se. Co mám dělat víc?“

„Co třeba přestat se zlobit kvůli Helen?“

„Už se stalo. Ale jestli se objeví nějaké okolnost i, které jste mi zatajil –“

„Dobrý bože, Katherine, přestaňte už!“ pronesl Daniel nezvykle přísným tónem. „Já nejsem žádný malý chlapec, abych se tady musel kát, a navíc z činů, které jsem vůbec nespáchal. Přestaňte se mnou mluvit jako s vyvrhelem. Jak by bylo vám, kdybych si vymyslel nějakou historku o velké lásce, která skončila tragicky, a vinil z toho vás. Kdybych vám popisoval, jak jste nějakému mladíkovi zlomila srdce, a nezajímal se o váš názor? Helen Rushtonové je mi líto, ale už to jméno nechci slyšet.“

„Však také neuslyšíte,“ zabručela Katherine dotčeně.

„Aha, ano. Zmiňovala jste se, že zemřela. Předpokládám, že za to mohu také já. Tak copak se s Helen stalo? Skočila ze skály?“

„S takovými věcmi se nežertuje, majore!“

„Nežertuji, pouze se bráním.“

„Ne, neskočila ze skály. Nakazila se pravými neštovicemi a nemoci podlehla. Její matka také.“

Daniel se na Katherine dlouho díval a přemýšlel, zda jí má dát za vyučenou, nebo jestli by nebyl lepší smír. Nakonec se rozhodl pro druhou možnost. „Co kdybychom začali znovu?“ nabídl jí.

„Jak to myslíte?“

„Od začátku. Dejme tomu od té chvíle, kdy jsem vás zachytil v zájezdním hostinci. Tehdy to mezi námi docela klapalo, nemám pravdu?“

„Neřekla bych, že zrovna klapalo.“

„Rozhodně jsme na sebe nekřičeli. Máte ještě místo na sladký zákusek a kávu, nebo půjdeme do našeho apartmá?“

Katherine ztuhla.

Na zákusek a kávu už jí moc místa nezbývalo, avšak představa, že s ním stráví noc v jednom apartmá, ji děsila. Major Daniel Ross ji něčím velmi přitahoval...

„Malý zákusek bych si dala,“ zamumlala. „Nejsem ospalá.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Když se Katherine a Daniel vrátili do hotelového apartmá, Marie na ně už čekala.

„Bavili jste se dobře?“ zeptala se vesele.

„Velmi dobře,“ přisvědčil Daniel.

„Ano, velmi,“ opakovala po něm Katherine, ovšem o poznání méně přesvědčivě.

Marie se tvářila, jako kdyby bylo všechno v pořádku. Coby komorná neměla právo zasahovat do věcí svých pánů a Katherine s Danielem její páni byli.

„Připravila jsem pokoje,“ oznámila jim. „Slečna Katherine bude spát ve své ložnici a vy v salonku za šatnou, majore Rossi.“

„Vy dva se znáte?“ zbystřila Katherine.

„Ano, slečno,“ pokývala Marie horlivě hlavou. „Moje bývalá paní s majorem Rossem spolupracovala.“

„Ovšem, skoro jsem zapomněla,“ zalhala Katherine.

Jistěže nezapomněla, ale Mariin důvěrný tón vůči Danielovi ji trochu podráždil. Nechápala, proč by měla Marie být tak vstřícná. Nebo že by ti dva spolu někdy v minulosti měli nějaké pletky?

„Chcete ještě připravit horkou koupel, slečno Katherine?“ zeptala se Marie.

„Ne, děkuji. Jsem unavená a půjdu si lehnout.“

„Ani teplé mléko s medem?“

„Dneska jsem toho snědla a vypila až až. Nebudu potřebovat nic.“

„A vy majore?“ obrátila se Marie na Daniela.

„Také ne, Marie, *merci*.“

„*De rien*,“ odpověděla Marie francouzsky, že není zač děkovat. „Chcete pomoci s gardero–bou?“ obrátila se zpátky na Katherine.

„Dnes to zvládnou sama. Můžeš jít také spát.“

„Ano, slečno,“ uklonila se Marie, usmála se na Daniela a poté se odebrala do své malé komůrky na opačném konci apartmá.

Katherine s Danielem osaměli.

„Marie vám připravila nocleh v pokoji za šatnou,“ poznamenala Katherine významně.

„Slyšel jsem,“ kývl Daniel. „Něco se vám nelíbí, má drahá ženo?“ poškádlil ji.

„Ze salonku vedou do šatny dveře,“ vysvětlovala Katherine. „Na druhé straně jsou pak další dveře a ty vedou do mé ložnice.“

Daniel nadzvedl obočí, jako kdyby mu nedocházelo, o čem Katherine mluví.

Ve skutečnosti však samozřejmě věděl moc dobře, co se jí honí hlavou. Poznal dost žen, ctnostných i prostopášných, prudérních i takových, co si na počestnost jenom hrají, otevřených a temperamentních i upjatých a sešněrovaných v tradicích. Každá byla jiná, ale jedno měly společné. Až na lehké děvy se všechny bály o svou pověst. Dokonce i ty, které se mohly chlubit několika milenci, se snažily na veřejnosti tvářit jako nevinnost sama. Daniel ale dokázal rozpoznat pravdu. Jeho smysl pro maličkosti ho zklamal jen málokdy.

Katherine však měla trochu jiný problém. Protože byla v Paříži, a ne ve svém domě v Anglii, kde mohla o pověst přijít mnohem snáz, nemusela si dělat takové starosti s tím, co si o ní kdo pomyslí. Všichni v hotelu se domnívali, že je vdaná paní, a jediný, kdo široko daleko věděl, jak se věci skutečně mají, byla Marie. Té se ovšem Katherine bát nemusela.

Ne, ne, pomyslel si Daniel. Ona se nebojí o pověst. Ona se bojí mě!

„Vy vážně nevíte, co to znamená?“ zamračila se Katherine, protože Daniel neodpovídal.

„Co znamenají dveře v šatně?“ opáčil. „Spoustu věcí. Například kdyby v hotelu začalo hořet a vy byste tvrdě spala, byl bych v krátkém okamžiku u vás a mohl bych vás vynést ven.“

„Vy jste šlechtnost sama, majore Rossi,“ nedokázala se Katherine ubránit úsměvu. Daniel byl vtipný a pohotový, a to se jí líbilo.

„Díky, konečně jste si všimla mého pravého já. Vy jste však měla na mysli něco jiného, že?“

Katherine nervózně přešlápla. Už ho osočila, že zlomil Helen srdce, a teď se ho zase chystá varovat, že svobodné ženy se v noci v pokoji nenavštěvují, jestliže k tomu samy nedají souhlas. Proč ji ale vůbec napadlo, že by ji Daniel mohl chtít navštívit?

„Bojíte se mě?“ šel Daniel rovnou k věci.

Katherine se rozhodla, že bude stejně upřímná a otevřená jako on.

„Měla bych?“

„Já jsem se ptal první.“

„Nedá se říct, že bych se vás bála,“ zavrtěla hlavou. „Nemám z vás strach a nevěřím, že byste se o něco pokusil proti mé vůli. Jenom bych byla ráda, aby mezi námi bylo jasno a nedošlo k nedorozumění.“

„Z mé strany k nedorozumění určitě nedojde,“ ujistil ji Daniel s pobaveným úsměvem.

Jeho úsměv v Katherine vyvolal prudký vztek. „Výborně,“ vyštěkla. „Jsem ráda, že jste tak chápavý.“

„Nikdy nedělám nic, co by nebylo přímo vyžádáno,“ pokrčil Daniel lakonicky rameny. „Myslím vyžádáno ze strany žen,“ dodal.

„Vy jste nesnesitelný člověk, majore.“

„Pročpak? Že neznásilňuju ženy proti jejich vůli? Vidíte, já jsem si až do dnešního dne myslel, že je to klad. Možná svůj postoj přehodnotím.“

„Učiňte tak, prosím, až se naše cesty rozejdou,“ pokoušela se ho Katherine tnout na citlivém místě. Potíž byla v tom, že žádné jeho citlivé místo nemohla najít. Buď ho vůbec neměl, nebo ho skvěle skrýval.

„Vy si zase odporujete. Nejprve se vás dotkne, že se nechystám vplížit se v noci do vaší ložnice, a pak mi sdělíte, že mám s výboji do dámských pokojů počkat, až se naše cesty rozejdou.“

„Všechno překroutíte!“ vybuchla Katherine. „Každé mé slovo! Opravdu doufám, že toho chlapa chytíme, protože to bude jediná věc, která mi vynahradí tohle utrpení!“

„Vy se mnou trpíte?“

„Trpím vaší nestoudností.“

„Když už jsme u nestoudnosti, já jsem si snad přál, abyste ke mně v noci přišla do pokoje?“

„Já jsem si nic takového nepřála!“

„Ach tak, v tom případě promiňte. Nejspíš jsem vám jenom špatně rozuměl. Ale abych odpověděl na vaši otázku, ne, nemusíte se mě bát.“

„Jak jsem uvedl, nikdy nedělám nic, co by nebylo vyžádáno.“

Katherine vyšlehly z očí blesky. „Takže kdybych, čistě hypoteticky, samozřejmě, kdybych i íiíiěla, abyste ty dveře otevřel, musela bych vám o to říct?“

„Minimálně byste musela hodně naznačit.“

„To se ale nikdy nestane, rozumíte, majore? Nic takového nikdy neudělám.“

„Beru vaše slova na vědomí. Jestli už nic dalšího nemáte, půjdu si s dovolením lehnout. Jsem unavený. Zítra ráno vás vyzvednu po deváté a půjdeme společně na snídani.“

„Raději bych snídala sama.“

„Je mi líto. Žena, které přijel po čtrnácti dnech manžel, nemůže snídat sama. Hezké sny, Katherine. Abych nezapomněl,

vy od dveří do šatny nemáte klíč? Pokud ano, můžete se přece zamknout.“

„Však to také udělám,“ zavrčela.

Naposledy se na ni podíval svýma černýma, pronikavýma očima, ve kterých se Katherine nedokázala ani při nejlepší vůli vyznat, a byl pryč.

Katherine se ještě chvíli dívala se zaťatými pěstmi na dveře salonku, za nimiž zmizel, a pak se pomalu odebrala do svého pokoje.

Po celou dobu, co se svlékala z šatů, korzetů, spodniček a košilek, jí zmítaly rozporuplné pocity. Tohle nebyl moc pěkný večer. Vlastně to nebyl vůbec pěkný večer, přestože se před hotelovým personálem ona i major Ross tvářili jako nejzamilovanější pár pod sluncem. Jako dvě hrdličky, které přijely do Paříže cukrovat a užívat si svého štěstí plnými doušky.

Uvnitř to v ní však vřelo. Její irský temperament se bouřil a krev jí kolovala v žilách tak rychle, že jí bylo skoro na omdlení. Na spáncích jí pulsovaly tepny a na čele se jí objevila žíla, která bývala vidět pouze v těch opravdu nejvypjatějších situacích. Katherine soptila vzteky a ani se to nesnažila zakrýt.

Před kým také? ušklíbala se v duchu. Vždyť je ve svém pokoji sama a Daniel ji rozhodně obtěžovat nebude.

Neměla vůči němu tak docela čisté svědomí, protože ho neprávem podezírala z vypočítavosti a přelétavosti, ale nakonec to přece napravila, nebo ne? Omluvila se mu. Uznala, že se mýlila a že byla v případě Helen zaslepená, protože viděla jenom její bolest, ale nějak se zapomněla dívat i na okolnosti. Snažila se s ním vyjít po dobrém. Dokonce už zapomněla i na ty jeho poznámky o červených šatech.

On ale o smír nestál.

Dobře, sám sice smír navrhl, to mu nemohla upřít, ale jakmile se mu naskytla vhodná příležitost k vtipkování, jízlivosti a ironii,

nedokázal odolat a hned se do ní pustil. V jeho případě stačilo skutečně málo.

Jejich poslední rozhovor byl skutečně na hranici. Na hranici slušnosti a dobrých mravů.

Neměla se o těch zpropadených dveřích vůbec zmiňovat. Měla mlčet a doufat, že Daniel Ross ví, co se sluší a patří. Vždyť ani neměla strach, tak proč nedokázala udržet jazyk za zuby?

Protože jsi ho chtěla popíchnout, odpověděla si. Myslela sis, že se ho to dotkne a že budeš na chvíličku na koni. Byla jsi přesvědčená, že ho tvá obava, že by se mohl v noci vplížit k tobě do ložnice, patřičně rozohní a bude mluvit o cti. Jenomže on tě převezl.

Ano, převezl ji.

Její upozornění na dvoje dveře v šatně ho vůbec nevyvedlo z rovnováhy. Nic to s ním neudělalo, dokonce ani nevypadal překvapeně. Nonšalantně prohlásil, že se ho Katherine nemusí bát a že za ženami do pokojů chodí pouze na jejich výslovné požádání.

To by však ještě nebylo to nejhorší...

Tohle všechno by nakonec dokázala skousnout. Koneckonců – co měl také odpovědět jiného. Udělal jediné možné. Na poznámku, že šatna je průchozí, řekl, že se do dámských ložnic potají neplíží. Katherine ale urazil, když prohlásil, že ona si to přála! Jak mohl vůbec něco takového vypustit z úst? Jak mohl?

V dalším okamžiku si Katherine uvědomila, že Daniel Ross do dámských ložnic opravdu chodit nemusí. Dámy totiž zjevně chodí za ním, i když v případě komorné Marie Duboisové se slovo dáma dalo těžko použít. Katherine zaslechla, jak jde někdo po chodbě, a Danielovy kroky to určitě nebyly. Osoba na chodbě šla tiše, rychle a lehce.

Musela to být Marie!

A mířila přímo za ním!

Katherine bylo do pláče. Rozvázala si poslední mašli na spodním prádle, chvíli vztekle zápolila s noční košilkou a pak vklouzla do postele. Nervózně se rozhlédla kolem sebe, jako kdyby se chtěla ujistit, že se na ni nikdo nedívá a že je v ložnici sama. Vzápětí se přestala ovládat a poddala se svým citům. Choulila se v prachových peřinách jako vystrašený králíček a s nosem zaboreným do polštáře, aby ji nikdo neslyšel, usedavě plakala.

Tohle bylo to nehorší, co jí Daniel Ross provedl. Copak ho nenapadlo, že Marii uslyší? Nebo snad chtěl, aby ji slyšela? Rozhodl se, že ji bude naschvál trápit? Že se jí pomstí za to, jak ho podezírala kvůli Helen?

Možné bylo všechno. Katherine si ale byla vědoma, že vysvětlení může být mnohem jednodušší. Třeba ji major Ross vůbec trápit nechťel. Co když to takhle s Marií dělají, kdykoli se setkají? Ona za ním večer nezávazně přijde, stráví noc v jeho velké náruči, a ráno je z ní zase obyčejná komorná.

Ale jak se zítra ráno má tvářit Katherine?

Daniel také nemohl usnout. Vlastně se o to ani nepokoušel, protože by to bylo zcela zbytečné. V hlavě měl příliš velký zmatek. Seděl v křesle u okna, pozoroval měsíc, který byl tak na polovině cesty k úplňku, a usrkával červené víno, o které poprosil Marii.

„Stalo se něco, majore Rossi?“ zeptala se ho Marie, když mu už v nočním čepci přinesla karafu s vínem a sklenku. „Máme nějaké potíže s nepřítelem?“

Daniel zavrtěl hlavou. „Ne, zatím ne, Marie. Alespoň doufám.“

„Ale nevypadáte dobře.“

„Jsem unavený. Měl jsem dlouhou cestu, už několik dní jsem se pořádně nevyspal a to nejhorší nás teprve čeká.“

„Myslíte, že už o nás vědí?“

„Tím jsem si naprosto jistý. Giles Osborne nezahálel, a kde mohl, tam rozšířil zprávu, že Louise Baronová míří do Anglie i se svým manželem. Teď se vlastně jmenuje Rosierová, ale to ty víš.“

Marie se pousmála. „Ovšem, majore. Snad ho tentokrát chytíme.“

„V to doufám,“ povzdychl si Daniel. „Tohle je opravdu má poslední akce. Na další už nemám sílu.“

„Vy?“ opáčila Marie nedůvěřivě. „Vy přece máte sil víc než kdokoli jiný.“

„To jenom tak vypadá,“ odtušil Daniel. „Ve skutečnosti jsem unavený. Mám dost fyzických sil, to ano, ale už mě tenhle styl života přestal bavit. Pořád někoho honím, a když ho chytím, jsem zase na začátku, protože v tutéž chvíli se vynoří nějaký další zrádce a pak další a další. Je to nekonečný boj.“

„Možná to je nekonečný boj,“ zaplály Marii tváře, „ale má smysl! Lidí, jako jste vy, by mělo být na světě víc. Pak by byl svět hezčí.“

„Jsi hodná, Marie, ale já jsem ztratil ideály už dávno. Ani ty, ani já, a dokonce ani Giles Osborne svět nezměníme, i kdybychom se snažili sebevíc.“

„Takhle nesmíte mluvit, majore. Vy víte, že nemáte pravdu. I kdyby svět zůstal stejný, pár lidí díky vám třeba zůstane naživu.“

Daniel odevzdaně pokrčil rameny. „Kéž bych si tím mohl být také tak jistý.“

„Vy ale musíte být,“ zdůraznila Marie. „Jinak se můžeme rovnou vzdát. Poraženecké řeči na začátku boje vedou jenom zbabělci.“

Mluvila s ním přímo, ale Danielovi to nijak nevadilo. Právě naopak. On si nikdy nedokazoval své postavení tím, že by jednal opovržlivě se služebnictvem. Marie navíc nebyla typická služka, a především to nebyla jeho služka. V tomto okamžiku měla stejné

postavení jako on, protože ve válce se všechny třídní rozdíly stíraly. Oba pracovali coby špióni pro Gilese Osbornea.

„Pověz mi, jak si vede Katherine?“

Marie se rozzářila. „Slečna Katherine je báječná. Sir Osborne nemohl vybrat lépe.“

„Neměli jste spolu žádné potíže?“

„Ani ne,“ zavrtěla Marie hlavou. „Musely jsme se trochu sžít, ale šlo to rychle.“

„Takže se na roli špiónky hodí?“

„Skoro tak dobře jako Justine, majore,“ vzpomněla si Marie na svou bývalou paní.

Daniel na ni vrhl ostrý pohled. Justine byla sice ve své roli báječná, ovšem pouze do té doby, dokud žila. On nechtěl, aby byla Katherine skoro tak dobrá jako Justine. Nestačilo ani, aby byla Katherine stejně dobrá. Katherine musela být lepší.

Katherine musela přežít.

„Nedělejte si starosti, majore,“ uklidňovala ho Marie. „Tentokrát to dopadne dobře. Chytíme ho a on přestane škodit. A Justine spolu s ostatními bude moci konečně v klidu spát.“

„To ty bys měla také,“ pokusil se Daniel o veselejší tón, protože si všiml, že se Marii zaleskly oči. „Už brzy nás čeká těžká cesta.“

„Za jak dlouho se vydáme do Anglie?“

„Nejspíš za dva dny, ale člověk nikdy neví, co se může stát. Je možné, že budeme muset odjet narychlo. To mi připomíná jednu věc. Hned zítra ráno sbal co nejvíce věcí, abychom byli připravení. Nevím proč, ale mám takové tušení, že se něco chystá.“

Marie zpozorněla. „Všiml jste si večer v restauraci něčeho podezřelého?“

„Byl jsem tam poprvé, takže nemám srovnání,“

povzdychl si Daniel. „Celou cestu z Anglie do Paříže se mi ale zdálo, že mě někdo sleduje. Nejspíš se pletu, protože nikdo z našich nepřátel, a dokonce ani přátel nevěděl, že se do Paříže chystám a co tady budu dělat, ale... mezi pasažéry na lodi jsem zahlédl několik divných lidí.“

„Jak divných?“ zajímala se Marie.

„Vypadali až moc uvolněně. Příliš dávali najevo, že jedou za zábavou. Jsem si skoro jistý, že je do Francie poslal náš zrádce.“

„Kvůli vám?“ vyhrkla Marie. „Ale proč se vás pak nesnažili zneškodnit?“

„Protože na lodi nebyli kvůli mně. Jak jsem řekl, o mém odjezdu nikdo nevěděl. Ne, ne,“ zavrtěl Daniel hlavou. „Oni nesledovali mně, protože jinak by se asi opravdu postarali, abych do Francie vůbec nedojel. Tuhle dobou už by mě žrali ryby v oceánu, pokud by ze mě ještě vůbec něco zbylo. Oni jeli za Louise Baronovou, což může znamenat jenom jednu věc. Když jsem v Paříži já, stihli to také.“

Marie si bezděky dala ruku před ústa.

„Musíme být velice opatrní, Marie,“ zdůraznil Daniel. „Slíbil jsem Gilesovi i sobě, že budu Katherine chránit, a nesmím selhat.“

„Třeba se pletete,“ napadlo Marii. „Ti lidé mohli být docela obyčejní cestující.“

„Mohli, jistě,“ přikývl Daniel, „ale čím víc o tom přemýšlím, tím jsem si jistější, že to žádní obyčejní cestující nebyli. Tuhle práci dělám už dost dlouho, abych poznal, když něco skřípe. Zdá se, že budeme muset změnit taktiku a namísto vzbuzování pozornosti se skrývat.“

„Myslíte, že si vás všimli?“

„Snad ne,“ zadoufal Daniel, přestože úplně jistý si nebyl. „Cestoval jsem v převlečení a jel jsem v nejhorší třídě, takže by mělo být všechno v naprostém pořádku. Samozřejmě pokud by si

mě všimli a poznali mě, nastal by velký problém, protože by vyšlo najevo, že Louise Baronová žádného manžela nemá. Pak by bylo jenom otázkou času, kdy by jim došlo, že Louise ve skutečnosti žádná Louise není.“

„Ano,“ přisvědčila Marie. „To by asi byl problém, protože by jim došla ještě další věc. Když není Louise...“

„Není ani anglický notář, který vlastní důležité dokumenty po její sestře,“ doplnil Daniel.

„Přesně tak.“

„Tím pádem by nebyl žádný důvod dál Katherine pronásledovat. Nepřítel by se prostě stáhl do ústraní a my bychom měli po důkazech.“

„Jestli jste cestoval v převlečení, nedělám si starosti,“ mávla Marie rukou. „Sama jsem vás několikrát nepoznala, a co teprve lidé, kteří vás vůbec neznají a navíc nevědí, že se také chystáte za Louise. A pak je tu ještě jedna věc, která mluví pro vás. Věřte mi, že lidé z vyšších tříd si nikdy nevšímají cestujících z tříd nižších. I kdybyste kolem nich prošel a díval se jim přímo do očí, stejně si vás nevšimnou.“

„Trochu jsi mě uklidnila. Teď už si běž ale lehnout, je pozdě.“

„Jestliže už nebudete nic potřebovat...“

„Díky, myslím, že mám všechno.“

„Dobrou noc, majore.“

Když Marie odešla, Daniel si dolil víno a zadíval se do noci. Hlavou mu stále táhly myšlenky týkající se Katherine. Nedokázal se soustředit na nic jiného. Katherine, Katherine, všude byla jenom ona. Dívala se na něj ze všech koutů pokoje a v očích měla němou výčitku. Jako kdyby něco provedl a teď za to musel pykat.

Až na to, že Daniel nic neprovedl.

Nehodlal se ospravedlňovat a ona neměla právo mu cokoli předhazovat. Chovala se jako dračice, která je připravena roztrhat každého, kdo jí přijde do cesty a dovolí si chovat se podle svého.

Co to s ní je? blesklo Danielovi hlavou. Je opravdu tak zapšklá, jak se tváří? Proč se ho stále snaží dostat na lopatky? On ji přijel chránit, přijel s ní pracovat a rozhodně s ní nehodlá bojovat. Jak ji vůbec napadlo, že by byl schopen k ní v noci přijít? To si vážně myslí, že Daniel znásilňuje bezbranné ženy?

Když říkal, že by nikdy nešel do ložnice dámy bez jejího pozvání, mluvil pravdu. Pozvání ale mohlo mít různé podoby. Nemuselo být vyřčeno přímo. Mohlo být vyjádřeno kupříkladu pohledem.

Za Katherine by však nešel, ani kdyby na něj celý večer mrkala. Ne že by se mu nelíbila. Musel uznat, že je to překrásná žena, ale on na ni měl dávat pozor, a ne ji svádět. Nesměl se nechat unést vášní, protože pak by snadno jeden z nich mohl ztratit ostražitost, a to by mohlo být velmi nebezpečné.

Už aby byl konec, pomyslel si toužebně. Už aby to všechno skončilo...

Většinou pracoval sám a všechna rizika nesl on. Taková práce mu vyhovovala. Tentokrát měl ale úkol nesrovnatelně těžší. Jedna jediná chyba může stát Katherine život. Jedna jediná chyba a dostanou ji.

Co když selže? Co když se něco pokazí? Co když na něco zapomene, něco mu unikne nebo něco nezvládne? Za smrt Justine sice nemohl, neměl ji tehdy na starosti, ale protože se akce účastnil, velmi ho zasáhla. Jestli se něco stane i Katherine, jak s tím pocitem selhání bude moci dál žít? Kromě toho...

Ta vztekla zrzka ho něčím přitahovala. Měla v sobě něco, co ho zajímalo. Jako kdyby něco skrývala a on toužil zjistit, co by to mohlo být.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

„Dobré ráno, slečno,“ pozdravila Katherine Marie, když ji přišla druhý den vzbudit. „Tak nádherný den a vy vyspáváte.“

Katherine se rozespale posadila na posteli. „Dobré,“ zabručela.

„Roztáhnu vám záclony, ať vám sem jde trochu sluníčka,“ zářila Marie. Vypadala lépe než jindy, oči jí svítily a tváře měla hebké a hladké jako panenské jablíčko. Byla... krásná.

Aby ne, ušklíbla se Katherine v duchu. Která dívka by se neradovala, kdyby za ní přijel její milenec, byť jenom občasný. O Francouzkách se navíc tvrdí, že jsou vášnivé a ve věcech lásky odvážné. Marie a major Ross si spolu museli báječně užít. Opravdu báječně. Z Marie dobrá nálada a spokojenost čišely na všechny strany

Katherine nechtěla dát najevo žádnou rozmrzelost, ale nemohla si pomoci. Nedokázala se tvářit spokojeně, jako kdyby nic neslyšela. Ona Mariiny kroky slyšela moc dobře.

„Jak jste se vyspala?“ přeměřila si ji Marie zkoumavým pohledem. „Nevypadáte zrovna odpočatě.“

„Bolela mě hlava,“ vymluvila se Katherine. „Jak ses vyspala ty?“

„Já?“ opáčila Marie a zvonivě se rozesmála. „Já jsem se dnes vyspala jako batolátka.“

Zvláštní přirovnání, ušklíbla se Katherine v duchu. To určitě dovedou jenom Francouzky. Objímat se celou noc a pak prohlásit, že spaly jako batolátka.

Katherine si však spánek malého dítěte představovala jinak.

I když, pokračovala ve svých úvahách, Marie chtěla nejspíš jenom říct, že strávila příjemnou noc. Ani se to nesnaží zakrýt.

„Jaké šaty vám mám připravit?“ zeptala se Marie. „V růžových budete –“

„Nechci růžové,“ přerušila ji Katherine úsečně. „Připrav mi ty modré. Tmavě modré.“

„Ale –“

„Už jsem řekla.“

Marie se na Katherine překvapeně podívala. „Stalo se něco, slečno Katherine?“

„Co by se mělo stát?“ odbyla ji Katherine.

„Takhle nevrlou vás neznám. Jestli vás ještě pořád bolí hlava, nechám vám uvařit heřmánkový čaj. Moje matka, dej jí pánbůh lehké nebe, považovala heřmánek za všelék.“

„Už je to dobré,“ zamumlala Katherine. „Nepotřebuju heřmánek.“

„Major Ross říkal, že budete snídat s ním dole v hotelu, ale jestli vám není dobře, povím mu, že zůstanete ve své ložnici.“

To určitě. To by se ti hodilo.

„Mám se za ním zastavit?“ naléhala Marie, když Katherine neodpovídala. „Major Ross vás určitě omluví. On má pochopení.“

Jistěže má pochopení. Především pro takové hezké komorné a služičky.

„Ne, nasnídám se dole,“ zavrtěla hlavou Katherine tak prudce, až ji zabolelo za krkem.

„Jste si jistá?“

O co ti jde, Marie? Doufáš, že když budu snídat tudy, věnuje ti kousek ze svého času? Že se k němu zase budeš moci vplížit?

„Ano, jsem si jistá,“ řekla Katherine nahlas, liude to tak lepší pro naši akci.“

„Pro naši akci by bylo nejlepší, kdybyste byla odpočatá a plná sil,“ odporovala Marie.

Každý by si měl zamést před vlastním prahem, l'y také nemůžeš být zrovna moc odpočatá a plná sil, i když jsi spala jako batolátko. Láska člověka vyčerpává. Já to vím, a to jsem v náruči muže nestrávila ani jedinou noc. Láska zbavuje rozumu (i přináší jenom samé potíže.

„V tuhle chvíli je třeba dbát na dekor. Můj manžel přijel včera, a tak se sluší, abych s ním dnes snídala. Vypadalo by divně, kdybych tak neučinila.“

„Jak myslíte,“ pokrčila Marie rameny.

Ano, myslím. A už nenaléhej, já se nenechám přesvědčit. Major Ross by možná nic nenamítal, ale tu radost mu neudělám. Jestli bez tebe nemůže usnout, ať si laskavě počká do večera.

„Dojdu pro šaty a pomůžu vám s oblékáním a s toaletou,“ oznámila Marie poněkud odtahitým tónem. Nešlo jí na rozum, co to do Katherine vjelo a proč se tak divně chová, a nevěděla, jak na její úsečnost reagovat. Než přijel major Ross, skvěle si spolu rozuměly, ale co se ukázal v hotelu, vypadala Katherine nabroušeně a zarputile. Mělo to něco společného s akcí?

„Proč tu stojíš?“ zamračila se Katherine. „Neříkala jsi, že dojdeš pro šaty?“

„Ano, slečno.“

„Tak si pospěš.“

„Promiňte, hned jsem zpátky,“ zamumlala. „V umyvadle máte ohřátou vodu.“

Zdálo se jí to, nebo Marie skutečně vypadala zklamaně? Katherine pocítila jisté uspokojení, když komorná odešla do šatny. Však ona ze sebe nebude dělat hlupáka. Jestli se spolu chtějí tajně scházet, prosím. Ať si dělají, co uznají za vhodné. Katherine je poslední, kdo by jim jejich miliskování rozmlouval, to opravdu nemá zapotřebí. Jenom ať z ní, u horoucích pekel, nedělají husu!

„Tady, slečno,“ položila Marie na postel tmavomodré šaty s bílým lemováním kolem krku a u rukávů.

Během půl hodiny byla Katherine oblečená a učesaná. V tmavomodrých šatech měla přísný výraz, avšak přesně toho chtěla Katherine dosáhnout. Alespoň vzbudí u Daniela respekt a nebude si z ní hned utahovat. Dnes by jeho poznámky nesnesla.

Jak se za chvíli ukázalo, mýlila se skoro ve všem. Nejenže nevzbudila respekt, ale Daniel mluvil ironicky stejně jako kdykoli jindy.

Dost možná ještě víc.

„Někdo zemřel?“ zeptal se, jakmile Katherine vyšla z ložnice na chodbu, kde na ni už čekal.

„Prosím?“

„Ptám se, jestli někdo zemřel,“ opakoval. „Nebo to není barva smutku?“

„Ne, není!“ odsekla Katherine.

„Tak to pardon.“

„To nebylo vtipné, majore Rossi! Se smrtí se nežertuje, jestli vám to ještě nikdo neřekl.“

„Nebylo by to vtipné, kdyby vám skutečně někdo zemřel,“ namítl se smíchem. „Já ale náhodou vím, že k žádné tragédii nedošlo.“

„To nemůžete vědět nikdy.“

„Špatně jsem se vyjádřil. Jistěže mohlo dojít k tragédii, ale vy jste nedostala žádnou zprávu, že by se tak stalo. Tím pádem barva vašich šatů nevyjadřuje smutek a vy jste si ji zvolila z vlastní vůle. To znamená,“ dodal s potměšilým zablýsknutím v černých očích, „že si z ní mohu dělat legraci. Ovšem... Ale ne, tomu nevěřím, na to vy nevyypadáte.“

„O čem to mluvíte?“ zavrčela Katherine. „Čemu nevěříte? Na co nevypadám?“

„Také byste mohla být jasnovidka,“ vysvětloval Daniel a tvářil se u toho tak vážně, že by ho nejraději praštila do té jeho ironické tváře. „Možná jste v noci měla živý sen. Tak kdo zemřel, Katherine?“

Sevřela ruce v pěst. „Tohle je hloupé, majore. Tropíte si žerty z vážných věcí.“

„Ale ne,“ potřásl hlavou. „Netropím si žerty z vážných věcí. Smrt je přirozená a čeká na každého z nás. Občas neškodí trochu se jí vysmát, aby si nemyslela, že je všemocná. Kdybyste zažila tolik co já, dívala byste se na věci stejně.“

„O tom velmi pochybuji,“ prohlásila Katherine upjatě. V tom okamžiku se jí výraz ještě zpřísnil a Danielovi připomínala jeptišku, která přišla kázat o dobrém chování a morálce do veřejného domu.

„Asi máte pravdu,“ kývl, čímž ji opět v hloubi duše ranil. „Když se na vás tak dívám, vy se na některé věci nikdy nebudete dívat stejně jako já. Škoda. Opravdu jsem vás přecenil.“

„Proč si myslíte, že zrovna ten váš pohled je ze všeho nejlepší?“

„Netvrdím, že je ze všeho nejlepší, ale aspoň je nějaký. Vy nemáte žádný. Jenom papouškujete názory ostatních a žijete podle jejich představy morálky.“

„Vám to vadí?“

„Milá Katherine, dělejte si, co se vám zlíbí,“ usmál se Daniel. „Postavte se třeba na hlavu jako akrobat. Jenom mě neňuťte, abych dělal to samé. Na život podle vašich společenských pravidel jsem už moc starý a příliš skeptický.“

Katherine našpulila rty. „Budeme tady takhle stát celý den?“ zeptala se nesmyslně.

Daniel jí nabídl rámě. „Ne, stejně by to k ničemu nebylo. Je čas na snídani.“

Zatímco v hotelové restauraci jedli sladké rohlíky plněné čokoládou, marmeládou a ořechy a pili kávu s horkým mlékem, Daniel přemýšlel, co to zase Katherine přelétlo přes nos. Včera večer se sice nerozloučili zrovna v nejlepším rozpoložení, ale on na tu drobnou rozmrávku už dávno zapomněl. To si Katherine bude pamatovat každé jeho slovo až do smrti?

Anebo ji vážně tolik vytočila jeho poznámka o pohřební barvě šatů?

Vždyť to nemyslel zle. Byl to žert a jemu připadal docela dobrý. Kdyby Katherine nebyla tak vztahovačná a nesnesitelně upjatá, zasmála by se spolu s ním, poškádlila by ho něčím podobným a všechno by bylo v pořádku. Proč se pokaždé hned rozzlobí?

Daniel jí nerozuměl. Giles Osborne o ní mluvil jako o odvážné dívce, která se nebojí postavit konvencím, ale Daniel ji poznal jako veskrze konvenční ženu, která nemá smysl pro humor i rozhovor vedený v uvolněném duchu ji nadmíru dráždí.

Až do včerejška byl přesvědčený, že za její nevrlostí a zapšklostí stojí jejich nevyjasněná minulost. Teď se už ale přece vyjasnila. Ona mu prozradila, co se o něm před sedmi lety doslechla, a on jí vysvětlil, že se všechno odehrálo jinak. Tím jejich rozepře měly skončit.

Jenomže neskončily.

Daniel si najednou připadal velice unavený. Měl plné zuby hádek. Jestli se s ní však nechce neustále dohadovat, bude muset zapomenout na černý humor a bavit se s ní leda tak o počasí.

Skvělé, pomyslel si v duchu znechuceně. Následujících čtrnáct dní bude opravdu zábavných. Jenom aby Osborneova akce netrvala déle. To by tuhle nerudnou dračici snad musel nechat napospas osudu. Nedokázal si představit, že by s ní vydržel déle než čtrnáct dní. Každý den navíc by byl nad jeho schopnosti – a že byl Daniel zvyklý na ledacos a na ledaskoho.

Jistěže by nic takového neudělal. Daniel nikdy neutíkal od rozdělané práce a na jeho čest a smysl pro zodpovědnost se mohl každý spolehnout. Giles Osborne to moc dobře věděl, a proto si vybral právě jeho. Určitě ale netušil, že Daniela posílá do samotného pekla.

Daniel zvedl oči od snídaně a zahleděl se na Katherine přes okraj šálku. Dívala se upřeně z okna na ulici a jeho pohled nevnímala.

Znovu ho napadlo, že se v ní nedokáže vyznat. Teď měla okolo koutku úst až nostalgický výraz a v očích se jí zračil téměř smutek. Byla hezká.

Krásná. Když se nezlobila, nekřičela ani nedupala, měla v sobě dokonce něhu, kterou by u ní rozhodně nehledal.

Něhu a laskavost.

Jaká je asi ve skutečnosti? napadlo Daniela. Jaká je doopravdy, když si sundá všechny možné masky, které si nasazuje jako obranu před světem?

Katherine vycítila jeho pohled, pohnula hlavou a podívala se mu do očí. Jako mávnutím kouzelného proutku se její výraz proměnil. Laskavost a něha byly ty tam a v očích se jí objevila obvyklá nedůvěra, a především nechut' vůči jeho maličkosti.

„Co je?“ zeptala se takřka neurvale.

„Co by bylo?“ opáčil Daniel.

„Proč na mě tak zíráte? Mám něco na tváři? Nebo je to další z vašich taktik, jak přivést člověka do úzkých?“

Daniel nakrčil překvapeně čelo. „Jedna z mých taktik, jak přivést člověka do úzkých?“ opakoval. „O čem to mluvíte? Copak já se snažím přivádět lidi do úzkých?“

„Troufám si tvrdit, že vám to činí obzvláštní potěšení,“ ušklíbla se Katherine.

„Mýlíte se. Nic takového nedělám.“

„Že ne? Copak vy si nelibujete v černém humoru a sarkastických poznámkách? Nesnažte se v jednom kuse druhého zesměšnit?“

„Rozhodně ne. Černý humor mám velmi rád, ale nikoho se nesnažím zesměšnit.“

„Nevěřím vám.“

„Víte, milá Katherine, obvykle mi lidé nestojí za to, abych se jimi až tak dalece zaobíral,“ poznamenal Daniel nevzrušeně. Tentokrát ale pociťoval vztek i on. Tohle Katherine O'Malleyová přehnala. Obvinění, že lidi zesměšňuje, mu už připadalo za hranicemi chápání.

„Jistěže ne,“ ohrnula rty. „Už jsem si stačila všimnout, že vám lidi za mnoho nestojí.“

„Tak za prvé bych vás rád poprosil, abyste si i dnes dávala pozor na svůj výraz na veřejnosti, když už si nedokážete dávat pozor na své řeči,“ začal Daniel. „A za druhé by mě zajímalo, co se to s vámi děje.“

„Co by se se mnou dělo, můj nejdražší?“ protáhla Katherine sladce, ale on za jejím tónem slyšel zvuk ostře nabroušených mečů, které do sebe narážely se stále větší silou a řevnivostí.

„Měl jsem za to, že nedorozumění s Helen Rushtonovou už jsme si vysvětlili. To znamená, že je tady ještě něco jiného, s čím máte potíže.“

Ano, mám potíže. S vámi. S vámi a s vaším pelešením hned vedle mé ložnice.

„Nemám žádné potíže,“ odvětila.

„Lžete.“

„Vy nejste zvyklý brát si servítky, že?“

„To tedy nejsem.“

„Já ale nejsem povinna vám odpovídat. Nejsem vaše poslušná ženuška a nepracuju pro vás.“

„Na to se dá těžko něco namítnout. Nejste má ženuška a nepracujete pro mě. Máte pravdu, slečno O'Malleyová. Jestli vám tolik jde o slovní vítězství, právě jste vyhrála.“

„Díky za uznání.“

„Nezapomeňte, že vítězství má většinou hořkou příchut'. Když vám o něco hodně jde, usilujete o to a snažíte se ze všech sil, nakonec to možná dostanete. Během té snahy si ale nevšimnete, že už to ve skutečnosti vůbec nechcete. Jenomže je pozdě. Máte to a musíte s tím něco dělat, ať už ono *to* znamená cokoli. Buďte opatrná, Katherine. Ve všem, do čeho se pouštíte.“

„To mi radíte vy, který se tak zaklíná vlastní odvahou a neohrožeností?“

„Vidím, že jste mě vůbec nepochopila. To je mi líto. Netvrdil jsem, že nemáte být odvážná, ale že musíte počítat s následky. Je dobré jít za svým cílem, ovšemže ano. Ale ne za každou cenu a ne přes mrtvoly.“

„No *já* rozhodně přes mrtvoly nechodím,“ narážela Katherine znovu na Helen.

Daniel skrytý význam jejích slov samozřejmě pochopil. „Jak chcete, Katherine,“ pokrčil rameny. „Já jsem se s vámi snažil vyjít po dobrém, ale jestli budete raději válčit, prosím. Válčete, jak je libo. Ale beze mě. Tenhle boj mě nezajímá ani v nejmenším a nehodlám s vámi soupeřit. Ale to už jsem říkal.“

„Vy že se mnou nehodláte soupeřit?“ zasyčela Katherine rozzuřeně.

„Ne.“

„A co ta vaše poznámka, jestli mi někdo zemřel?“ podívala se na něj.

„Neměla byste být tak vztahovačná. Já jsem ji nijak zle nemyslel.“

„Teď lžete vy.“

„Ne, Katherine. Já nikdy nelžu, pokud zrovna nejsem v nějaké špionážní akci a nebojuji s nepřítelem. Svým spojencům a přátelům nelžu a vy jste spojenec.“

Neřekl přítel a ji to proti její vůli zamrzelo, přestože jí bylo jasné, že po tom všem, co se mezi nimi odehrálo, nejsou přátelé.

„Kromě toho,“ dodal, „já jsem si nezačal. To vy se chováte, jako kdyby vám za výstřih spadla osina. Dalo by se říct, že já se jenom bráním.“

„Chcete mi namluvit, že to s tím mrtvým byl jeden z vašich lepších žertíků?“

„Vlastně ano,“ přikývl. „Byl to žertík a jeden z mých lepších k tomu. Ale o žertík přece vůbec nejde a vy to moc dobře víte, Katherine. Udělala byste lépe, kdybyste vyložila karty na stůl a neschovávala je v rukávu.“

„Nic v rukávu neschovávám,“ sklopila pohled, protože jeho černé oči se jí propalovaly až na dno duše a Katherine si byla jistá, že vidí víc, než by vidět měly.

„Takže mi nemáte co říct?“

„Kromě toho, že se mi vaše žertíky nelíbí, vůbec nic,“ zadrmolila rychle.

„Dobře. Nechrne toho, tenhle rozhovor nikam nevede. Jestli jste dosnídala, vezmu vás na projížďku do Bouloňského lesíka a pak se zajedeme naobědvat do Latinské čtvrti. Nebo byste raději strávila celý den v apartmá?“

„Projedu se ráda.“

„Alespoň na jedné věci se shodneme.“

Abyste se nemýlil, pomyslela si Katherine v duchu rozmrzele. Den ještě neskončil.

Zbytek dne strávili v Bouloňském lesíku, procházením v pařížských zahradách a malých uličkách v Latinské čtvrti, kde si dali lehký oběd. Moc toho nenamluvili. Po rozhovoru u snídaně jako kdyby nevěděli, o čem by se spolu měli bavit. Včera večer to

ještě šlo. Daniel Katherine vysvětloval, co je čeká a na co je třeba dát si pozor, ale žádné jiné téma nenašli.

Ani se o to moc nesnažili.

Danielovi to však nijak zvlášť nevadilo. On mlčel rád. Vlastně nenáviděl plané řeči. Jestli něco nemohl vystát, pak právě bezduché plácání o ničem. Černý humor mu připadal mnohem přijatelnější než hloupé poznámky o počasí nebo o koňských dostizích. Jestli si spolu lidé nemají co povídat, ať pak radši mlčí.

Rozptylovat Katherine také neměl v úmyslu, přestože si byl vědom svých povinností džentlmena. Správný džentlmen nesmí dopustit, aby se v jeho společnosti dáma nudila, a měl by ji vždy a za všech okolností bavit. Tuto poučku mu vtloukali vychovatelé do hlavy od dětství, dokonce snad od okamžiku, kdy Daniel pronesl své první slovo, ale on na poučky tohoto typu nikdy moc nedal. Jediné pravidlo, které podle jeho názoru mělo smysl, bylo pravidlo přežití.

Ve své minulosti se jím řídil bezpočtukrát. Pravidlo přežití mělo přednost před bavením znučených dam. V tomto okamžiku mu sice nešlo o život, avšak o duševní rovnováhu rozhodně. On, který se nechal vyprovokovat pouze zřídka a většinou si dokázal zachovat neúčastný výraz a budil zdání klidu, měl dnes poprvé chuť popadnout Katherine O'Malleyovou pod krkem a pořádně ji stisknout.

Než se ale dostat do křížku se zákonem, raději se dostane do křížku se svým slušným vychováním. Koneckonců – copak mu už několikrát nevmetla do tváře, že není džentlmen? Nemůže tedy od něj nic čekat a on rozhodně nemá zapotřebí jí dokazovat opak.

Proč by to měl také dělat? Až tahle akce skončí a bude po všem, okamžitě odjede na své venkovské panství, které zdědil po otci, a oni dva už se nikdy neuvidí.

V to alespoň Daniel právě teď upřímně doufal.

„Chcete ještě vidět nějakou zahradu, nebo bys-te se raději vrátila do hotelu?“ zeptal se Daniel Katherine, když se naobědvali v malé krčmě v Latinské čtvrti.

Katherine byla na vážkách. Do hotelu se jí nechtělo, ale mlčenlivá procházka už jí také lezla krkem. Potíží však byla v tom, že ať se rozhodne jakkoli, Daniela se stejně nezbaví. Minimálně na příštích čtrnáct dní.

„Jestli víte o nějaké hezké a klidné, šla bych se po obědě ještě projít.“

„Jsem vám k službám.“

Na další hodinu nebo dvě to byla jediná slova, která si vyměnili.

Katherine pozorovala mladý párek labutí na jezírku stranou od hlavní cesty, kde se procházely mladé zamilované páry a špitaly si do oušek. Snad ještě nikdy ve svém životě se necítila tak osamělá. Bylo to zvláštní. Měla by se radovat, že je v Paříži, ale když se dívala na ty dvojice a pak pokradmu vrhla pohled na svého průvodce a dočasného manžela, sevřelo se jí srdce.

Ona lásku ještě nikdy nezažila a kdoví jestli ji vůbec zažije.

Každý nemá štěstí a svět není dokonalý. Kde jenom ta slova slyšela?

No ovšem, od majora Rosse.

Od koho jiného?

Ty labutě jí připomněly Helen, která mezi ní a Danielem proti své vůli způsobila tolik nedorozumění. V jejich zahradě bylo podobné jezírko a také na něm žily labutě. Katherine si pamatovala, jak se na ně s Helen chodily dívat a jak jim záviděly jejich ladné pohyby, dlouhé štíhlé krky a svobodu.

Kvůli Helen se ale už na Daniela nezlobila. Helen patřila minulosti a pro Katherine to byla uzavřená záležitost, ač to tak asi zrovna nevypadalo. Teď mezi nimi stálo něco zcela jiného a rozhodně nešlo o Danielovy žertíky.

Jestliže měla být Katherine upřímná, musela uznat, že jeho černý humor má něco do sebe. Jistěže, člověk na něj musel být naladěný, ale Daniel přece neřekl nic urážlivého. Kdyby chtěla, mohla se s ním zasmát. Vždycky měla svérázný humor ráda, protože na něj byla zvyklá od svého otce i od svého dědečka z matčiny strany, Colonel Fairchilda. Tak proč se k němu staví tak odtažitě a zlostně? Daniel si o ní teď nejspíš nemyslí nic pěkného.

Ona si o něm ale také mnoho pěkného nemyslela. Možná nesvedl Helen a neměl nic společného s její zaslepeností, ale k ostatním ženám měl blízko.

Velice blízko.

Až moc.

Jak se Katherine dívala na labutě, které se teď zastavily proti sobě a svými krky vytvořily tvar srdce, vzpomněla si, co jí Daniel včera večer řekl.

Máte problémy s upřímností.

Vás nezajímá, jak se věci mají?

Zavíráte oči před skutečností a vy to víte.

Věděla to? Opravdu zavírala oči před skutečností? Nechtěla vidět, jak se věci mají, a měla problémy s upřímností? Vážně byla taková?

Co když má Daniel pravdu? uvažovala dál. Jestliže ano, pak o sobě vůbec nic neví. Celý život žije v bludu. Namlouvala si, jak je pohotová a nebojácná, v rodině měla pověst mladé ženy s ostrým jazykem, a byla přesvědčená, že je jiná než dívky, které myslí od svých patnácti let pouze na to, jak ulovit zazobaného šlechtice a strávil s ním zbytek života. Holedbala se svou irskou povahou, a přitom byla tou nejobyčejnější a nejkonzervativnější Angličankou, jaká se kdy v Anglii narodila.

To přece ne, poklesla Katherine na duchu. To přece nemůže být pravda. Taková není. Nechce laková být! Problém vězí jinde.

Daniel se trefil, když jí říkal, že pobouření nad jeho žertíkem je jenom zástěrka.

Tak dobře, rozhodla se Katherine. Dokáže sama sobě, že s upřímností problémy nemá. Podívá se pravdě do očí a nebude se schovávat před skutečností.

Za všechno může jeho noc s Marií, přiznala si Katherine. Nedokáže přenést přes srdce, že jenom kousek od ní, přes šatnu, ležel na posteli s jinou ženou. A že se s tou ženou miloval!

Nebyla u toho sice přítomna, ale co by dělali jiného? Katherine se možná ještě nemilovala s mužem, ale moc dobře věděla, že se takové věci dělají a jak asi vypadají. Nebyla dítě, ale dospělá žena, která se už hodně dlouhou dobu musí starat sama o sebe. Dost času strávila na venkově a viděla, jak se páří zvířata.

Ne, ona oči před skutečností opravdu nezavíral. A pokud ano, pak...

Jenom někdy.

Slunce se schovalo za stromy a vzduch se zřetelně ochladil. Katherine si přitáhla vlněný pléd pevněji k tělu a zachumlala si do něj ruce. Byla jí zima, toužila po teple svého hotelového apart

má, ale nevěděla, jak začít rozhovor, aby zase neplácla nějakou hloupost. Pro dnešek už toho bylo až dost.

„Je vám zima?“ vyřešil za ni dilemma Daniel.

„Trochu,“ špitla Katherine.

„Vrátíme se ke kočáru a pojedeme do hotelu, souhlasíte?“ navrhl.

„Ano, to je dobrý nápad. Blíží se doba odpoledního čaje a Marie ho už určitě chystá.“

„Vidím, že vás anglické zvyky neopustily ani ve městě požitků a rozkoše, jak se Paříži říká.“

„Asi ne,“ zavrtěla Katherine hlavou. „Ale víte, co se říká. Zvyk je železná košile.“

„Ano, to asi ano,“ připustil Daniel. „Jedno z mála přísloví, které mám docela rád, protože je výstižné. Starých věcí a zvyků se člověk zbavuje velmi těžko, přestože ví, že mu přinášejí jenom útrapy.“

„Všechny ne,“ namítla Katherine tiše. „Takový čaj o páté útrapy nepřináší.“

Daniel se usmál. „Čaj o páté je výborný, ale přesto existují zvyky, které nadělají víc škody než užitku.“

„Jaké konkrétně myslíte?“ zajímala se Katherine. Tak vážně v její přítomnosti Daniel snad ještě nemluvil. Výjimkou byl rozhovor o akci, do které se nechali zatáhnout sirem Osbornem, ale jinak si zachovával odstup a nedával své pocity najevo.

„Snad někdy jindy. Teď už bychom se měli opravdu vrátit, jinak nám vystydne čaj.“

„Nemyslete si ale, že já na svou otázku zapomenu,“ podotkla Katherine.

„Co se týká vaší paměti, myslím si o vás jenom to nejlepší,“ nedokázal se ubránit jemnému popíchnutí. „Můj domnělý prohrěšek jste si pamatovala celých sedm let a nezapomněla na žádný detail.“

„Vždycky si dávám pozor na detaily,“ upřela na něj Katherine zelenomodré oči.

„Opravdu? To mě těší. Další věc, na které se my dva shodneme.“

Daniel ovšem nemohl vědět, jaké detaily měla právě v tu chvíli Katherine na mysli. Tichoučké otevření a zavření dveří Mariiny komůrky, lehké cupitání po koberci dlouhou chodbou a otevření a zavření dveří salonku, ve kterém spal Daniel. To byly detaily, které po celý den zaměstnávaly Katherininu mysl.

Dobrá bože! uvědomila si. Ona žálí! Vždyť tohle je docela obyčejná žárlivost! Kdyby se Marie scházela po nocích s kýmkoli jiným, nechávalo by ji to zcela chladnou. Ona se ale neschází s

kýmkoli. Strávila noc s Danielem! S mužem, který Katherine proti její vůli nepřestával přitahovat.

Kočár na ně čekal na opačném konci zahrady. Daniel pomohl Katherine dovnitř, ale když se chystal nastoupit sám, jako kdyby ucítil na zádech cizí pohled. Ostrý, zvědavý a palčivý. V tomtéž okamžiku se bezděky zachvěl, jako kdyby na něj sáhla smrt, jak říkávala jeho babička. Ztuhl s nohou na stupátku a nastražil všechny smysly. Nechtěl se ohlížet, aby nevzbudil pozornost, a především aby nedal najevo, že si něčeho všiml.

Byl to jenom pocit, ovšem Daniel na své pocity obvykle dal. Tenhle navíc patřil k těm intenzivním a neodbytným. Daniel si byl jistý. Někdo stál na druhém konci ulice a nenápadně je sledoval.

Musel být schovaný za rohem domu, nebo možná stál za některým z oken, protože jinak by si ho Daniel zcela jistě všiml, když on a Katherine ke kočáru přicházeli. Všiml si každého, koho dnes potkali, protože každý mohl představovat velké nebezpečí.

„Děje se něco?“ zajímala se Katherine, proč stojí jednou nohou na stupátku a ani se nehne.

„Nic, jedeme. Jenom se mi zdálo, jako bych něco zaslechl.“

„A zaslechl jste?“ zpozorněla Katherine.

„Nejsem si jistý. Katherine, dělejte, jako kdyby vám na podlahu spadl kapesníček, skloňte se pro něj, a až se budete vracet do původní pozice, velice nenápadně se podívejte na ulici za mnou. Musíte to udělat rychle, rozumíte? Hlavně tam nezírejte, jako kdybyste něco hledala. Pouze jeden jediný letmý pohled a nic víc.“

„Dobře,“ kývla Katherine a pohotově upustila kapesníček na podlahu kočáru.

Tohle začínalo konečně vypadat dobrodružně. Bridie s Clarissou se budou divit, až se vrátí domů a bude jim vyprávět,

čeho všeho se zúčastnila. Jenom aby z toho ty dvě panikářky nedostaly psotník. Bude na ně muset pěkně pomalu a s citem.

Na druhé straně ulice však nikdo nebyl. Muž, žena, dítě, kočár s koňmi... vůbec nic.

Daniel konečně nastoupil do kočáru a dal kočímu pokyn, aby se vrátil do hotelu. Když byli z dohledu, podíval se na Katherine.

„Předpokládám, že jste nikoho nezahlédla,“ poznamenal suše.

„Ani živáčka.“

„To jsem si myslel. Nejsou tak hloupí, aby na sebe zbytečně upozorňovali. Jenom mě zajímalo, jestli jsou to ti samí, co se mnou cestovali na lodi.“

„Na lodi?“ vyhrkla Katherine. „Tomu nerozumím.“

Daniel chtěl už už podotknout, že o tom přece spolu mluvili, ale pak si vzpomněl, že o mužích na lodi z Anglie se bavil s Marií, když mu večer přinesla karafu s vínem.

„Z Anglie se mnou cestovalo pár mužů, které podezírám ze spolčení s naším nepřítelem.“

„Ale co když vás poznali?“

„Měl jsem nejnižší třídu a jel jsem v přestrojení. Vypadal jsem skoro jako žebrák, takže mě nemůžou poznat. Oni ale nejdou po mně, Katherine. Jdou po vás, a jestli se informovali v hotelu, vědí, že sestra Justine Baronové Louise jste vy. Já jsem pro ně pouze překážka, které se zbaví, když to bude třeba.“

„Doufám, že se jim to nepodaří,“ zabručela Katherine.

„Měl jsem za to, že byste se mě zbavila docela ráda,“ odušil Daniel.

Katherine se rozhodla, že tentokrát se nebude urážet, ale přijme jeho vtip. Když si dokázala přiznat, že za jejím chováním vězí žárlivost, zkusí být pro změnu o něco milejší než obvykle.

„Však já bych se vás také ráda zbavila,“ blýskla na něj očima. „Ale raději počkám, až se vrátíme do Anglie. Můj život je mi

milý, majore Ros– si. Dokonce tak milý, že mi stojí za všechny ty– útrapy, které mi přináší vaše báječná společnost.“

213

Daniel zvlnil rty v lehkém úsměvu. „Jsem poctěn, slečno O'Malleyová. Na důkaz svých díků objednáám k večeři pravé francouzské šampaňské.“

„Jaké jiné, že?“ zazubila se Katherine. V dalším okamžiku ale zvažněla. „Já jsem vážně husa,“ hlesla. „Vždyť oni mohli stát za oknem.“

„Také mě to napadlo.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Katherine, vstávejte! Slyšíte mě? Probud'te se, prosím, Katherine!“

Katherine ve spánku svraštla obočí, krátce zamručela a obrátila se na bok.

„Katherine!“ zatřásl jí jemně Daniel. „Musíme okamžitě pryč!“

„Bridie, nech mě,“ zamumlala Katherine ze spánku. „Já chci ještě spát.“

Poslední pokus, blesklo Danielovi hlavou. Jestli ani pak nevstane, bude z ní muset stáhnout přikrývku a odnést ji do bezpečí v náručí.

„Katherine, Katherine!“ zesílil hlas. „Vstávejte, u všech svatých!“

Katherine otevřela oči a chvíli se na něj nechápavě dívala, jako kdyby se snažila přijít na to, co se děje a kde se to vlastně nachází.

„Ano, jsem to já,“ houkl Daniel.

V tom okamžiku jí došlo, že porušil svůj slib z předvčerejší noci a vplížil se k ní do ložnice i proti její vůli.

A ona byla tak hloupá, že mu věřila, když tvrdil, že chodí do ložnic jenom na výslovné pozvání! Jak může? blesklo jí rozespalou myslí. Jak se může jednu noc muchlovat s Marií a druhou přijít za Katherine, jako by se nechumelilo? Spoléhá snad na Mariinu diskrétnost? Katherine je ale přece slyšela na vlastní uši!

„Co tady děláte?“ vyštěkla.

„Budím vás.“

„To vidím, ale co si to dovolujete? Nevšiml jste si, že spím?“

„Ano, ale –“

„Kde jste nechal svůj slib, že nevyužijete dveří v šatně?“ nenechala ho Katherine domluvit.

„Přišel jsem dveřmi z chodby,“ odbyl ji.

„To je snad jedno!“

„V tuhle chvíli je to skutečně jedno.“

„Vy jste hrozný člověk! Odporný! Okamžitě běžte z mojí ložnice, slyšíte? A dejte ze mě ty ruce, jestli nechcete, abych zavolala Marii.“

Danielova trpělivost přetekla.

Stiskl jí ramena ještě pevněji a zatřásl s ní tak prudce, že jí hlava poskakovala jako míček vycpaný slámou.

„Přestaňte!“ zakřičel na ni. „Už dost, Katherine, jinak vám budu muset vchrstnout do tváře sklenici ledové vody. Musíme pryč! Jdou po nás. Nechal jsem hlídat tu ulici a před chvílí jsem dostal zprávu, že jde do tuého.“

„C... cože?“ vykoktala Katherine.

„Musíme pryč,“ opakoval Daniel. „Hned.“

„Dobrý bože, promiňte,“ hlesla. „To ne vy, já jsem hrozná. Nezlobte se, Danieli.“

„Na omluvy bude čas jindy, teď musíte vstát a obléknout se. Rychle, pospěšte si.“

„Kde je Marie?“

„Balí ty nejnnutnější věci. Protože budeme utíkat, nesmíte se zatěžovat zbytečnostími. Oblečte si šaty, ve kterých se cítíte dobře a které hodně vydrží. Žádné parádní róby, žádné mašličky ani pentličky, rozumíte? Hlavně už vstaňte, situace je horší, než si vůbec dokážete představit.“

„B... budou nás chtít zabít?“ zadrkotala Katherine zuby v náhlé zimnici.

„Určitě se o to pokusí a budou usilovat o váš život. Je mi líto, ale nemůžu vám lhát.“

„Jsem ráda, že mi nelžete.“

„Na co tedy čekáte?“

„Nemůžu se oblékat před vámi, to jistě chápete,“ pípá Katherine, které moc do zpěvu nebylo. Dobrodružství začínalo a ona měla strach.

Daniel jí stiskl ruce. „Zvládneme to,“ usmál se na ni povzbudivě. „Na nás dva si žádní zrádci nepřijdou, to mi věřte.“

„Ano,“ zašeptala.

Věřila mu. Tentokrát mu věřila každé slovo a nejenom to. Cítila k němu obrovskou důvěru. Až do této chvíle jí vadilo, že ji má chránit právě Daniel, ale v tomto okamžiku si byla jistá, že on je muž na správném místě. Byla šťastná, že je s ní právě on. Věděla, že se na něj může spolehnout. Jestli má v této akci přijít o život i ona, ať je to potom v jeho náručí.

„Půjdu za dveře,“ řekl Daniel tiše. „Máte dvě minuty a ani o vteřinu víc.“

„Dobře.“

Naposledy se na ni podíval a pak se k ní sklonil a políbil ji na ústa. Krátce, lehce a něžně. Tak něžně, že jeho rty skoro necítila.

„Co to děláte?“ vydechla. „Nikdy nevíte, co vás za dalším rohem čeká, Katherine. Kdyby mě už nemělo čekat nic, chtěl jsem vědět, jaké to je vás políbit.“

„A jaké to je?“ musela se zeptat. Hlas se jí chvěl stejně jako ruce a celé tělo.

Daniel jí odhrnul pramínek vlasů z čela. „Jednou vám to povím.“ |

„Co když ani na mě za dalším rohem nic nečeká?“ zašeptala Katherine.

„Vás toho čeká ještě hodně. Jsem tu přece od toho, abych vás chránil.“

Vstal a zamířil ke dveřím.

„Majore!“ zavolala za ním ještě Katherine. „Možná vám také jednou povím, jaké to je vás políbit.“

„Tak to abych si dal dobrý pozor na to, co se za tím rohem schovává.“

Katherine byla oblečená za pouhou minutu. Za dalších pět minut vyklouzli Katherine, Marie a Daniel z hotelového apartmá a po schodišti pro služebnictvo seběhli dolů. U východu už byla přistavená drožka, ovšem než do ní stačili nastoupit, strhla se mela.

Zpoza sloupu se vynořily dvě vysoké mužské postavy v tmavých šatech a namířily na prchající skupinku pistole.

„Zpátky!“ křikl Daniel tlumeně a zatlačil Marii a Katherine zády do dveří. „Vy tu čekejte!“ zavolal na kočího, který patřil k jeho lidem.

Než se stačila Katherine schovat, kolem ucha jí prosvítlěla kulka, odloupla kus omítky a zmizela kdesi v nenávratnu. Daniel se do hotelu nevrátil. Zabouchl dveře a pak už Marie s Katherine slyšely jenom nějaké podivné zvuky, výkřiky a za chvíli nastalo ticho.

„Rychle,“ strčil Daniel hlavu do dveří. „Do drožky Marie, vy se tu vyznáte lépe, říkejte kočímu, kudy má jet. Honem, neotálejte!“

Drožka se se skřípěním a vrzáním rozjela do noci. Kočí hnal koně jako o závod a Katherine měla chvílemi pocit, že kola musí upadnout a celý kočár že se rozsype jako hranička z dříví.

„C... co to mělo znamenat?“ podívala se na Daniela.

„Jenom malou komplikaci.“

„Ale kam se poděli? Vy jste je zvládl sám? Vždyť ani nemáte pistoli.“

Daniel ukázal na svůj opasek. „Pistoli samozřejmě mám a našťastí mi pár našich lidí, kteří na nás mají v Paříži dávat pozor, přišlo na pomoc.“ Daniel si povzdychl. „Škoda že si nemůžu zahrát na hrdinu, ale když jsem včera tvrdil, že přátelům a spojencům nikdy nelžu, musím si stát za svým.“

„Jak o nás ale ti naši lidé věděli?“

„Přece jste si nemyslela, že jsme tady úplně sami, Katherine. Giles se postaral o to, aby nás neustále někdo hlídal. Jinak bychom neměli šanci na přežití.“

Drožka poskočila na dlažbě a Katherine vylétla ze sedadla a lehce se bouchla do hlavy. Něco takového ji však nemohlo rozházet ani za normální situace, natož v tak vypjatém okamžiku.

„Kam jedeme?“ zeptala se.

„Do módního salónu madame Pérot. Justine tam občas předváděla šaty.“

„Ano, já vím. Marie mi o tom pověděla.“

„Tím lépe.“

„Je spolehlivá?“

„Madame Pérot? Ano, je spolehlivá. Do špionáže s Justine nebyla vůbec zatažená, nic o ní nevěděla, takže zároveň neví nikdo nic o ní. Schová nás u sebe v domě, a když se to povede, převezme nás do svého venkovského domu na severozápad od Paříže, což je přesně směr, který potřebujeme.“

Marie,“ otočil se Daniel na komornou, která horlivě ukazovala kočímu, kudy má jet. „Jak je to ještě daleko?“

„Trpělivost, majore. Za chvíli budeme na místě.“

„Myslíte, že se objeví další?“ vyděsila se Katherine. „Další nepřátelé,“ doplnila.

„O tom vůbec nepochybujte.“

Madame Pérot byla dáma asi ve věku Lavinie Wentworthové, ovšem byla úplně jinak oblečená a rozhodně nepůsobila dojmem dámy, která si spokojeně žije ve svém domě s manželem a dětmi, pořádá večírky, plesy, večere a občas si vyrazí na lov. Madame Pérot působila impozantně a Katherine nemohla uvěřit vlastním očím. Takové šaty, jaké měla na sobě, by v Anglii způsobily obrovské pozdvižení. Žádná dáma by si je na sebe nevzala, a i kdyby, pak pouze na hodně uvolněný a odvážný maskarní ples.

Madame Pérot se v nich však pohybovala s naprostou nenuceností a takovou nonšalancí, jako kdyby se v nich snad narodila. Vypadala přirozeně, nenuceně, elegantně, jedním slovem dokonale.

Katherine vzhledem k vážnosti situace poněkud nevhodně napadlo, že by jednou chtěla mít tolik odvahy, aby si na sebe dokázala vzít něco podobného nejen na maškarní bál, ale také na nějaký důležitý a honosný večírek v rodné Anglii. Když viděla madame Pérot, pochopila, co mohlo Justine lákat na předvádění šatů v jejím salonu. A to si Katherine myslela, že něco takového by mohla dělat pouze dívka poněkud volnějších mravů nebo z nižší společenské třídy, která o dobrém chování mnoho neví.

Ve skutečnosti nevěděla nic Katherine.

Nevěděla nic o životě.

Když je madame Pérot uvedla dál, zkontrolovala těžké závěsy v oknech a posadila je ke krbu, aby se zahřáli. Její služebná uvařila horkou kávu a každému nalila šálek. Katherine jej přijala s povděkem. Byla prochladlá a vyčerpaná.

„Dlouho jsme se neviděli, majore,“ usmála se madame Pérot na Daniela.

„Raději bych se s vámi setkal za příjemnějších okolností, ale když to jinak nejde, jsem vděčný alespoň za tuto. Jsem vám moc vděčný, že jste nás vzala k sobě.“

„To je samozřejmé. Marie, drahoušku, ty jsi pořád hezcí a hezcí. Až bude po všem, přijď za mnou. Myslím, že bych tu pro tebe našla práci. Ne nastálo, ale až zase budou nějaké přehlídky, mohla bys předvádět. Justine mi moc chybí a ty jsi skoro stejně hezká.“

„Děkuju, madame,“ rozzářila se Marie.

„Představí mi někdo konečně tuto zajímavou mladou dámu?“ podívala se madame Pérot s úsměvem na Katherine.

„Ovšemže,“ kývl Daniel. „Jenom jsem čekal, až si trochu vydechne. Myslím, že tohle byla její první přestřelka v životě. Madame Pérot, seznámte se s Katherine O'Malleyovou, toho času Louise Baronovou-Rosierovou. Než se zeptáte, jestli se Louise provdala, rovnou vám odpovím, že nikoli. Pouze manželství předstíráme, i když mám obavu, že už to brzy nebude třeba. Naším jediným cílem bude dostat se do Anglie a neutrpět při tom újmu na zdraví, neřku-li na životě. Katherine, o madame Pérot jsem ti už vyprávěl. Je to dobrá duše Paříže.“

„Vítejte v mém domě, drahoušku,“ podívala se madame Pérot na Katherine. „Moc ráda vás poznávám. Přátelé mých přátel u mě mají vždy otevřené dveře. A vy máte v očích něco, co mi připomíná Justine.“

„Nezapomeňte na barvu vlasů.“

„Ano, ty měla Justine stejně krásné jako vy.“

Daniel by věděl ještě o jedné krásné věci, ovšem tu nemohl zmínit nahlas. Katherine měla podle jeho názoru nádherná ňadra. Viděl je zatím pouze sešňěrovaná v korzetu a podle toho se mnoho soudit nedalo, ale Daniel už pár ženských ňader viděl, aby je dokázal posoudit. Tahle byla výstavní. Plná a bujná stejně jako jejich majitelka.

Kdyby věděla, o čem teď přemýšlí, asi by se hodně zlobila, blesklo Danielovi hlavou. Anebo...

Kdoví. Možná by se cítila poctěna. Přesněji řečeno, kdyby odhodila ty své konvence, určitě by se cítila poctěna. Která žena by se na jejím místě vztekala?

„Jaký je další plán?“ zajímala se madame Pérot.

Cekám, že mi každou chvíli přinese posel zprávu, jak to vypadá v okolí,“ vysvětloval Daniel. „Podle toho se rozhodneme. Když bude klid, přespíme s vaším dovolením u vás a na cestu vyrazíme zítra časně ráno. Jestliže zjistím, že se do Paříže a okolí stahují další protivníci, hrozí riziko, že vyjedeme ještě v noci.“

„Budeme cestovat všichni společně?“

„Myslím, že se budeme muset rozdělit,“ odvětil Daniel. „Nesmí nás být moc pohromadě, abychom nebudili pozornost. Giles Osborne mi sice kladl na srdce, abych o sobě a Katherine dal vědět, ale to jsme netušili, že nepřítel po nás půjde tak zarputile.“

„Budeme se muset skrývat?“ špitla Katherine.

„Ano,“ přisvědčil Daniel. „Rozruch by nám teď moc neprospěl.“

„V tom případě nechám přinést studenou večeři,“ prohlásila madame Pérot. „Před cestou se musíme najíst, abychom měli dost sil.“

„Báječný nápad,“ souhlasil Daniel. „Studená pečeně a sýry se budou hodit.“

„Nechám něco zabalit i na cestu. Marie, zlatíčko, půjdeš nám pomoci? Až na mou komornou jsem poslala služebnictvo spát. Nemusí vědět všechno.“

„Velmi ráda.“

Madame Pérot se omluvila a spolu s Marií šla udělit patřičné pokyny komorné. Daniel s Katherine osaměli.

„Tak jak vám je?“ zeptal se něžně Daniel. „Musíte být vyděšená.“

Byla vyděšená. K smrti vyděšená. Stačil jenom jeden maličký krůček dopředu, a kulka by jí neprosvištěla kolem ucha, ale zavrtala by se jí přímo do hlavy. Katherine si vzpomněla, co jí Daniel těsně před útekem z hotelu říkal, a lehce se usmála.

Nikdy nevíte, co vás za dalším rohem čeká, Katherine. Kdyby mě už nemělo čekat nic, chtěl jsem vědět, jaké to je vás políbit.

Zvláštní. Stačilo tak málo a mohla to být ona, koho už nemuselo čekat nic. Daniel by sice věděl, jaké to je ji políbit, ale ona by se nikdy nedozvěděla, jestli se mu to líbilo.

Pokud jde o ni, jí se jeho polibek líbil. Dobrý bože, líbil se jí tolik, že v tom okamžiku by snad byla ochotná zůstat s ním v hotelu a počkat si, až pro ně přijdou, jenom kdyby ji držel, objímal a líbal. Když se dotkl svými rty jejích, jako kdyby jí tělo pročísl blesk. Projel jí od hlavy až k patě a zanechal za sebou zpusťšenou, spálenou duši. Katherine se do Daniela zamilovala. Je dva však nečekala žádná společná budoucnost. Proto se cítila jako po požáru, po kterém zůstává jenom smutek a prach.

Byla ráda, že ji políbil. Nelitovala toho ani na vteřinu a věděla, že kdyby se k ní naklonil znovu, vyšla by mu svými rty vstříc. Toužila po dalším polibku, ale zároveň si přála, aby k němu podruhé nedošlo. Věděla, že pak by své srdce ztratila nadobro.

Daniel se k ní natáhl a vzal ji za ruku.

„Celá se chvějete, Katherine. Měla jste velký strach?“

Katherine se vrátila ze vzpomínek zpátky do přítomnosti a pokusila se o lehký tón. Nechtěla, aby poznal, co k němu cítí. „Já ani nevím. Před hotelem se všechno seběhlo velice rychle. Než jsem si stačila uvědomit, co se děje, seděli jsme v drožce a jeli k madame Pérot. Teprve později mi došlo, že můj život v jednom okamžiku visel na vlásku a že jsem měla velké štěstí.“

„To když na nás vystřelili?“ zpozorněl Daniel, který měl u hotelu co dělat, aby dostal Katherine a Marii do bezpečí, a o kulce kolem ucha nevěděl.

„Ano, slyšela jsem, jak mi něco hvízdlo u hlavy a hned potom to odlouplo kousek omítky.“

„Ach Katherine,“ povzdychl si Daniel. „To je mi líto. Doufal jsem, že všechno proběhne v mnohem větším klidu a že takovýmto situacím nebudeme vystaveni.“

„Vždyť se nic nestalo,“ pousmála se Katherine, přestože jí ještě pořád zněl v uších pištivý zvuk, při kterém jí naskakovala husí kůže.

„Měl jsem být opatrnější.“

„Majore, vy přece za nic nemůžete. Giles Osborne mě varoval, upozornil mě, že může jít o život, a já jsem se vším souhlasila.“

„Jistě, ale já jsem tu od toho, abych nebezpečným situacím předcházel,“ namítl Daniel. „Vy jste žena. Neprošla jste žádnou válkou a nikdy jste nepracovala jako špiónka. Nemůžete ani tušit, co všechno se může stát a na co všechno je třeba dávat pozor. Já ano.“

„Myslím, že jste na sebe až moc přísný. Copak nejsme v bezpečí? Nesedíme u krbu a nepijeme kávu a portské? Co byste chtěl víc?“

„Co bych chtěl víc?“ opakoval se zřejmou melancholií v hlase. „Aby to skončilo. Aby bylo po všem a my oba se mohli vrátit ke svým životům.“

„Ano,“ zamumlala Katherine. „Ke svým životům...“

Daniel na chvíli zavřel pevně oči. Když je zase otevřel, měl v nich vzdálený výraz, jaký Katherine doposud neviděla. Najednou stál na druhém břehu široké řeky a mezi nimi bouřila divoká voda, takže se k sobě nemohli přiblížit. Byl daleko, ve světě, jaký neznala, a ona mu nerozuměla. Ani Danielovi, ani tomu světu.

Neměla však čas zjistit, proč tomu tak je, protože se do místnosti vrátila madame Pérot. „Majore,“ oznámila vážným hlasem. „Máte ve vstupní hale návštěvu.“

„No konečně,“ oddychl si Daniel, který už začínal být nervózní, že se nic neděje. Tyto situace byly nejhorší. Zdánlivý klid mohl uspokojit Katherine, která si v domě madame Pérot připadala v bezpečí, ale rozhodně ne jeho. On věděl, že čím větší klid nastane, tím větší mela se později strhne.

Jak se vzápětí ukázalo, nemýlil se ani tentokrát.

Zprávy byly ještě horší, než očekával.

„Tak co?“ vyhrkla na něj Katherine, sotva se vrátil do salonku. „Je všechno v pořádku?“

Nemusel ani odpovídat. Jeho zachmuřený, starostlivý výraz a planoucí oči mluvily za vše.

„Vůbec nic není v pořádku, milá Katherine. Musíme okamžitě pryč.“

„Ted?“

„Ano.“

„Takže opravdu pojedeme v noci?“

„Nemáme jinou možnost. Pořádně se oblékněte, bude zima a cesta je dlouhá.“

Madame Pérot byla žena činu a hned začala zařizovat nezbytnosti. Večeři, kterou nestihla ani servírovat, nechala zabalit spolu s ostatním jídlem a naložit do košů. Katherine darovala pelerínu z králíčí kůže, aby nenastydla, a vysoké botky, které měly mladou špiónku chránit před deštěm a blátem. Hned poté se začala oblékat sama.

„Madame Pérot, pro vás mám dobrou zprávu,“ zarazil ji Daniel. „Vy zůstanete tady. O vás nikdo neví, takže není nutné vystavovat nebezpečí i vás.“

„Jste si jistý, majore?“

„Naprosto.“

„Ráda bych byla nápomocna.“

„Jsem vám za vaše slova velmi vděčný, avšak ujišťuji vás, že nápomocna jste velmi a že bez vás bychom možná právě teď plavali v Seině s prostřelenými hlavami. Čím méně nás pojede, tím lépe. Nemůžeme s sebou vzít ani Marii. Za této situace je každý člověk navíc velkou zátěží a my dva budeme mít co dělat, abychom proklouzli. Kdyby o vás věděli, musela byste s námi, ale takhle budete v bezpečí tady“

„Máte pravdu,“ souhlasila madame Pérot. „Napíšu vám pár vět pro správce svého venkovského domu, aby vás vpustil dovnitř a patřičně se o vás postaral.“

„Písemné vzkazy si nemůžete dovolit,“ zavrtěl hlavou Daniel. „Mohli by vás vystopovat.“

„Pak ale budu muset s vámi.“

„Nemůžete mi prozradit něco, co správce přesvědčí, že jste nás poslala skutečně vy? Nějaké heslo, tajnou informaci, cokoli.“

„Žádné heslo nemáme, ale poslouží vám tohle.“ Madame Pérot stáhla z ruky malý prsten s červeným kamínkem a podala ho Danielovi. „Dejte ho správci. Kdyby vás podezíral, že jste ho ukradli, povězte mu, že...“ Šarmantní Francouzka se naklonila k Danielovi a něco mu pošeptala do ucha. „Rozumíte?“

Daniel se hlasitě rozesmál.

„Promiňte, drahoušku,“ obrátila se madame Pérot ke Katherine. „Šeptání v přítomnosti jiného je velmi neslušné, ale vaše krásná ouška by mohla být velice pobouřena. Nerada bych, aby se o mně pak říkalo, že kazím mladé anglické dámy divokými francouzskými mravy.“

„Jistě,“ kývla Katherine, která ovšem hořela zvědavostí. Cítila se maličko dotčena, že madame Pérot nepoctila svou důvěrou také ji. Copak je snad z cukru? Proč si o ní všichni myslí, že je i přes svůj ostrý jazyk a nesmlouvavý úsudek ve skutečnosti upjatá?

„Nebud'te smutná,“ mrkl na ni Daniel, jako kdyby jí četl myšlenky „Bud'te ráda, že se madame Pérot zachovala diskrétně. Červenala byste se až do smrti. Ale dost řečí, drožka čeká. Jste připravena?“

„Ano, jsem.“

„Hodně štěstí,“ popřály jim madame Pérot a Marie, která se s Katherine loučila se slzami v očích. „A dejte nám vědět, až se vrátíte do Anglie.“

Když Katherine s Danielem vyjeli do noci, obrátila se Katherine na svého společníka. „Proč si myslíte, že jsem upjatá?“ zeptala se na to, co jí stále nešlo z hlavy. „Čopak se chovám jako puťka?“

„Vůbec ne,“ zazubil se Daniel. „Jako puťka, která jen kýve a nemluví, se nechováte. Ale znáte to. Pes, který štěká, nekouše.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Do venkovského domu madame Pérot však Katherine a Daniel dojet nestihli. Nedaleko za Paříží se v dálce za nimi objevilo několik skoro přízračných stínů, které se k nim pomalu přibližovaly. Nejprve vypadaly jako tečky splývající s obzorem a méně zkušené oko, než bylo Danielovo, by si jich buď vůbec nevšimlo, nebo by je zaměnilo za stromy Daniel, ale nepochyboval ani na okamžik, že mají v patách nebezpečného nepřítele.

Vlastně hned několik nepřátel.

Nezřetelné body záhy zmizely pod obzor, takže se ve tmě nedaly rozeznat, ovšem tu a tam se jejich obrysy nakrátko vyloupily proti obloze. Bylo čím dál zřejmější, že se stromy nemají nic společného. Jak se blížily, působily stále hrozivěji.

Byli to jezdci.

Jezdci na koních.

Tma ve spojení s měsíčním světlem je zvětšovala a dodávala jim obrovský rozměr. Stále ještě cválali v dostatečné vzdálenosti od drožky, v níž seděl Daniel s Katherine, ale dva hřebci táhnoucí vůz po hrbolaté prašné cestě neměli šanci jim ujet. Jejich drožka nemohla vyjet ze své dráhy, protože jakmile by se dostala na louku, tempo by se ještě zpomalilo, pokud by vůbec byli schopni pokračovat. To je na rozdíl od jezdců v sedlech zdržovalo.

U horoucích pekel a všech svatých dohromady! zaklel Daniel v duchu rozzuřeně. Co teď? Co s nimi? Jak a kam se před nimi schovat?

Podíval se po straně na Katherine, která si doposud ničeho nevšimla. Dusot kopyt nebyl přes skřípění kol drožky a cval hřebců slyšet a ji nenapadlo pátrat ve tmě po okolí. Neměla vypěstované instinkty nezbytné pro přežití ve válce ani cvičené oko.

Nechtěl ji děsit. Kdyby to záleželo jenom na něm, odvezl by ji na bezpečné místo a celou akci by se nějak pokusil dokončit sám. V celé věci však vězelo hned několik háčků. Sám by hledaného zrádce nedokázal vytáhnout z ulity. Sám by akci dokončit nemohl. A hlavně už bylo na jakékoli změny plánu pozdě.

Příliš pozdě.

Daniel v duchu zasténal. Musí ji varovat. Nemůže čekat, až je jezdci dojedou a začnou po nich střílet. To by se oběma mohlo stát osudným. Je třeba vymyslet náhradní plán, a to co nejdříve.

Hned!

„Katherine?“ oslovil ji jemně, vzal ji za ruku a co nejpovzbudivěji se usmál.

Podívala se na něj překvapenýma, lehce za– mženýma očima, jako kdyby právě přemýšlela o něčem důležitém a on ji vytáhl z jejího snu.

Krásného, nebo ošklivého? blesklo mu hlavou.

Vzápětí si uvědomil, že to není podstatné, a přátelsky jí stiskl prsty.

„Co se děje?“ zašeptala Katherine.

Daniel na chvíli ucítil na své tváři její horký dech a zapomněl na nepřátele, nebezpečí, na všechno, před čím ji chtěl chránit. Na malý okamžik existovali jenom oni dva. Katherine a on.

Katherine a Daniel.

Manželé Rosierovi...

„Majore, co je s vámi? Haló? Slyšíte mě?“

„Jistě, jistě,“ přikývl rychle Daniel. „Mám špatnou zprávu. Jede za námi několik mužů na koních.“

„Kde?“ vyhrkla Katherine a podívala se z okénka za sebe. „Nikoho nevidím.“

„Nejsou vidět stále, ale přibližují se. Jsou mnohem rychlejší než náš kočár.“

„Kolik jich je?“

„Řekl bych, že tři nebo čtyři,“ odpověděl Daniel. „Spíš čtyři,“ opravil se.

Katherine pocítila strach. Tentokrát mnohem větší než v Paříži před hotelem, protože tady jim nikdo pomoc nemohl. Tady byla jen ona, Daniel a kočí. „Ale co budeme dělat? Kam utečeme?“

„Nemáme šanci utéct,“ zavrtěl hlavou Daniel. „Do domu madame Pérot se také nedostaneme, takže...“

Tázavě nadzvedla obočí.

„Budeme se s nimi muset utkat.“

„Máte něco, s čím bych mohla bojovat? Nůž nebo meč by se hodily“

„Vy se umíte ohánět mečem?“ podivil se.

„Trochu ano. Učil mě to otec. Nemám žádné sourozence a on chtěl, abych se naučila některé rodové triky.“

„Meč mám, ale rozhodně vám ho nepůjčím. Vy zůstanete v drožce a nevystrčíte ani nos, abyste o něj nepřišla, rozumíte?“

„Ale –“

„Já mluvím vážně, Katherine. Vy se odsud ani nehnete. Budete sedět tiše jako myška a počkáte, až bude po všem. Možná vás otec naučil pár rodových triků, ale tihle muži jsou zabijáci. Určitě byli ve válce a celý život šermují a bijí se s mečem. Nestačila byste jim předvést ani jediný a přišla byste o svou hlavu.“

„Sám to nezvládnete. Jsou v přesile.“

„S přesilou mám pár zkušeností, a navíc je tu ještě Pierre. Ten mi pomůže.“

„To tu mám vážně jenom tak sedět a čekat?“

„Slibte mi to.“

„Majore –“

„Katherine, teď není čas na hádky ani rozepře. Budou tu každým okamžikem. Slibte mi, že zůstanete tady v drožce... prosím.“

Katherine si povzdychla. „Tak dobře. Ale mám jednu podmínku.“

„Poslouchám.“

„Povíte mi, jaký byl... ten...“ Rozpačitě sklopila oči. „Ten polibek.“

„Nepřivolávejte neštěstí,“ zazubil se Daniel, přestože mu do smíchu nebylo. „Tentokrát ještě umřít nehodlám. A na odpověď není čas.“

Katherine se choulila v rohu drožky a ani nedutala. Bála se, jako snad nikdy v životě, ovšem ne o sebe. Strachovala se o Daniela, který spolu s kočím bojoval se čtyřmi nepřáteli. Zvenku se ozývalo cinkání mečů a dušené výkřiky a Katherine se modlila, aby Daniel tuto bitku přežil ve zdraví.

Nechtěla ho ztratit. Nedokázala si představit, že by měla dál cestovat bez něj. Jednak by se sama do Anglie nejspíš nedostala, protože kdyby zabili Daniela, zabijí nejspíš i ji, a hlavně by snad už vůbec neuměla žít bez něj. Jistě, jednou se jejich cesty rozejdou a nebude to trvat zas tak dlouho, ale teď jsou tady a spolu a on jí přece ještě neřekl, jak se mu líbil ten polibek.

Ať nezemře, opakovala si v duchu a nenápadně se dívala ven na bojující postavy. Ať nezemře! Jestli zůstane naživu, už nikdy, nikdy se nebudu hádat s Clarissou a nebudu ošklivá na Bridie.

Jeden z nepřátel ležel na zemi v podivně nepřírozené poloze, dva útočili na Daniela a další se bil s kočím. Katherine si všimla, že Daniel má pod ramenem tmavou skvrnu na košili, a zachvěla se v hrozivé předtuše. Nemohla boj sledovat dál. Dala si ruce před oči a v duchu se pustila do další modlitby

Nevěděla, jak dlouho tam takhle mohla sedět, jestli pár minut nebo několik hodin, když se otevřela dvířka a v nich se objevil...

Daniel!

Byl špinavý, udýchaný, vyčerpaný, měl rozčuchané vlasy, zakrvácenou košili a na tváři několik ošklivých šrámů, ale byl živý!

Katherine vyskočila ze svého koutku a popadla ho za paži. „Zaplat’ pánbůh,“ zašeptala se slzami v očích. „Jste naživu.“

„Měl jsem namále,“ pokusil se Daniel o úsměv, ale vyšel z něho spíš škleb.

„Pojďte, opřete se o mě, pomůžu vám do drožky. Musíte si sednout a napít se vody. Také byste se měl najíst, madame Pérot nám s sebou dala spoustu jídla. Co takhle studenou pečínku?“

„Katherine,“ zastavil Daniel vodopád jejích slov. „Nemám na jídlo ani pomýšlení. Stačí mi voda.“

Katherine otevřela láhev s vodou a podala mu ji.

„Díky.“

„Jsem šťastná, že jste naživu,“ řekla tiše. „Bála jsem se o vás.“

Daniel sykl bolestí a chytil se za rameno. „Zatraceně!“ zaklel. „Jak se mohli trefit zrovna do mého starého zranění z války?“

„Co je vám?“ vyděsila se Katherine. „Jste zraněný? Hodně? Bolí to?“

„Trochu ano, ale snad to nebude nic vážného,“ uklidňoval ji Daniel.

„Podívám se na to. Rána se musí zavázat, aby nekrvácela. Už tak jste ztratil dost sil, Danieli. Kromě toho...“

Katherine se zarazila. V tom okamžiku jí došlo, že je kolem nich nezvyklé ticho. Když se Daniel vrátil do drožky, měla oči jen pro něj a ani se nepodívala z okénka.

Kde jsou všichni?

Kde je Pierre?

„Kromě toho co?“ zeptal se Daniel.

„Co se s nimi stalo?“ hlesla. „S těmi muži, kteří nás přepadli?“

„Jsou mrtví,“ odpověděl Daniel po pravdě. „Nemohl jsem dělat nic jiného, Katherine. Bylo to kdo s koho. Kdybych nezabil já je, zabili by oni mě a hned poté vás. Proto je na nás poslali.“

„A co...“

„Pierre?“

Katherine kývla.

„Je mi líto, ale Pierre tam leží mezi nimi. Bojoval statečně, sám dva zabil, ale pak klopýtl a spadl nešťastně na meč. Nemohl jsem mu pomoci.“

Katherine stekly po tvářích dvě velké slzy. Bylo toho na ni moc. Okolo drožky leželo několik

mrtvých mužů a vedle ní seděl Daniel s krvácejícím ramenem.

Daniel ji objal kolem ramen. „To bude dobré, Katherine,“ zašeptal. „Neplačte.“

„Kdy tohle skončí?“ vzlykla.

„Brzy. Snad brzy...“

„Kéž bych tomu mohla věřit. Ovážu vám to rameno a pak,“ Katherine se na něj podívala. „Co vlastně bude pak? Pojedeme dál sami?“

„Nic jiného nám nezbude. Dům madame Pérot ale raději vynecháme, protože naše návštěva by jí mohla velmi ublížit. Zdá se, že jsem je trochu podcenil a že jsou rychlejší a schopnější, než jsem si myslel. Jak dobře umíte jezdit na koni?“

„Obstojně.“

„Výborně, protože dál pojedeme koňmo. Drožku tady necháme, zbytečně by na nás upozorňovala a je pomalá.“

„Vydrží cestu vaše rameno?“ strachovala se Katherine.

„Bude muset. Zůstat tady rozhodně nemůžeme. Madame Pérot nám sice připravila spoustu jídla, ale ani její pečinka nevydrží věčně.“

Cesta nocí byla únavná a namáhavá a Katherine se po chvíli začaly klížit oči. Toužila po teplé posteli, horkém čaji a skleničce portského na povzbuzení, ale namísto toho seděla na hřbetě koně bez sedla a měla co dělat, aby se na něm udržela a nespadla na zem. Stěžovat si však v žádném případě nehodlala. Když zvládne cestu Daniel i s poraněným ramenem, zvládne ji ona také.

„Kousek odtud je stará opuštěná kovárna,“ poznamenal Daniel, když ujeli asi pět mil. „Tam přenocujeme.“

„Nemůže tam na nás nikdo narazit?“

„Snad ne, i když člověk nikdy neví. Párkrát mi už ale posloužila a pokaždé dobře.“

Kovárna stála v údolí a byla ze tří stran chráněná lesem. Uvnitř stála vyhaslá pec a na půdě bylo suché seno, které se mělo stát jejich postelí. Když vešli dovnitř, Daniel se lehce zapotácel, jako kdyby se sotva držel na nohou. Vypadal skoro jako přízrak.

„Jste bledý,“ prohlížela si ho Katherine starostlivě. „Pomůžu vám nahoru, majore, měl byste si hned lehnout a odpočinout si. Také se konečně trochu najíte a nechci slyšet žádné odmlouvání.“

Na odmlouvání neměl Daniel ani sílu, ani náladu. A na žerty a nevinné špičkování už vůbec ne. Rameno ho bolelo s každým pohybem víc a víc a chtělo se mu spát.

„Souhlasím se vším, co jste řekla,“ zamumlal a s bolestným výrazem ve tváři se šplhal po žebříku nahoru.

Katherine se pustila za ním.

Až na pár zdvořilých poznámek spolu už nemluvili. Když se Daniel najedl, lehl si na záda a zavřel oči. Katherine ho nerušila. Věděla, že teď potřebuje být sám se svými myšlenkami. Cesta se začínala komplikovat, a to byli teprve na začátku.

Katherine ležela vedle zraněného Daniela, který spal neklidným, trhaným spánkem, a přemýšlela o všem, co ji za posledních pár týdnů potkalo. Když seděli před pouhými pár hodinami v salonku madame Pérot, Daniel se zmínil, že by si

přál, aby bylo po všem a aby se mohli oba vrátit ke svým životům.

Ke svým životům...

Ona však měla intenzivní pocit, že se ke svému životu už v žádném případě vrátit nedokáže. Jak by mohla? Jak by mohla po tomhle všem sedět ve svém domě v Bathu a spolu s Clarissou popíjet odpolední čaj, jako kdyby se vůbec nic nestalo?

Daniel měl pravdu. Ona se v poslední době, možná dokonce celých několik posledních let, chovala upjatě a konzervativně. Měla sice nabroušený jazyk, ale to bylo také všechno. V duchu se sice bouřila proti Clarissiným radám a jejím zvykům, ale ve skutečnosti se podle nich řídila. Ne vždycky, občas se dokázala vzepřít, avšak velmi často poslechla, protože chtěla mít prostě klid.

Byla temperamentní a prchlivá, to jistě ano, avšak když o tom tak přemýšlela, většinou se její irská povaha projevila na nesprávných místech. Obzvláště když o nic nešlo a ona nemohla nést následky.

Poté, co poznala Daniela Rosse, a po všem, co si od něj od té doby vyslechla, se jí začal měnit pohled na svět. Uvědomila si, že ona se k minulému životu vrátit nechce a ani nemůže. Umřela by, kdyby měla až dokonce života hrát dokonalou anglickou lady. Zešílela by a nakonec by snad musela skočit z okna, aby se osvobodila. Najednou viděla, jak jsou všechny ty večírky a plesy, které navštěvovala, falešné. Všichni se na sebe usmívají, pochlebují si, chválí si večerní róby, účesy a šperky a skoro nic z toho není upřímné. Všude kolem je jenom faleš, pokrytectví a neupřímnost.

Daniel k ní upřímný byl. Možná se nezachoval zrovna galantně, když ji upozornil na nedostatek vkusu, ale rozhodně řekl, co si myslí. Vlastně to byl jeden z mála opravdu upřímných lidí, které kdy potkala.

A ona ho nechtěla ztratit.

Když ji vzal v kočáře za ruku a díval se jí do očí, ani na vteřinu ji nenapadlo, že jim jsou nepřátelé v patách. Byla přesvědčena, že jí chce něco říct. Něco vážného, důvěrného, a dokonce milého. Měl ve tváři cosi zvláštního, co tam ještě nikdy neviděla. Možná to nebyla láska, ale rozhodně tam Katherine viděla velkou náklonnost.

Ten útěk je sblížil.

Díky němu si uvědomila, jak jsou věci pomíjivé a na čem doopravdy záleží. Jediné, co stálo za boj, byla láska. Žádné uznání ctihodných matrón ani dvoření kavalírů.

Láska.

Druhý den ráno se ukázalo, že další cesta by pro Daniela byla příliš náročná, a tak zůstali v kovárně další tři dny. Během té doby se mu rameno zahojilo a oba nabrali ztracené síly. Jídlo jim bohatě stačilo a také koně nepřišli zkrátka, protože na půdě bylo dost starého sena.

Katherine o Daniela pečovala, vymývala mu ránu a vyměňovala obvazy natrhané z košile a večer mu vyprávěla o svém dětství v Irsku, o otci a jeho lásce ke koním i o matce, která byla vyhlášenou kráskou, a přesto se provdala za irského dobrodruha a následovala ho do jeho rodné země. Daniel zase vyprávěl o životě v armádě a o úskalích špiónova života.

„Ani jednou jste se nezmínil o své rodině,“ nadhodila, když spolu seděli poslední večer u ohně. „Mluvil jste o všem možném, o svých přátelích z armády, o zážitcích z války, ale nikdy ne o rodině.“

Daniel pokrčil rameny.

„Asi není o čem mluvit,“ zamumlal. „A pak také nerad vzpomínám.“

„Opravdu?“ podivila se. „Já vzpomínám ráda.“

„Nač vracet vzpomínky, které nejsou zrovna veselé? Matka mi zemřela, když jsem byl ještě hodně malý, a moc mi scházela. Otec si při pádu z koně zlomil vaz. To nejsou zrovna veselé příběhy.“

„Záleží na tom, jak se na ně díváte. Myslím na rodiče, ne na jejich smrt. Já jsem ztrátou svých rodičů také velmi trpěla... Vlastně jsem se z ní ještě pořád nevzpamatovala, ale když na ně vzpomínám, vybavují se mi ty hezké věci, které jsme spolu prožili. A ty za to stojí.“

„Možná máte pravdu, avšak mně se před očima objevuje pouze tragédie. Vidím matku, jak leží na bílé posteli a vypadá jako průsvitná víla, a otce, kterého přivezli přehozeného přes sedlo koně. Nebyl to hezký pohled.“

„Co třeba vaše lásky?“ položila mu Katherine otázku, která ji trápila po celou dobu jejich pobytu v kovárně.

Daniel nebyl mladíček, který by měl na lásku dost času. Copak mu ještě žádná žena nezamotala hlavu a neukradla srdce? To se jí nezdálo příliš pravděpodobné. Určitě musel mít někoho, koho měl velmi rád.

V tom okamžiku si vybavila, co vyprávěla Lavinia o Julii, která si vzala jiného. Jak na to mohla zapomenout? Možná ale bude dobré vyslechnout si i Danielovu verzi...

„Lásky?“ opakoval Daniel. „Chcete slyšet o mých milostných eskapádách?“

„Chci slyšet, jestli jste někdy někoho doopravdy miloval,“ upřesnila Katherine rozpačitě.

Daniel se krátce zamyslel a pak přikývl. „Ano, jednou jsem jednu ženu velice miloval,“ začal tiše. „Ale to už je velmi dávno.“

„Jak dávno?“

„Skoro dvanáct let. Bylo mi sedmnáct nebo osmnáct.“

„Také na ni nerad vzpomínáte?“

Přes tvář mu přelétl stín.

„Promiňte, nechtěla jsem se vás dotknout,“ omlouvala se Katherine. „Nemusíte o ní mluvit, jestliže nechcete, já vás nutit nebudu.“

„Ono na tom vlastně už nezáleží. Miloval jsem ji, ona tvrdila, že miluje mě, ale když jsem odjel s armádou do Francie, provdala se za jiného muže. Moc dlouho jí to netrvalo.“

„Muselo vás to bolet.“

„Ano, to ano,“ přisvědčil Daniel. „Vzala si mého vlastního bratrance.“

„Takže jste příbuzní. Jak se jmenuje?“

„Julia. Její muž ale pár let po svatbě zemřel během honu, takže je teď vdovou.“

Takže Lavinia mluvila pravdu, pomyslela si Katherine. Julia je vdovou. Jeho bývalá velká láska žije sama. To ale znamená, že jim dvěma už nic nestojí v cestě. Možná mluvil právě o tom, když zmiňoval, jak se těší, až se vrátí ke svému minulému životu. Znovu požádá Julii o ruku a vezme si ji.

Z toho pomyšlení se jí udělalo skoro nevolno.

„Co je vám?“ všiml si Daniel, jak je bledá. „Nenachladila jste se?“

„Ne, ne,“ zavrtěla hlavou. „Jenom se mi trochu zamotala hlava z toho vína, ale už je to dobré. Takže Julia je vdova. To máte štěstí.“

„Štěstí?“ opáčil. „Proč myslíte?“

„Máte u ní znovu šanci.“

„Vy byste si vzala muže, kterého byste milovala, a on vás zradil?“

Katherine se zarazila. „No... já nevím, nepřemýšlela jsem o tom. Nejspíš ne.“

„Tak vidíte.“

Tím jejich rozhovor skončil. Když později ležela zabalená do dek na seně, uvažovala, jestli jeho odpověď měla znamenat, že se

k Julii vracet nehodlá. Něco k ní totiž cítit musel. Proč by měl jinak tak smutný výraz?

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Giles Osborne se na své venkovské sídlo nevrátil. Situace byla příliš vážná, aby si mohl užívat venkovské idylky. Jestliže v této době o něco nestál, pak to byl klid a čerstvý vzduch, přestože mu jeho staropanenská sestra Virginia kladla na srdce, že těžký londýnský vzduch mu ničí zdraví. Virginia mu v mnohém připomínala Clarissu. Před mnoha lety se kvůli nešťastné lásce uzavřela do sebe a rozhodla se zasvětit život péči o svého bratra a jeho ženu Claire, dokud ta byla ještě naživu.

V Londýně měl však Giles mnohem blíže k tajným informacím, které nutně potřeboval, a navíc chtěl dohlížet na své podezřelé. Nesměl nic ponechat náhodě. Zajímal ho každý drb, každý pohyb a každé šustnutí. O Danielovi a Katherine neměl žádné zprávy, a to mu dělalo velké starosti. Na druhé straně se mu ani nedoneslo, že by byli mrtví, což bylo vcelku dobré.

Asi týden poté, co Daniel odjel do Paříže, seděl ve svém oblíbeném klubu a čekal, až dorazí jeho spojenec Cranford, který měl za úkol zdržet v Londýně Danielova strýce Joshuu. Včera večer dostal od Cranforda vzkaz, že Joshua odjel na svou usedlost.

„Cranforde,“ pozdravil Giles Osborne svého mladšího přítele, když dorazil do klubu. „Posaďte se, nalijte si víno a hned spusťte.“

„Jak jsem vám psal, Gilesi, Joshua Ross odjel z Londýna. Déle se mi ho zdržet nepodařilo, ale k jeho prospěchu musím říct, že je z naší hry venku.“

„Vskutku?“ zpozorněl Giles.

„Musel by mít snad nadpřirozené schopnosti, kdyby tím zrádcem byl právě on. Nehnul jsem se od něho skoro na krok a nechal jsem ho dobře sledovat. Nesetkal se s žádnými

podezřelými lidmi, s nikým nevedl tajný rozhovor, neposílal žádné vzkazy dopisy ani balíčky. Joshua Ross to určitě není.“

„Jste si jistý?“

„Naprosto. Mám dost zkušeností, abych poznal, jestli někdo něco chystá. A náš zrádce musí něco chystat poté, co jste rozhlásil historku, že Louise Baronová míří do Anglie pro důležité dokumenty.“

„Věřím vám,“ kývl Giles. „A jsem tomu velmi rád, už kvůli Danielovi. Byla by pro něj velká rána, kdyby zjistil, že celou dobu jde po svém vlastním strýci. Jeho bratranec mu před lety přebíral životní lásku a tohle by ho asi úplně zlomilo.“

Cranford se pousmál. „Neřekl bych, že Julia Melroseová byla jeho životní láska.“

„Víte něco, co mně zůstalo skryto?“

„Tak trochu. Strávil jsem s Danielem spoustu času u jednoho pluku a troufám si tvrdit, že ho dobře znám. Julia ho zklamala, chvíli se tím trápil, ale myslím, že na ni už přestal myslet jako na svou životní lásku. Měl mnoho příležitostí požádat ji o ruku, když její muž zemřel, ale neudělal to.“

„Je hrdý.“

„Jistě, Daniel je velmi hrdý, ale za tím je ještě něco jiného. Prostě ji přestal milovat.“

Gilesovi se objevil v očích zvláštní třpyt. „Zajímalo by mě, jak si ti dva vedou,“ podotkl. „Daniel a Katherine. Když se potkali na večírku u Wentworthových, byli hned v sobě. Snad už je to přešlo.“

„Také doufám. Vraťme se ale k naší věci. Když jsme vyloučili Joshuu Rosse, zbývají nám Waverly a Davenham. Máte nějaké zprávy o jejich počínání?“

„Ano, mám,“ přikývl Giles Osborne. „A nejsou zrovna lichotivé ani pro jednoho z nich.“

„To zní zajímavě. Poslouchám.“

„Oba pletichaří a na rozdíl od Joshuy posílají dopisy, vzkazy a mají schůzky s lidmi, pro které bych ruku do ohně rozhodně nedal.“

„Na koho sázíte?“ zeptal se dychtivě Cranford.

Giles se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že si k vedlejšímu stolku během jejich důvěrné rozmluvy nikdo nepřisedl.

„Ještě ne,“ odpověděl po krátkém váhání. „Ještě chybí ten poslední důkaz.“

Týden poté, co Daniel s Katherine opustili kovárnu, konečně dorazili na pobřeží a chystali se nalodit. Přestože je už žádní jezdci nepronásledovali, byla cesta poměrně dramatická. Museli se ukrývat, jezdili převážně v noci a Katherine si musela skrývat své tmavě rezavé vlasy pod šátek, aby nebudila pozornost.

V jednom městečku dokonce předstírala lehkou dívku, protože se dostali mezi několik po venkovsku oblečených mužů, kteří vypadali hodně podezřele. Naštěstí se ukázalo, že se tentokrát spletli. Vesničané byli skutečně vesničané.

Hra na prostitutku šla Katherine mnohem lépe, než by si kdy pomyslela. Daniel jí nemusel ani udělit žádné konkrétní rady. Jen zašeptal, ať dělá, že ho svádí, a Katherine se pustila do práce.

„Mladý pane,“ zavolala na něj vyzývavým hlasem a zavlnila se v bocích, „co takhle si trochu zašpásovat, nechtěl byste?“

„Nemám moc času,“ odpověděl jí Daniel a nenápadně se jí díval přes rameno, jak na jejich rozhovor muži stojící u kašny reagují.

„Bude to jenom chvilíčka, já jsem moc dobrá.“

„Jak ti říkají, maličká?“

„Veselá Nelly.“

„Veselá možná jsi, Nelly, ale necháme si to na jindy. Snad až tudy pojedu příště.“

„Nejsem zdejší,“ obtočila mu Katherine kolem krku šátek a přitáhla si k sobě jeho tvář. „Tak alespoň jeden polibek.“

Daniel se jí zadíval do očí. Na zlomek vteřiny se mu zdálo, že v nich zahlédl touhu, ale ta zmizela dřív, než se mohl ujistit, jestli se nezmýlil. „Tak co ten polibek, mladý pane?“

Sklonil hlavu a přitiskl své rty na její. Polibek tentokrát trval mnohem déle než u madame Pérot.

„Spokojená?“ zeptal se pak.

„Když mi dáte pár sous, budu spokojená mnohem víc,“ odpověděla pohotově.

Daniel sáhl do kapsy a podíval se na muže. Vůbec si jich nevšímal.

„Běžte kolem nich a počkejte za rohem. Já si vás tam vyzvednu.“

Daniel se chtěl ujistit, že muži u kašny jsou vážně neškodní, což se naštěstí potvrdilo. Jeden z nich plácl Katherine po zadku v domnění, že je

skutečná prostitutka, ale jinak se nic nestalo. Daniel chvíli trnul, aby se Katherine neotočila a nevrátila mu facku, avšak i to dopadlo dobře. Katherine se zachovala báječně. Hodila po dotyčném smyslný pohled, znovu zakroutila boky a se vztyčenou hlavou pokračovala dál.

Od té bitky u drožky už se spolu nehádali. Občas se trochu špičkovali, chvílemi Katherine dupla nohou, ale v zásadě šlo o nevinné žertíky. Daniel ji vůbec nepoznával..

Stará, věčně nabroušená, vzteklá a vztahovačná Katherine někam zmizela a místo ní se objevila Katherine nová. Stala se z ní mnohem veselejší, klidnější, vtipná a zábavná společnice. Danielovi se dokonce zdálo, jako kdyby díky té proměně zkrásněla.

Nebo za to snad mohl čerstvý francouzský vzduch a útrapy spojené s nebezpečným cestováním? V každém případě Katherine jenom kvetla. Jako kdyby jí tohle dobrodružství vlilo novou krev do žil.

Daniel se občas přistihl, že ji upřeně pozoruje. Nemohl se na ni vynadávat. Toužil přisednout si blíž, vzít ji za ruku a položit si hlavu do jejího klína. Bylo mu s ní nádherně. Jemu také kolovala v žilách čerstvá krev.

A ty dva polibky...

Ty byly překrásné.

Když ji držel v náruči, cítil obrovské vzrušení a musel si dávat pozor, aby ho nedal najevo. Katherine měla rty hebké, něžné a neskutečně sladké a on toužil držet ji v náruči a líbat mnohem častěji.

Dělal by to stále, kdyby mohl. Kdyby mu to dovolila, objal by ji a už by ji nepustil.

Jenomže teď seděli v nejnižší třídě na lodi a jejich putování se pomalu chýlilo ke konci. Ještě dva nebo tři dny, a bude po všem.

Při té představě mu nebylo dobře.

Když se Katherine dotkla nohou země staré dobré Anglie, pocítila úzkost. Jejich další cesta měla vést na Danielovo panství a odtud se pak měli vydat do Londýna za sirem Osbornem. Aby i poslední úsek proběhl bez potíží, v podpalubí se převlékla do mužských šatů, které jí Daniel koupil od nějakého mladíka. Měla sice trochu starosti s tím, jak zakryje své bujné poprsí, ale nakonec se jí to díky šátku, kterým si ňadra stáhla, a neforemnému kabátci podařilo.

Daniel měl na sobě otrhané dělnické šaty a dohromady tvořili pár dvou pobudů, kteří žebrají poblíž hospod a tržišť. Takových bylo v přístavním městě tolik, že dokonale splynuli s davem.

„Sluší vám to,“ zašeptal jí Daniel do ucha.

„Děláte si legraci?“ zeptala se pobaveně. „V těchto hadrech?“

„Ano. I v těchto hadrech.“

„Mám tomu rozumět, že jsou lepší než mé šarlatově červené šaty?“

„V těch hadrech jste dokonalá. Myslím, že jsem objevil vaši pravou podstatu. Moje chuťva se do vás zamiluje, jakmile vás uvidí. Je trochu přísná a svérázná, ale jinak moc hodná.“

Ta slova Katherine připomněla Bridie. Ta byla také trochu přísná a svérázná, ale jinak velice hodná.

„Zdá se, že všechny chuťvy a komorné a gardedámy jsou stejné,“ zazubila se Katherine.

„Nikdy si nepřipustí, že jejich malí svěřenci vyrostli a jsou už dospělí.“

„To jste vystihl přesně.“

„Dost řečí, jdeme do krčmy a vpodvečer vyrazíme zase o kus dál.“

Za další tři dny se konečně dostali na Danielovo panství Rosslair. Jejich převleky, které během cesty střídali, se ukázaly být dokonalé. Dvakrát se museli skrývat před podezřelými muži, ale pokaždé jim unikli.

Ted' měl na sobě Daniel oblečení mladého muže z chudších poměrů a Katherine vypadala napůl jako služka a napůl jako prادلenka. Měla obyčejné šaty, na hlavě šátek a přes ramena vlněný pléd.

Danielovi se líbila úplně ve všem.

A on jí také.

Jeho chuťva se k ní však zpočátku chovala poněkud nedůvěřivě. „Danieli, chlapče, tak jsi zase zpátky!“ zvolala, jakmile ho uviděla. „Proč nikdy nedáš vědět dopředu, kdy přijedeš, upekla bych tvé oblíbené koláče! Jak ses měl? A kam jsi vůbec cestoval?“

„Moc dlouho se nezdržím, Janet,“ políbil ji na tvář. „Tohle je moje společnice Katherine OMalleyová. Její dědeček byl Colonel Fairchild.“

Zmínka o starému panu Fairchildovi vykouzila na tváři staré chuťvy přátelský úsměv. „Tak pojďte, pojďte, musíte se

převléknout, odpočinout si a pořádně se najíst. Nechám pro oba připravit horkou lázeň a čisté oblečení.“

„Díky, Janet, jsi moc hodná. Koupel nám udělá dobře.“

„Jak dlouho zůstanete?“

„Pouze do pozítří. Nejdřív ze všeho musím napsat dopis a poslat ho po seržantu McGannovi do Londýna. Měl by čekat v zájezdním hostinci ve vesnici, tak tam s ním někoho pošli. Je to velmi důležité.“

„Samozřejmě, chlapče.“

O dvě hodiny později seděli Katherine i Daniel vykoupaní, čistí a upravení v jídelně a večereli.

„Tak jsme to zvládli,“ usmála se na něj přes stůl Katherine. „Jsme doma.“

„Ještě nás čeká poslední úsek,“ upozornil ji Daniel. „Ten může být nejtěžší.“

„Komu jste psal dopis? Siru Osborneovi?“

„Ano. Sdělil jsem mu, že jsme zpátky, a žádal jsem instrukce, co máme udělat, až přijedeme do Londýna. Zítra večer by měla přijít odpověď.“

„On už se postará, abychom se dostali do Londýna v pořádku. Víte, když nás přepadla ta banda v Paříži a později u drožky, skoro jsem nedoufala, že se nám návrat podaří. Ale jsme zpátky.“

„Jsme zpátky,“ opakoval Daniel dutě. „Zpátky doma a blízko našich minulých životů.“

„Nevypadáte vesele. Vy jste se přece tolik těšil domů a mluvil jste o tom, že tohle je vaše poslední akce. Co se stalo?“

Daniel pokrčil rameny. „Nejsem si jistý, jestli je kam se vrátit. V Paříži jsem byl přesvědčený, že je, ale teď nevím.“

Zvláštní. Katherine se cítila obdobně. Ani ona si nebyla jistá, jestli je kam se vrátit. Přesněji řečeno... ona si byla jistá, že není. Přesto cítila potřebu Daniela nějak povzbudit.

„To bude jenom únava z dlouhé cesty,“ řekla tiše. „Bylo toho na nás oba moc. Vždycky, když něco končí, cítí člověk velký smutek. Až se naše cesty rozdělí, zase se všechno vrátí do starých kolejí.“

Daniel na ni krátce pohlédl. „A vy byste si to přála? Chcete, aby se všechno vrátilo do starých kolejí?“

„Ano,“ zalhala. „Ano, chci.“

„Pak se vám to určitě vyplní.“

Hned po večeři se rozloučili a odebrali se každý do svého pokoje. Potřebovali si odpočinout a také chtěli být chvíli sami se svými myšlenkami.

Katherine se převalovala v měkké a teplé posteli, na jakou se těšila už celé dny, ale přesto nedokázala usnout. Zvykla si nocovat poblíž Daniela a teď jí tolik chyběl, že jí bylo skoro do pláče. Nikdy se nepokusil o žádnou intimnost, ale právě proto k němu měla mnohem blíž, než kdyby tak učinil. Sama v ložnici najednou ležet nedokázala. Kdyby to nebylo zcela nepřijatelné a nevhodné, vyklouzla by z pokoje, jako to tehdy v Paříži udělala Marie Duboisová, a vplížila by se k němu.

Daniel na druhém konci dlouhé chodby zažíval podobné pocity. Také si připadal osamělý. Také mu chyběla její přítomnost. Ani on nedokázal usnout, když ji neměl poblíž sebe. Jak o ní tak přemýšlel, uvědomil si, že se do ní zamiloval. Vzpomínka na Julii byla jednou provždy vymazána. Julia ve stínu temperamentní Katherine úplně vybledla.

A on si myslel, že Katherine není jeho typ! Jak ho něco takového mohlo vůbec napadnout? Jestli se o nějaké ženě dá vůbec říct, že je jeho typ, pak právě o ní. Kdysi si myslel, že se mu líbí něžné květinčky, které jsou spíše tiché a jemné, křehké blondýnky s pomněnkově modrýma očima, avšak žádná z žen, které kdy potkal, nesahala Katherine ani po kotníky.

A jak si mohl během cesty všimnout, Katherine měla moc hezké kotníky.

Nakonec to nedokázal vydržet. Věděl, že se nehodí, aby džentlmen šel v noci do pokoje dámy, která je navíc hostem v jeho domě, ale oni dva už se přece dávno domluvili, že on není džentlmen a Katherine že není dáma.

Navíc spolu strávili tolik dní a nocí, že se dá jeho návštěva pochopit, omlouval se v duchu, když si oblékal kalhoty. Nedělá nic špatného. Nejde ji svádět. Jenom chce ležet vedle ní. Jejich čas se chýlí ke konci a on nesmí promarnit ani vteřinku.

Daniel přeběhl tiše jako kočka přes chodbu a zaklepal na dveře. Za chvíli se za nimi ozval její hlas.

„Kdo je to?“

„To jsem já, Daniel. Pustíte mě dovnitř?“

Katherine otevřela. V ruce držela svíčku, dívala se na něj rozšířenýma očima a hrud' se jí prudce zvedala.

„Tady na chodbě by nás mohl někdo vidět. Můžu jít na chvíli dál?“

Katherine mlčky ustoupila stranou, aby Daniel mohl vejít. Byla tak překvapená a zároveň potěšená, že se nezmohla na jediné slovo. Celou dobu přemýšlí, jestli má jít za ním, a on zaklepe na její dveře! Je to náhoda? Osud? Nebo s ní jen potřebuje probrat další plán?

Chvíli stáli proti sobě a dívali se na sebe a pak Daniel ukázal na postel. „Měla byste si lehnout, Katherine. Abyste nenastydla.“

Poslušně se opřela o polštář, a aniž by z něj spustila pohled, přitáhla si k bradě peřinu. Daniel se posadil vedle ní na pelest a vzal ji za ruku.

„Nemohl jsem spát,“ začal tiše.

„Proto jste přišel sem za mnou?“ pípá přiškrceným hlasem Katherine.

„Chyběla jste mi. Tak jsem si zvykl na vaši přítomnost, že jsem nezamhouřil ani oko.“

„Také jsem... také jsem se cítila trochu nesvá.“

„Měla jste strach?“

„Spíš jsem si připadala osamělá,“ zašeptala. „Abych byla upřímná, také jsem chvíli uvažovala, že půjdu za vámi, ale...“ Odmlčela se.

„Pokračujte.“

„Nechtěla jsem být jako Marie.“

Daniel nadzvedl tázavě obočí. „Jako Marie?“ opakoval. „Jak to myslíte?“

„Já jsem vás slyšela. Když jste přijel do Paříže a spal jste první noc v hotelovém apartmá za šatnou, zaslechla jsem, jak jde po chodbě a klepe na vaše dveře.“

Daniel chvíli pátral v paměti a pak zaklonil hlavu a tlumeně se rozesmál. „Vy jste si myslela, že já a Marie... Že my dva jsme spolu strávili noc?“

„A nestrávili?“ zamračila se Katherine. „Nelžete mi, prosím, já nesnáším lež.“

„Nikdy jsem vám nelhal a nedělám to ani tentokrát,“ ujišťoval ji Daniel. „Marie za mnou přišla, ale jenom proto, že jsem ji chvíli před tím požádal o karafu s vínem a sklenku. Chvíli jsme se spolu bavili, co nás čeká, a pak se zase vrátila k sobě do pokoje. To je všechno. Nic jiného se mezi námi nestalo.“

Katherine zrudla. Zapletla se do překerní situace a teď nevěděla, jak se z ní dostat ven.

„Vám to vadilo?“ zeptal se Daniel něžně.

„No,“ zamumlala, „trochu ano. Vadilo mi, že se scházíte za mými zády.“

„Jenom proto?“

„Tehdy jenom proto.“

„Tehdy? Jak tomu mám rozumět?“

„Radši bych toto téma opustila.“

„Já bych u něho zase rád zůstal.“

„Danieli,“ zaprosila Katherine, „netrapte mě, prosím. Nevím, co bych měla odpovědět.“

„Co takhle pravdu?“ nadhodil.

„Tak dobře,“ rozhodla se nakonec. „Tehdy jsem vás neměla ráda. Zlobila jsem se na vás, podezírala jsem vás, že jste Helen zlomil srdce a cítila jsem na vás zlost za to, jak se mnou mluvíte. Ale potom, když jsme utíkali před pronásledovateli, strávili tři dny v kovárně a snažili se uniknout před nebezpečím, jsem změnila názor. Začala jsem vám důvěřovat.“

„Takže už mě máte ráda?“

„Ano, mám. Myslím, že vás mám moc ráda.“

Daniel přistoupil blíž k ní a něžně ji objal. „Katherine,“ zašeptal. „Má drahá, sladká Katherine, ani nevíte, jak moc velkou radost jste mi právě udělala. To jsou ta nejhezčí slova, jaká jsem kdy slyšel.“

„Vám ještě nikdo neřekl, že vás má rád?“

„Ale ano, řekl, jenomže jste to nebyla vy. Z vašich úst to zní jako rajská hudba. Když jsem před chvílí ležel ve své posteli a uvědomil si, že vás brzy ztratím, cítil jsem neskutečný smutek. Nechci vás ztratit. Nedokážu si vůbec představit, že by se naše cesty měly rozdělit a že bych měl žít bez vás. Nevím, jak tohle skončí, ale přišel čas, abych vám pověděl, jaký byl váš polibek.“

„Jaký?“ vydechla.

„Nejkrásnější, jaký jsem kdy dostal. Nikdy jsem nelíbal hebčí a sladší rty a nedržel v náručí krásnější ženu. Miluju vás, Katherine. Z celého srdce vás miluju.“

Tohle byla zase nejkrásnější slova, jaká kdy slyšela ona. Položila mu ruce kolem krku a přitiskla se k němu. „Já vás také miluju, Danieli.“

Když se druhý den ráno vzbudili, leželi vedle sebe na posteli. Nemilovali se, ale drželi se celou noc za ruce, líbali se a objímali.

„Dobrý bože,“ vyjekl Daniel, když si všiml, kolik je hodin. „Budu muset k sobě. Janet by se asi nelíbilo, kdyby mě tu našla.“

„Už jsi velký,“ pohladila ho Katherine po tváři. „Nemusíš poslouchat chůvu.“

„Nerad bych jí přidělal vrásky na čele. Už tak jich má víc než dost.“

„Chápu. Uvidíme se u snídane.“

„Za půl hodinky jsem v jídelně,“ kývl.

„Danieli?“ zeptala se Katherine, když položil ruku na kliku. V hlase měla strach a napětí.

„Ano?“

„Co teď budeme dělat?“

„Nejprve musíme dokončit, co jsme začali.“

„A pak?“

„Potom uděláme za vším tlustou čáru.“

Katherine se ho nestihla zeptat, jak svá slova myslel, protože se z chodby ozvaly kroky a Daniel se musel schovat pod postel. Byla to Janet, která se přišla zeptat, co si dá Katherine k snídani. Jakmile odešla, Daniel se vysoukal ze své skrýše, mávl na Katherine a zmizel za dveřmi.

Tlustou čáru, opakovala si Katherine v duchu. To se přece nemůže povést! Ona nedokáže udělat tlustou čáru za ničím, a rozhodně ne za touto nocí.

Milovala ho.

Ted' už si tím byla naprosto jistá.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Večer nepřišla jenom odpověď na Danielův dopis Gilesi Osborneovi, ale také do jeho domu zavítala velmi nečekaná návštěva.

Julia.

Jeho dávná láska.

„Potkala jsem včera vašeho sluhu a ten mi sdělil, že ses vrátil domů,“ vysvětlila účel své návštěvy. „Chtěla jsem tě přivítat osobně, než zase zmizíš. Dlouho jsme se spolu neviděli.“

„Ano, dlouho, když uvážím, že pro tebe je dlouho i jeden jediný měsíc,“ poznamenal Daniel.

„Chceš se vracet do minulosti?“

„Především bych tě rád pozval na čaj. Janet,“ obrátil se na chůvu, která stála opodál. „Ať přinesou do knihovny jeden šálek navíc.“

„Celkem tedy tři?“

„Ovšemže. Slečna O'Malleyová si odpolední čaj jistě nenechá utéct.“

„Slečna O'Malleyová?“ zeptala se Julia Daniela cestou do knihovny. „Kdo je to?“

„To je moje spoléčnice. Pracovali jsme spolu na jistém důležitém úkolu. Vlastně stále pracujeme.“

„Zdá se, že u tebe se nic nezměnilo.“

„Některé věci ano,“ odvětil Daniel dvojsmyslně. „Některé věci se změnily velmi, ale o těch teď raději nechci mluvit, Julie.“

„Proč ne? Tvůj život mě vždycky zajímal.“

„Pak si budeš muset počkat na vhodnější příležitost. Jestli tedy nějaká bude.“

„Jak to myslíš?“ nakrčila Julia půvabné čelo.

I v téměř třiceti letech vypadala jako panenka z porcelánu. Sladce, něžně a křehce. Až na to, že na Daniela tentokrát její krása nedělala žádný dojem. Jako kdyby v ní chyběl život.

Opravdový život.

„Vlastně nijak, jenom tak plácám,“ vyhnul se Daniel odpovědi a otevřel dveře do knihovny.

Katherine už byla vevnitř. Stála u okna a listovala si jednou z knih. Když uslyšela kroky, s radostným výrazem v očích se otočila.

„Danieli!“ vyhrkla. „Čekala jsem... promiňte, nečekala jsem společnost,“ omlouvala se. Přítomnost mladé krásné ženy se zářivě blondatými vlasy ji mírně řečeno překvapila. Rozhodně ne však příjemně.

„Katherine, seznam se, prosím, s mou příbuznou Julíí Rossovou,“ představil Daniel svou dávnou lásku. „Julie, toto je Katherine O'Malleyová, má... přítelkyně.“

Obě ženy si pokývly na pozdrav. Stejně jako byla překvapená Katherine, že Daniel nepřišel sám, byla překvapená i Julia, že je jeho společnice tak hezká. Snad až na ten krátký irský nos, pomyslela si v duchu trochu škodolibě.

„Julia si vzala mého bratrance,“ vysvětloval Daniel, jako kdyby o tom spolu nemluvili. Cítil mezi nimi mírné napětí a snažil se ho nějak rozptýlit.

„Daniel mi říkal, že jste s ním pracovala na nějakém úkolu,“ začala Julia, když jim Janet přinesla čaj a domácí máslové pečivo.

„Stále ještě na něm pracujeme,“ odpověděla Katherine.

„Něco pro armádu?“ protáhla znuděně Julia. „Myslela jsem, že válka už skončila.“

„Copak jsi neslyšela, že Napoleon utekl z Elby?“ podivil se Daniel.

„Vlastně ano, ale měla jsem za to, že ho brzy chytí. Ještě se tak nestalo?“

„Poslední novinky se ke mně nedostaly, takže nemohu odpovědět.“

„Vy pocházíte z Irska?“ obrátila se Julia zpátky ke Katherine.

„Můj otec byl Ir, matka Angličanka.“

„Ach tak.“

V podobném duchu konverzovali po celou dobu odpolední svačiny. Čas plynul a nikdo neřekl nic zajímavého. Než Katherine odjela do Paříže, přesně takové rozhovory vedla také. Mluvila s Clarissou o počasí, o zahradě, o sousedech – a to bylo skoro všechno. Teď jí takové řeči připadaly zbytečné a prázdné. S Danielelem se o počasí nebavili. S ním si povídala opravdově.

Když Julia odešla, Katherine se cítila hned o něco lépe. V její přítomnosti byla sevřená a nedokázala se uvolnit. Moc dobře si totiž všimla, jak se Julia na Daniela usmívá a jaké obdivné a láskyplné pohledy na něj vrhá.

Má na něj spadeno, uvědomila si Katherine. Nebyla si jistá, jestli ho Julia stále ještě miluje, nebo ho bere jako dobrou partii, ovšem jisté bylo, že o něj usiluje a bude o něj bojovat.

„Takže to byla tvoje láska,“ poznamenala, když Daniel vyprovodil Julii a vrátil se do knihovny.

„Má bývalá láska.“

„Je moc krásná.“

„Ano, to Julia je. Měla také vždycky spousty nápadníků a ctitelů. My dva si teď ale musíme promluvit o něčem důležitém. Dostal jsem dopis od Gilese Osbornea.“

„Co píše?“ zajímala se Katherine.

„Nepojedeme do Londýna. Za tři dny se bude konat ve venkovském domě mého přítele Cranforda velký večírek, na který budou pozváni sami význační hosté. Giles Osborne se tu zítra pro nás zastaví a na večírku tě představí coby sestru Justine Baronové.“

„Kde je ten dům?“

Daniel se usmál. „Myslím, že ho velmi dobře znáš. Cranford koupil po smrti tvého dědečka panství v Dorsetu.“

Katherine vykulila oči. „My pojedeme do Dorsetu?“ vyhrkla překvapeně.

„Ano. Nejsi ráda?“

„Moc, ale také mám trochu strach. Tak dlouho jsem tam nebyla a tolik jsem Dorset milovala.“

„Alespoň si budeš moci osvěžit vzpomínky.“

„Ty budeš stále můj manžel?“

„Tady v Anglii ne, to jsem mohl jenom ve Francii, kde mě nikdo nezná. Já se budu tvářit jako tvůj vzdálený příbuzný, protože většina hostů mě samozřejmě pozná. Kdybych byl ženatý věděli by to.“

„Můj příbuzný?“ podivila se Katherine. „Co ty bys mohl mít společného s Francouzku?“

„Má babička byla pravá Francouzka,“ odvětil Daniel, jako kdyby se něco takového rozumělo samo sebou.

„Vidím, že jsi samé překvapení.“

„Není to se mnou tak hrozné. Do Londýna vyjedeme zítra brzy ráno a ubytujeme se u Gilese.“

„Kam se ale poděl můj manžel?“

„Kdyby se na něj někdo ptal, vymluvíme se, že se nachladí během cesty a s ošklivými horečkami se u mě doma zotavuje po nemoci. Na večírku bychom je ale měli chytit. To bude jejich poslední pokus, jak se ti dostat pod kůži. Jestliže si budou chtít zachránit krk, budou se muset o něco pokusit. A my budeme připraveni.“

„Kdo my?“

„Já, Giles a Cranford.“

„A když se o nic nepokusí?“

„Giles Osborne má vždycky v záloze několik plánů. Jeden z nich nakonec vyjde.“

„Doufejme.“

Giles Osborne okamžitě poznal, že se mezi Katherine a Danielelem něco stalo. Stačil mu jediný pohled, a hned věděl, že něco je jinak. Jiskřilo to mezi nimi dál, jenomže tentokrát v jejich očích nezahlédl vztek a zlost, ale vášeň a touhu. Giles se v duchu pousmál. Že by se ti dva do sebe zamilovali? Měl pravdu, když říkal, že z nich bude skvělý pár. Vyšlo mu to. Akce spěje ke svému snad úspěšnému konci, oba strastiplnou cestu přežili ve zdraví, a navíc mezi nimi vzniklo pouto. Co si mohl přát lepšího?

Všichni tři právě seděli v jídelně a dojíždali večeři. Zítra odpoledne je čekala cesta do Dorsetu a bylo nutné se na ni dobře připravit.

„Katherine,“ popisoval Giles další plány, „nesmíte zapomenout mluvit anglicky s francouzským přízvukem. Občas se zadrhněte, jako kdybyste nemohla najít to správné slovo. Když se vás někdo zeptá na vašeho manžela, řeknete, že cestou onemocněl a že se léčí v domě vašeho vzdáleného příbuzného v Rosslairu. Daniel a já se budeme držet stále ve vaší blízkosti, ovšem počítejte s tím, že našemu nepříteli musíme dát možnost, aby vás vyzval k tanci nebo se vám začal dvořit. Kdybychom se od vás nehnuli na krok, ztížili bychom situaci jenom sami sobě.“

„Ten zrádce tam bude také?“ ujišťovala se Katherine.

„Ovšem. Očekávám, že se odhodlá k poslednímu možnému kroku a pokusí se vás nějakým způsobem zneškodnit. Já těsně před večírkem rozhlásím, že se hned zítra ráno chystáte jet za oním notářem pro dokumenty, které vám zanechala Justine. To je vyděsí. Nebudou si moci dovolit otálet a pokusí se vás nějak zneškodnit. Je to jejich poslední příležitost, protože zítra už by bylo pozdě, a já jsem si jistý, že si ji nenechají ujít.“

„Co když na ni vystřelí?“ zamračil se Daniel. „Jak ji pak ochráníme?“

„Nemyslím. Někdo by si mohl všimnout pistole a usvědčit viníka.“

„Nepředpokládám, že na ni zrádce namíří osobně,“ podotkl Daniel. „Určitě si někoho najme.“

„Dovnitř by se měly dostat jenom samé prověřené osoby, i když uznávám, že hostů bude hodně. Museli jsme jich pozvat co nejvíce, aby se nebál jednat.“

„Koho myslíte tím my?“

„Sebe a Cranforda. Velmi mi pomohl. Mimochodem, tvůj strýc Joshua je ze hry venku. Na večírek samozřejmě přijde i se svou snachou, ale svědomí má čisté.“

Katherine našpicovala uši. Víc než svědomí Joshuy Rosse ji zajímala jeho snacha. Podle informací, které měla, jí nemohl být nikdo jiný než Julia. Danielova bývalá láska, která na něj na návštěvě v Rosslairu vrhala tak svůdné pohledy. Pomyšlení, že se s Julií znova setká, nebylo Katherine nijak příjemné.

Daniel poznámku o Julii buď přeslechl, nebo jí záměrně nevěnoval pozornost. Jeho zajímal strýc.

„Takže Joshua je mimo podezření,“ opakoval. „To jsem rád. Mrzelo by mě, kdyby se z bratra mého otce vyklubal tak velký padouch.“

„Když myslíte, že na mě nevystřelí, o co se tedy pokusí?“ chtěla vědět Katherine.

„Možností je několik,“ odvětil Giles. „Například vám mohou nasypat jed do pití nebo vám podat otrávené jídlo. To znamená, že nesmíte pít ani jíst nic, co bych vám nepřinesl osobně.“

„A když se tomu nebudu moci vyhnout?“ nakrčila Katherine čelo.

„Pokud k vám někdo přijde, podá vám sklenku a bude trvat na tom, že si s vámi připije, musíte předstírat nešikovnost a víno vylít na zem.“

„Co dalšího hrozí?“

„Některý z mladých kavalírů, který by mohl být s naším nepřítelem domluvený, se vás možná pokusí vylákat ven z hlavního sálu.“

„A já nesmím s nikým cizím odejít, ani kdyby mě zval na romantickou procházku do zahrady,“ doplnila za Gilese Katherine. „To zvládnou. Když o tom takhle mluvíte, zdá se to velice jednoduché.“

Giles se na Katherine starostlivě zadíval. „Ono to však jednoduché není. Abychom ho mohli chytit, budete s ním naopak muset na procházku jít. Je totiž možné, že když mu selže trik s jedem, pokusí se o únos. Já a Daniel ale budeme stále nablízku. Můžete se na nás spolehnout.“

„Ano, já vím,“ přikývla Katherine. „Daniel během cesty prokázal spoustu odvahy, a když bude poblíž mě, nemám se čeho bát.“

„Sám doufám, žeš mě právě nepřechválila, Katherine,“ zabručel Daniel.

V to ona doufala také. Nerada by přišla o život zrovna ve chvíli, kdy začínala konečně žít.

Následující den byla Katherine od rána nervózní. Dnes měl přijít ten velký den. Poslední krok, o kterém Daniel tvrdil, že bývá nejnebezpečnější. Když scházela po schodech dolů do haly oblečená do večerních šatů, třásla se jí kolena a musela se přidržovat zábradlí, aby nespadla. Daniel už stál dole a upřeně ji pozoroval.

Měla na sobě světle modré hedvábné šaty s našasenou sukní, která jí zvýrazňovala štíhlý pás. Odvážný dekolt ve francouzském stylu zase dával vyniknout jejím ňadrům a vysoko vyčesané vlasy štíhlému krku. Danielovi připadala nádherná.

„Moc ti to sluší,“ složil jí poklonu, když sešla dolů. „Šarlatová je sice šarlatová, ale i tato barva má něco do sebe.“

očíh jí zasvítily šibalské ohníčky. „Neříkej, že ti mé červené šaty budou chybět.“

„Už jsem si na ně skoro začínal zvykat.“

Katherine nestačila odpovédět, protože se k nim připojil Giles Osborne a společně nastoupili do kočáru a vydali se do Dorsetu. Jeli záměrně trochu pozdě, aby se mohli nenápadně vmísit do davu hostů a vyčkávat.

Jak se blížili k panství, které kdysi patřilo Colonelu Fairchildovi, zmocňoval se Katherine zvláštní stesk. Známa krajina v ní vyvolávala nostalgické vzpomínky, které pro ni tolik znamenaly. Strávila tady mnoho času a milovala to místo. Milovala každý strom, každou cestu, i ten velký dům, v němž vyrostla její matka.

Ted' však patřil jinému muži a ona s tím nemohla nic dělat. Takový byl život.

Nostalgické vzpomínky však musely záhy ustoupit velkolepému večírku, který byl v plném proudu. Jak se Giles Osborne zmínil, hostů ve velkém sále bylo tolik, že se mezi nimi stěží proplétali. Katherine pátrala nenápadně pohledem po jejich tvářích, aby se ujistila, že nikoho z nich nezná, a hlavně že nikdo nezná ji. Giles se od nich nakrátko odpojil a vmísil se do hloučku několika mužů se sklenkami šampaňského v rukou.

„Ted' jim poví, že jsi tady a že si zítra jdeš pro dokumenty,“ zašeptal jí Daniel do ucha.

„Mám trochu strach,“ odvětila Katherine. „Byla bych raději, kdybys stál pořád vedle mě.“

„Budu se na tebe dívat. Giles s Cranfordem budou také v pohotovosti. Určitě nechali dům střežit svými lidmi, kdyby k něčemu došlo. Ale nebudeme předbíhat událostem. Usmívej se, jdou k nám.“

„Kdo?“ vyhrkla Katherine.

To už k nim ale Giles přiváděl čtyři muže. „Pánové, tak toto je sestra Justine Baronové, která pro nás tolik vykonala,“ začal. „Je to pro nás pro všechny čest, že nás do Anglie přijela navštívit. Seznamte se, prosím, s Louise Rosierovou, dříve Baronovou. Louise, toto je sir Waverly, vévoda Davenham, Martin Gifford a sir Cranford. Naši spojenci a přátelé. Vaše sestra se skoro se všemi znala osobně a vážila si jich.“

Katherine se zářivě usmála.

„Oprrrravdu?“ zaráčkovala. „Jsem velmi poctěna, pánové, že se s vámi setkávám. Svou drrrrahou sestrrru moc... jak se sprrrrávně... ach oui, už to mám. Postrrrrádám.“

„Majora Daniela Rosse někteří z vás znají, ale možná jste netušili, že je Louisein vzdálený příbuzný,“ pokračoval Giles. „Zjistili jsme to až díky Justine, která našla spojitost s Danielovou francouzskou babičkou a svou pratetou z levého kolena.“

„Zajímavé, Danieli,“ usmál se jeho přítel Cranford. „Tak líbeznou příbuznou bych si také nechal líbit.“

„Louise je vdaná,“ poznamenal Daniel.

„Kde máte manžela?“ zeptal se vévoda Davenham.

„Cestou onemocněl a musel zůstat v posteli,“ odvětila Katherine a půvabně sklopila oči k zemi.

Giles využil chvíli ticha a omluvil se. „Musím se jít přivítat ještě s ostatními,“ vysvětloval. „Louise, drahá, dobře se bavte, za chvíli vás zase vyhledám. Zamlouvám si závěrečný tanec.“

„A já si zamlouvám první, jestli dovolíte,“ pospíšil si Martin Gifford.

Katherine přikývla. „Bude mi velkým potěšením, pane Gifforrrede. Omluvte můj přízvuk, anglicky jsem se naučila od své domácí učitelky, ale ve vaší zemi jsem poprrrvé.“

„Smím tedy prosit?“ uklonil se Gifford a nabídl Katherine rámě.

„Ovšem.“

„V tom případě se i já omluvím a poohlédnu se po nějaké partnerce k tanci, když jsi mi dala košem, drahá vzdálená sestřenko.“

„Však ty si poradíš, brrratranče. Jak vidím, výběr je široký.“

Výběr byl skutečně široký, avšak Daniel na výběr neměl. Sotva se od skupinky vzdálil, připlula k němu Julia, která ho už drahnou chvílí nenápadně pozorovala a jen vyčkávala na vhodnou příležitost.

„Danieli,“ zavěsila se do něj, „netušila jsem, že se chystáš na tento večírek.“

„No vidíš a jsem tady,“ odtušil stroze.

„Proč jsi mi o tom nepověděl na Rosslairu? Mohli jsme se domluvit na tanečním pořádku.“

„Během tvé návštěvy na Rosslairu jsem o večírku jednak ještě nevěděl, a jednak tu doprovázím Katherine O'Malleyovou, se kterou ses měla možnost seznámit v mém domě.“

Julia našpulila rty. „Ovšem, ovšem, ta tvá společnost, co s tebou pracuje na nějakém úkolu. Doufám, že už jste skončili a brzy odjede.“

Daniel se na Julii po straně podíval. „Pročpak, Julie?“ zeptal se.

„Mám-li být upřímná, chyběl jsi mi. V poslední době na tebe často myslím.“

„Opravdu?“ opáčil Daniel. „Čím jsem si takovou pozornost zasloužil?“

Julia na několik okamžiků cudně sklopila oči, aby dodala následujícím slovům váhu. „Já jsem na tebe nikdy nezapomněla,“ téměř zašeptala. „Pořád tě chovám ve svém srdci. Udělala jsem před lety velkou chybu, když jsem uvěřila zprávám o tvé smrti a provdala se za tvého bratrance, ale mou lásku jsi měl vždycky ty.“

Daniel jí nevěřil. Poznámka o smrti ho měla je nom zmást. I kdyby se jí ta zpráva donesla, ona se přece provdala záhy poté, co odjel do války. Copak tak se chová truchlící dívka, která ztratila svou životní lásku?

„Je to tak, Danieli,“ ujišťovala ho Julia. „Velmi jsem se trápila a tvůj bratranec mi pomohl. Nedokázala jsem být v té době sama, pochop to.“

„Jistě,“ ušklíbl se. „Chápu.“

„Ale teď už je přece všechno jinak. Věci se změnily a my dva máme konečně před sebou otevřenou cestu. Možná je to osud, že jsme se zase setkali.“

„Ne, Julie,“ zavrtěl hlavou Daniel. „To není osud. Jsi moje příbuzná, bydlíš nedaleko a je pochopitelné, že se tu a tam setkáváme. My dva ale spolu nemáme nic společného.“

„Ale kdysi –“

„To, co mezi námi bylo kdysi, skončilo před mnoha lety, když sis vzala jiného muže.“

„Vysvětlila jsem ti, jak to tehdy bylo.“

Daniel se podíval po očku na Katherine, aby se ujistil, že je stále na parketu v náručí Gifforda, a otočil se zpět na Julii. „Julie, na tom už přece nezáleží. Já jsem se s tvou zradou vyrovnával dlouho, ale nakonec se mi to podařilo. Nebudu se vracet zpátky do minulosti.“

„Miloval jsi mě,“ hlesla Julia.

„To už je velmi dávno. A kdoví, možná šlo jen o mladistvé pobláznění, které nemělo nic společného s láskou. Ty to přece musíš vědět lépe než já, Julie. Ty jsi ten, kdo všechno rozbil.“

„Ale –“

„Je mi líto,“ skočil jí do řeči. „Já mám zcela jiné plány...“

Katherine tančila s Martinem Giffordem už třetí tanec. Něco se jí na tom mladém muži nezdálo, protože byl až moc horlivý v lichotkách a zasypával ji něžnými poznámkami. Stále dokola

tvrdil, že tak krásnou ženu neviděl a jak ho mrzí, že se nesetkali dřív. Jeho řeči však poslouchala jen na půl ucha. Moc dobře si všimla, že Daniel se o čemsi horlivě baví se svou dávnou láskou a v srdci jí hlodala žárlivost. Julia ho chtěla zpátky. To bylo nad slunce jasné a Katherine se bála, že jí Daniel neodolá. Vždyť ji přece miloval! Kromě toho řekl, že až tahle akce skončí, bude nutné udělat za vším tlustou čáru.

Pro Katherine to mohlo znamenat pouze jedinou věc. Ona v jeho životě nemá místo. Vyznal jí sice lásku, ale až skončí akce, skončí i jejich vztah a ona se bude muset vrátit do Bathu.

„Máte tak krásné oči,“ pěl na ni chválu Gifford. „Ale jste bledá, Louise. Nemí vám nevolno?“

Ta poznámka ji vrátila zpět k úkolu, který jí byl svěřen. Gifford měl v hlase cosi, co ji zneklidnilo, a čekala, co bude následovat dál.

„Jste bledá. Nechcete si sednout? Anebo víte co, tady je příliš velké horko a dusný vzduch. Co kdybyste se šla se mnou projít do zahrady? Venku svítí měsíc a je tam vlhák jarní noc.“

Zahrada? Měsíc? Romantická procházka o samotě? U všech svatých, to musí být on!

Ten zrádce!

V dalším okamžiku se však zarazila. Martin Gifford je příliš mladý na to, aby mohl stát za potopením lodí před sedmi lety. Tehdy to musel být mladíček. Ne, ne, on nebude tím, koho Giles Osborne hledá. Je však docela dobře možné, že ti dva spolu mají něco společného.

„Pojďte,“ lákal ji. „Romantická procházka vám udělá dobře. Zajdeme se podívat k jezírku, je kouzelné.“

Katherine už už chtěla říct, že jezírko je od domu hodně daleko, ale on by se asi divil, jak ho může znát, když je Francouzka a v Anglii je poprvé. Naštěstí se dokázala včas zarazit.

„Louise,“ tvářil se Gifford naoko vyděšeně. „Vy jste pořád bledší a už ani nic neříkáte. Nemám vám přinést sklenku vína na povzbuzení?“

Dobrý bože, blesklo Katherine hlavou. Že by ji opravdu chtěli otrávit?

„Myslím, že už jsem vína měla dost,“ usmála se na Gifforda, jak nejlíbezněji dovedla. „Procházka k jezírku bude mnohem lepší.“

„Také si myslím.“

Katherine se do něj zavěsila a společně odcházeli k východu. Když míjeli Gilese Osborna, ani se na ně nepodíval a dál se bavil s jakousi dámou ve středních letech, ale Katherine si byla jistá, že ve skutečnosti ví o každém jejím pohybu. Rozhodně v to doufala.

Venku nikdo z hostů nebyl. Gifford sice mluvil o vlhém jarní noci, ale jak se ukázalo, toto tvrzení bylo značně přehnané. Foukal studený, ostrý vítr, takže se Katherine roztřásla zimou, jakmile vyšla před dveře. Stěžovat si ale nemohla, a tak si jen přitáhla pléd pevněji k tělu a následovala ho do noci. Měsíc jim na cestu také nesvítil, protože byl přikrytý těžkými, černočernými mračky.

„Snad nám nezačne pršet,“ podotkl Gifford starostlivě. „Nerad bych, aby se nám procházka pokazila.“

„Pár kapek přežijeme,“ pokusila se Katherine o bezstarostný úsměv. Snažila se tak zahnat strach, který, se každým okamžikem zvětšoval. Temná noc a kvílící vítr působily hrozivě a zlověstně.

Něco bylo ve vzduchu.

Tím si byla jistá.

Po chvíli pochopila, proč ji vede právě alejí dolů k jezírku. Čím víc se vzdalovali od domu, tím menší šanci Katherine měla, aby se dovolala pomoci. Určitě se na ni chystají, blesklo jí hlavou. Vrhnu se na ni a zabijí ji. Nebo se o to alespoň pokusí.

Osvětlený dům už nebyl skoro vidět. Zmizel mezi stromy a je obestřela tma.

„Neměli bychom se vrátit?“ nadhodila Louise. „Je mi trochu zima.“

Gifford přitiskl loket pevněji k tělu a uvěznil tak její paži, aby se mu nemohla vytrhnout a utéct. „K jezírku už to není daleko,“ odvětil. Jeho hlas už nebyl tak úlisný, i když se pořád ještě snažil chovat se jako džentlmen. „Za chvíli jsme tam. Slíbil jsem vám, že vám ho ukážu, a svůj slib také splním, paní Rosierová.“

„Ve tmě beztak nic neuvidíme.“

„Možná vyjde měsíc.“

„Sám jste si přece všiml těch mračen.“

„Člověk nikdy neví, co se může stát.“

Ta slova jí připomněla Daniela. Ten zase říkal, že člověk nikdy neví, co ho za nejbližším rohem čeká. Ona to však v tuto chvíli věděla moc dobře.

Čekalo ji nebezpečí v podobě člověka, který měl na svědomí smrt jejího otce.

Těsně před jezírkem Gifford změnil směr a mířil po úzké cestě mezi cedry k okraji zahrady. Držel ji teď tak pevně, že jí v ruce cukalo bolestí.

„Co to děláte?“ sykla. „To bolí! A kam to jdeme?“

„Mlčte,“ přestal si hrát na kavalíra.

„Pane Gifforde! Co to má znamenat?“

„Řekl jsem ticho!“

V dalším okamžiku se před nimi objevila bryčka a zpoza ní vystoupil muž, kterého jí spolu s ostatními muži představil Giles Osborne.

Byl to Waverly!

Moc dobře si pamatovala jeho jméno. Snažila se vštípit si každého z nich do paměti, aby nebyla překvapená. Teď však překvapená byla.

„Ale ale,“ vycenil Waverly zuby, „tak naše mladá paní a Gifford si vyšli na procházku. Co by tomu řekl váš manžel, kdyby vás tak viděl?“

„Nedělám nic nevhodného ani zakázaného!“ odsekla Katherine. „Co tady děláte vy?“

„Na večírku se mi nelíbilo, a tak jsem se rozhodl, že se trochu projedu. Nechtěla byste mi dělat společnost? Byl bych poctěn.“

„V žádném případě. Pusťte mě, pane Gifforde, ráda bych se vrátila zpátky“

„Obávám se, že to nepůjde,“ zavrtěl Waverly hlavou.

„O tom snad rozhoduji já sama.“

„Nikoli, vy nerozhodujete vůbec o ničem. Je mi líto, vlastně jste v tom docela nevinně, ale já se o krk připravit nenechám. Vaše sestra vás zatáhla do hry, ve které se hraje o život. A já ten svůj neprohraju.“

„Nerozumím. Já s vámi nemám nic společného.“

„Zítřka se chystáte převzít jisté dokumenty, které by mi mohly velmi uškodit. To se nesmí stát.“

„Jak jste se o nich dozvěděl?“ bojovala Katherine o čas.

Kde jsou? Běželo jí hlavou. Kde je Daniel? Slíbili, že ji budou střežit jako oko v hlavě!

„Ten hlupák Osborne si pustil pusu na špacír a prozradil víc, než možná sám chtěl. Zdá se, že stárne. Budu muset některým svým vlivným přátelům doporučit, aby ho odvolali a nesvěřovali mu žádné závažné úkoly. Myslí si o sobě, jak je skvělý taktik a stratég, a přitom je to docela obyčejný packal.“ Waverly se hlasitě rozesmál. „Ale tentokrát jsem ho doběhl. Dobehl jsem vás všechny. Je mi líto, že tak líbezná květinka, jako jste vy, bude muset přijít o svůj hezký krček, ale nedá se nic dělat. V téhle hře se hraje vabank, drahá Louise.“

„V tom máte pravdu, Waverly,“ ozval se ze tmy hrozivý hlas Gilese Osbornea.

Vzápětí se na Waverlyho a Gifforda vrhlo několik mužů a během chvilky jim svázali ruce a nohy, aby nemohli utéct. Nestačili udělat vůbec nic. Ani vytáhnout pistoli a na Katherine vystřelit.

„V tom máte pravdu,“ opakoval Giles a nenávistně se díval Waverlymu do očí. „V téhle hře se hraje vabank. Ve všem ostatním jste se ale zmýlil. Nedoběhl jste nás, ale my jsme dostali vás. Prohrál jste. Abych nezapomněl, já jsem dobrý stratég. Už dlouho jsem měl podezření, že proti vládě pracujete právě vy, a nakonec jsem vás opravdu dostal. Jenom mě mrzí, že kvůli vám zemřela Justine a spousta dalších. Tentokrát jste spadl do vlastní pasti.“

„Co má tohle kčertu znamenat, Osborne?“ rozkřikl se Waverly. „Okamžitě mě pusťte, nebo si na vás budu stěžovat na nejvyšších místech!“

„Obávám se, že vám to nebude nic platné,“ ušklíbl se Giles. „Mám svědky, kteří vás právě slyšeli mluvit a viděli, že se pokoušíte slečnu O'Malleyovou unést a zakroutit jí jejím hezkým krkem, jak jste říkal.“

„Slečnu O'Malleyovou?“ zařval Waverly. „Co to na mě šijete za past?“

„Ach tak, vy to ještě nevíte. Mám to potěšení vám představit slečnu Katherine O'Malleyovou, která v této akci pracovala pro mě a nutno dodat, že odvedla obrovský kus práce. Bez ní bychom vás nedostali.“

„Kde je Louise Baronová?“

„Dobře schovaná ve Francii. Myslím, že vůbec netuší, že se za ni někdo vydává. Budu jí to muset oznámit později. Uvítá s radostí, až zjistí, že vrah její sestry byl konečně dopaden.“

„Takže tohle není Louise?“ hlesl Waverly. „A co ta návštěva u notáře?“

„Žádný notář neexistuje. Nejsou ani žádné dokumenty. Jak jsem říkal, spadl jste do pasti a voda se uzavřela. Možná by vás mohlo zajímat, že dědeček Katherine se jmenoval Colonel Fairchild a její otec Liam O'Malley.“

„Měl bych ho snad znát?“ zavrčel Waverly. Martin Gifford celou dobu mlčel a jen se klepal.

„Byl na jedné z lodí, které vezly před sedmi lety zásoby do Portugalska. Vzpomínáte, jak je přepadli Francouzi a do jedné potopili? Ale jistěže vzpomínáte, byla to přece vaše práce.“

„Vy bastarde,“ odplivl si Waverly na zem. „Tohle vám nedaruji.“

„Odvezte ho,“ přikázal Giles Osborne svým mužům. „Už ho mám plné zuby.“

„Kam mě povevou?“

„Do vězení,“ odpověděl suše Giles. „Jen kvůli vaší rodině zařídím, aby soud i poprava byly tajné. Vy se můžete začít loučit se životem.“

Když byl pryč, přistoupil Giles ke Katherine a vzal ji za obě ruce. „Děkuji vám, má drahá,“ pronesl dojatým hlasem. „Byla jste báječná. Mohl bych pro vás něco udělat?“

Katherine se podívala na Daniela, který stál vedle ní. V očích měl prázdný pohled a ona si vzpomněla, co řekl. Že po akci by se měla udělat za minulostí tlustá čára. Jednou provždy.

„Slíbenou odměnu vám doručí můj sekretář, ale já bych pro vás rád udělal něco osobního,“ dodal Giles. „Máte nějaké přání, které bych vám mohl vyplnit?“

Katherine se zhluboka nadechla. „Ano,“ zašeptala po chvíli pevným hlasem. „Myslím, že byste pro mě něco udělat mohl, sire Osborne.“

„Poslouchám.“

„Odvezte mě domů.“

„Jenom to?“ podivil se.

„Jenom to. Ráda bych se vrátila do Bathu, jestliže už ode mě nebudete nic potřebovat.“

„Vy jste svůj úkol splnila. U soudu mi jako svědci poslouží Daniel a Cranford, ty teď bohužel postrádat nemohu.“

Katherine kývla. „V tom případě bych se chtěla vydat na cestu hned.“

„Uprostřed noci?“

„Jsem zvyklá cestovat v noci, na to nezapomínejte. Sám jste mě to naučil.“ Katherine se obrátila k Danielovi a podala mu po mužském způsobu ruku. „Hodně štěstí, Danieli,“ rozloučila se. „Doufám, že se ti návrat k minulému životu podaří. Jestli se má udělat tlustá čára, pak právě teď.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Bylo po všem.

Konec.

Život v nepohodlné kůži špiónky definitivně skončil a Katherine věděla, že spolu s ním skončila i spousta jiných věcí. Po návratu z Bathu se jenom potvrdilo, co si myslela už během cesty z Francie do Anglie. Jí byl minulý život těsný. Nechtěla s ním mít nic společného, ale zároveň nevěděla, jak by se z jeho pout měla vymanit. Jediný, kdo jí mohl pomoci, byl Daniel, ale ten tu nebyl. Ten se rozhodl žít po svém a určitě brzy povede k oltáři Julii. Neviděli se spolu už několik týdnů a on se za celou dobu neozval. Neposlal jí vzkaz, nepřijel na návštěvu a nezval ji k sobě. Zpřetrhal všechna pouta, která se mezi nimi během cesty vytvořila, a ona teď nevěděla, jak má žít dál.

Bridie a Clarissa si jejího rozpoložení všimly a dělalo jim pochopitelné starosti. Ani jedna teď svou paní nepeskovala, ale chodily kolem ní potichu, nechávaly ji spát, jak dlouho se jí zlíbilo, a dokonce omezily své rady.

„Slečno Katherine, nechcete uvařit čaj s medem?“ ptala se jí co chvíli Bridie.

„Drahoušku,“ brala ji Clarissa starostlivě za studené ruce, „nechceš jít na procházku? Nebo se projed‘ na koni, to ti vykreslí na tvářích trochu barvy. Nemůžu se na tebe dívat, jak tu sedíš a truchlíš.“

Katherine však na všechny návrhy vrtěla hlavou.

V poslední době si zvykla vysedávat v altánku, a když nechtěla, aby ji obtěžovaly, předstírala, že si čte. Všechny její myšlenky se však točily okolo Daniela. Strávila s ním tak krásné chvíle! Vyznali si lásku! Copak to pro něj nic neznamenalo?

Opravdu dokáže za tím, co spolu prožili, udělat tlustou čáru a už nikdy se k tomu nevracet? To přece není možné!

Katherine byla zoufalá. Kdyby byla muž, sedla by na koně a jela by za ním. Ona ale byla žena. Kromě toho – Daniel jí dal jasně najevo, že jejich cesty se spojit nemohou. Jaký by tedy mělo smysl, kdyby se za ním vydala?

Žádný.

Ani ten nejmenší.

Jenom by ze sebe udělala hlupáka.

Po návratu z Francie a všech peripetiích, které v posledních týdnech zažil, v sobě Daniel cítil obrovský neklid. Na svém venkovském panství si chtěl odpočinout, plánoval, že se vrhne do práce a bude se starat o dům a pozemky, které začínaly planět, avšak nedokázal vydržet na jednom místě. Chodil po pokojích nervózně sem a tam, a aby zahnal tíseň alespoň na pár okamžiků, jezdil na dlouhé vyjížďky po krajině.

Nešetřil sebe ani koně. Štval ubohé zvíře po kopcích, roklinách, nutil je, aby se brodilo kamenitými řekami, a mezi stromy v lese kličkoval s takovou zběsilou rychlostí, že se mu kůň několikrát vzepřel a odmítal pokračovat dál, dokud se jeho pán trochu neuklidní.

Když se pak Daniel vracel večer domů, děkoval jindy bujnému, černému hřebci, že si dokázal zachovat zdravý rozum a nepodlehł bláznovství jezdce ve svém sedle. Jen díky němu měl ještě hlavu na svém místě.

Horší to však bylo s jeho pocity a myšlenkami. Ty mu dělaly obrovské starosti a on je nebyl schopen nijak usměrnit. Chtěl udělat tlustou čáru. Ale za čím vlastně? A především – jak by měl pokračovat dál, když ani několik týdnů po návratu ho práce na panství neuspokojovala?

Něco mu chybělo.

Katherine.

Jak ji vůbec mohl pustit zpátky do Bathu? nechápal. Proč ji nezastavil, když požádala Osbornea, aby ji odvezl domů? Proč nic neřekl, nepolíbil ji, nepokusil se vůbec o nic? Stál jako solný sloup, podal jí ruku na rozloučenou a nechal ji odjet.

Jistě, musel zůstat na Rosslairu a být Gilesovi k dispozici ohledně svědectví, ale to ho vůbec neomlouvalo. Proces s Waverlym před několika dny skončil, zrádce byl usvědčen a čekala ho tajná poprava. Giles nechtěl, aby jeho rodina, která v celé záležitosti byla nevinně a nic o jeho aktivitách nevěděla, kvůli němu trpěla. Daniel byl u soudu pouze dvakrát, takže měl spoustu času, aby Katherine poslal třeba jenom dopis a zeptal se, jak se má.

Jenomže on neudělal ani to.

Právě seděl v knihovně a procházel účetní knihy, když mu Janet přišla oznámit, že má návštěvu. „Je tady sir Osborne, chlapče. Mám ho uvést dál?“

Daniel kývl.

„Venku je tak krásný den a ty sedíš mezi knihami,“ zahlaholil Giles. „Jak se pořád máš?“

„Jak se dá. Vy ale jenom kvetete.“

„V posledním týdnu jsem objel pár známých, které jsem dlouho neviděl, a to mi zvedlo náladu,“ vysvětloval Giles. „Byl jsem například za Clarissou Mountjoyovou. V Bathu,“ dodal významně.

Daniel se na něj rychle podíval. „V Bathu?“ opakoval. „Tam, co bydlí Katherine?“

„Ano.“

„J... jak se má?“

„Skoro jsem ji nemohl poznat. Mám za to, že trochu pobledla a nebylo jí moc do řeči.“

„Je nemocná?“

„Proč se jí nezajedeš zeptat sám?“ přimhouřil Giles modrošedé oči. „Máš tolik práce, že jsi zapomněl na staré známé?“

„Musel jsem dát do pořádku pár věcí tady v Rosslairu,“ zahučel Daniel.

„Myslím, že bys měl dát do pořádku pár věcí ještě někde jinde,“ opáčil Giles.

„Odjela sama,“ povzdychl si Daniel. „Nebude mě chtít vidět.“

„Za zkoušku nic nedáš.“

Když Daniel čekal v hale domu, kde žila Katherine, byla v něm malá dušička. Neřekl služebné své jméno, pouze vzkázal, že velmi naléhavě potřebuje mluvit s paní domu v jisté důležité záležitosti. Netušil, jak ho přivítá, a už vůbec nevěděl, co jí on sám řekne.

Že ji miluje?

Ale to ona přece dávno ví!

Katherine zůstala stát ve dveřích, jako kdyby ji někdo opařil horkou vodou. Zírala na Daniela stejně, jako když za ní přijel do Paříže. Nebyla si jistá, jestli před sebou nevidí přízrak. Ze by už z toho věčného smutku měla halucinace?

„Rád tě zase vidím,“ začal Daniel. „Sestřenko,“ dodal, aby zlehčil situaci.

„Jak se vede?“ zeptala se Katherine roztřeseným hlasem, ale nehnula se z místa. Tělo se jí chvělo a cítila se tak slabá, že kdyby udělala jeden jediný krok, upadla by na zem a už by nevstala.

Chvíli se na sebe dívali a pak se Daniel pohnul, skokem byl u ní a pevně ji sevřel v náručí.

Katherine se nebránila. Objala ho kolem krku a jemně se k němu přitiskla.

„Chybělas mi,“ šeptal jí do vlasů. „Nemohl jsem nic dělat, nemohl jsem spát, jíst, byl jsem bez tebe jako bezruký. Myslel jsem si, že se po skončení akce věci vrátí do normálu, ale s

konečnou platností mi došlo, že nic nemůže být stejné a že ani nechci, aby to stejné bylo. S tebou odešla všechna radost.“

„Já jsem také nemohla nic dělat,“ zamumlala Katherine. „Nic mě netěšilo. Všechny mé myšlenky patřily tobě a bála jsem se, že už tě nikdy neuvidím.“

„Byl jsem hrozný hlupák. Skoro jsem tě ztratil. Vůbec jsem tě neměl nechat odejít.“

„Možná by sis bez toho nikdy neuvědomil, že se ti stýská,“ podotkla Katherine.

Daniel poodstoupil a zadíval se jí upřeně do očí.

„Ale teď jsem tady, Katherine. Přijel jsem za tebou a rád bych se tě na něco zeptal.“

„No tak se ptej,“ pousmála se.

„Miluju tě. Nikdy jsem nemiloval jinou ženu tolik jako tebe.“

„Ani Julii?“ musela se zeptat Katherine.

„To bylo jen mladické blouznění, teď už to vím. Když jsem viděl Julii v Rosslairu a později na večírku, došlo mi, že k ní nic necítím už celé věky. Je to tak dávná minulost, jako kdyby snad ani neexistovala.“

„A co ona?“

„Ona si musí žít svůj život a já zase svůj. Katherine, má nejdražší, vezmeš si mě?“

V modrozelených očích se jí objevily slzy. Po téhle chvíli toužila každou vteřinu od okamžiku, kdy zjistila, že ho miluje. Teď se jí splnil sen.

„A odpovíš mi na jednu otázku?“

„Třeba na tisíc, jestli tvá odpověď pak bude znít ano,“ přikývl.

„To se ještě uvidí,“ podotkla Katherine s šibalským zablýsknutím v očích. „Jaký jsem podle tebe typ?“

Daniel se na ni tázavě podíval.

„Když jsi přijel do Paříže, zmínil ses, že ženy mého typu nemůžeš vystát,“ připomněla mu. „Copak už se na to nepamatuješ?“

„Aha, ano,“ zazubil se Daniel. „Něco podobného jsem asi zmínil.“

„Ne něco podobného a ne asi,“ zdůraznila Katherine. „Já mám dobrou paměť.“

„Všiml jsem si. A také dobrou vyřídilku. Chceš se zase pustit do hádky, má drahá ženo? Už jsme přece byli manželé, vzpomínáš?“ dodal rychle.

Katherine přešla tentokrát jeho poslední poznámku bez povšimnutí. „Tak jaký jsem typ a jaké ženy se ti líbí, když ne já?“ trvala na svém.

Daniel pokrčil rameny. „No... abych řekl pravdu, není nad cukrové blondýnky s jemným pršáčkem a průsvitnou pletí, které působí dojmem, že je každou chvíli odnese vítr. Po takových jsem vždycky toužil.“

Katherine se ale nenechala zmást. Během doby, kterou spolu strávili, si zvykla na jeho humor, a dokonce mu přišla na chuť. Už se neurážela ani nevztekala. Milovala ho celým svým srdcem.

„V tom případě si budu muset pořídit paruku,“ ušklíbla se. „Abych se ti líbila.“

Daniel ji objal a zvedl ji ze země, takže se jí nohy pohupovaly ve vzduchu. „To ti nedovolím,“ zavrtěl hlavou. „Ty jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem poznal. Možná najdu zálibu i v tvé prostorekosti. Tak co, má milovaná? Vezmeš si mě za muže?“

„Ani nevíš, jak ráda.“

Ukázka z příběhu **V NÁRUČI PROSTOPÁŠNÍKA**

od Nicolý Cornickové, který spolu s další romancí od Gayle Wilsonové vychází příští měsíc pod společným názvem **NEVĚSTY S KORUNKOU**.

Svatební obřad sotva začal, když si Thea uvědomila, že to zkrátka nedokáže podstoupit. Od rána to bylo jedno špatné znamení za druhým, ale snažila se nebrat je na vědomí. Když se vydala na tu krátkou cestu z Oakmantle Hallu do kostela, začalo drobně mžít ■ Mrholení jí promočilo závoj a vyšívání růžičky na čelence smutně zplihly. Vedle ní se beze slova mračil Ned, neboť nedokázal překousnout, že ona se obětuje, protože je on, hlava rodiny, nedokáže uživit. V kostele byla zima a páchlo to tam prachem a Thea se v tenkých hedvábných šatech nezvladatelně třásla. Clementine, Harry, Clara a Daisy stáli v první lavici a vypadali vymydleně a smířeně. Všichni to byli hezcí lidé – měli chrpově modré oči a světlé vlasy Shawovy rodiny a choulili se ve starých šatech, které pro tuto příležitost paní Skeffingtonová, kuchařka a hospodyně v jedné osobě, vyčistila a vyžehlila. Thea si pomyslela, že Harry vypadá ve svém nejlepším kabátě jako syn hrobníka, a Clara s Daisy se držely za ruce a zdálo se, že mají pláč na krajíčku.

Bertie Pershore stál před oltářem a vypadal vyděšeně. Blesklo jí hlavou, jestli si to nerozmyslel, ale je příliš čestný, než aby něco řekl. Srdce jí pokleslo až na tu kamennou dlažbu, na níž stála v promočených saténových střevících.

„Milovaní bratři a sestry...“ zaintonoval pastor a upřel na Theu přísný pohled. Křtil ji, a stejně tak všechny její sourozence, a před půl rokem pohřbíval jejího otce. Stejní vesničané, kteří přišli prokázat úctu zesnulému panu Slin